

Orijinal Adı: PANIQUE AU ZAIRE

©Copyright: Mustang PVBA/Tay Yayınları 1986
Klofärer Cad. 16/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 522 45 32

**Gerardde
VILLIERS**

SAS

**ZAIRE'DE
KORKU**

TAY YAYINLARI

Türkçesi:
Olgun GÜRCAN

Dizgi: Gümüş Reprodüksiyon/Film: Ruşen Grafik
İç Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı Seçil Ofset

I. BOLÜM

iki zenci, ağır adımlarla Intercontinental Oteli'nin yüzme havuzunu kafeteryasından ayıran basamaklardan indiler ve durdular. Kara gözlüklerinin arkasına gizledikleri bakışlarını geniş şezlonglara uzanmış insanların üzerinde gezdirdiler. Akıllarından neler geçirdiklerini ancak Tanrı bilirdi. Kendilerini farkedene kadar garsonlar belli belirsiz bir telaşla kıpırdanıp hareketlerini hızlandırdılar. Bu iki yabancıların üzerlerinde sahra tipi Mao yakalı kahverengi birer ceket ve uygun pantolonları vardı. Bu giysi tipi, Mobutu zamanından Çin ile aralarında yaşanan sempati döneminden yadigâr kalmıştı ve genellikle göğüslerinin üzerinde önder'lerinin fotoğraflarını taşıyan bir rozet bulundurulardı. Kendilerini kasıp belli etmeseler de, geniş kara gözlükleri, kararlı tavırları ve sağlam yapılı duruşlarıyla CND'ye* bağlı "Rejimin sadık kulları" oldukları hemen belli oluyordu. Düşüncelerine karşıt kişilere son derece merhametsizdiler, işkenceci oldukları pek söylene mezdi, ama adam öldürme konusunda gözlerini kırpmazlardı. Arabayla çığneyerek ya da sopayla döverek incelikten yoksun bir yöntemle düşmanlarını yok ederlerdi. Ama son derece gizli görevlerde kurbanlarını timsahlara attıkları da olurdu.

Kafeteryada öğle yemeğini yiyen Josse Braaskart gözleriyle iki zenciyi inceledi ve aniden midesi kasıldı. Çatalını bıraktı ve

* Ulusal Haberalma Örgütü

alnında oluşan terleri peçetesiyle kuruladı. On beş yıl önce Katanga'da "Lionel" komandosu olduğu günleri göz önüne alındığında, yüz on kiloya yaklaşan cüssesiyle ağlanacak ve acınacak bir durumdaydı.

Zencilerden biri başını yavaşça adamdan yana çevirdi. Karşısında oturan melez güzeli Liza'nın dekolte elbisesi bir rahibi dininden saptırabilirdi. Josse henüz birkaç dakika önce, tenini okşadığı bu kadının kendisine sunulmuş dünyanın en güzel hediyesi olduğunu düşünmüştü. Temkinli ve saygılı olmaya özen göstererek bakışlarını tekrar kadının iştah açıcı göğüslerine kaydırdı. Siyahi ordan uzaklaştı ve Josse önündeki soslu cossa cossa'ya* çatalını batırıp ağzına yuvarladı.

Eğer rejim muhafızları kendisi için geldiyse, yapabilecek hiçbir şey yoktu. Sinirli bir şekilde masasına çarpan garsona döndü ve:

— Yo*, dedi. Biraz dikkatli olamaz mısınız?

— Özür dilerim sahip! diye cevapladı genç adam.

Zaire'de siyahlar, bağımsızlıktan onca yıl sonra bile beyazlan "Sahip" diye çağırılmayı sürdürüyorlardı.

— Ne düşünüyorsun?

Liza ojeli uzun tırnaklarını Josse Braaskart'ın tombul bileği üzerinde çekingen bir tavırla dolaştırdı. Liza geniş kalçaları, dik göğüsleri ve yumuşak teniyle ihtiras dolu bir melezdı. Dolgun dudakları, yuvarlak kıvrımları aşırı bir istek uyandırıyordu.

* Afrika'da özel bir sosla sunulan iri karides

* Sen

Josse Braaskart hemen cevap vermedi. Gözleriyle hâlâ iki CND ajanını izlemeye devam ediyordu. Muhafızlar şezlongların arasında ilerlediler ve Die Velt gazetesi okuyan mayolu, bronz tenli, uzun boylu sarışın bir adamın yanında durdular.

— OTRAG'ın adamı dedi, Josse kaygıyla.

Bu örgüt Fransa'nın üçte ikisi kadar bir bölgeyi füze denemeleri için Zaire'den kiralamış bir Alman kuruluşuydu ve parayı Mobutu'ya ödüyorlardı.

Son yapılan bir ay önceki denemede füze neredeyse gösteriye davetli önder'in başına düşecekti ve Başkan kılıpayı kurtulmuştu. Josse birdenbire bu iki ajanın o olayın intikamını almaya niyetli olabileceklerini sandı...

Adamın omuz başına dikilen ajanlardan biri Josse'nin bir kez karşılaştığı sarışını dürttü.

Josse önündeki meleze döndü.

— Kalkın!

Kalın dudaklardan dökülen Fransızca kelime de hiç sertlik yoktu. Malko gazetesini bırakıp gözlüklerini çıkardı ve ayağa kalkarak iki siyahinin önünde dikildi. Adamlar kendisinden en az on santim uzundular ve sırtları yüzme havuzuna dönüktü. Aşırı geniş gözlükleriyle kurgubilim filmlerindeki sineklere benziyorlardı.

— Neden? diye sordu Malko. Siz kimsiniz?

— Bizimle geliyorsunuz, diye tekrarladı ilk konuşan. Sorguya çekilmeniz gerekiyor. Gidin, giyinin.

Şezlongun etrafını çevirmişlerdi. Kendilerin-

den emin ve çok soğukkanlıydılar. Siyahilerden hiç konuşmayan, sağ elini kaba bir şekilde Malko'nun omzuna koydu ve ilerlemesi için öne doğru itti. Kararlı uyarı karşısında tartışmaktan vazgeçen Malko eşyalarını bıraktığı kabine yöneldi, iki ajan peşine takıldı ve kayıtsızca kapıda beklemeye başladılar. Avrupa'nın en soylu ailelerinden birine mensup bir prensi sorguya çekmek, her zaman rastlanabilecek türden bir olay değildi.

Malko dışarı çıktığında iki siyahi hemen çevresini sardı. Havlu temizliğinden sorumlu genç çocuk onların geldiğini görünce belirgin bir ürkeklikle yönünü değiştirdi. Uç adam kafeteryanın önünden geçerken konuşmalar aniden kesiliverdi.

Bir beyazın tutuklanması sık karşılaşılan bir olay değildi!..

Beyaz bir 504, otelin solunda araç parkında beklemekteydi. Arabadaki siyahi parmaklarını direksiyona kenetlemişti. CND Peugeot 504'leri çok severdi. Siyahilerden biri Malko ile birlikte arkaya kuruldu. Diğeri öne geçti. Araba yokuşu inerek önce sola, Albay Tsatshi Bulvarı' na ardından da sağa Uç-Z Caddesi'ne döndü ve nehir boyunca ilerleyerek Gombi mahallesine saptı. Nehir kıyısındaki bitkiler sanki rasgele serpiştirilmiş ve zamanımızdan çok geleceğe aitmişçesine garip bir görünüş sergiliyorlardı. Olivier Cacoub'un Fransız mimarisinden esinlendiği görkemli yapılar, gururlu önder'in yoksulluğu gizlemek için yarattığı aldatmacadan başka bir şey değildi.

- Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.
 - Büroya, diye cevapladı siyahilerden biri.
- CND'nin Kinshasa'da iki ayrı yeri vardı.

Biri kısa sorgulama ve tutuklamalar için kullanılan, bahçe içinde, düz damı antenlerle kaplı, üç katlı modern bir binaydı ve merkez olarak bilinirdi. Diğeri, Binza Tepesi'nin dolambaçlı yolu üzerinde, Zaire bayrağının renklerine boyanmış yüksek bir duvarın arkasına gizlenen küçük barakalardan oluşan karargâhtı. Dıştan gelecek tehlikelere karşı son derece özenle korunan bir yerdi. Araba, yarım kalmış lüks ve görkemleri şimdiden belli olan villalarla çevrili yolda hızla ilerliyordu. Bu bölge elçiliklere ve beyazlara aitti. Doğal olarak hiçbir zencinin gücü, Kinshasa'yı doğudan batıya ayıran 30 Haziran Caddesi'nin kuzeyine yerleşmeye yetmezdi.

Beş yüz metre sonra araba gürültülü bir titremeye durdu. Malko'nun yanında oturan siyahi Lingala* diliyle sert bir şekilde şoförü azarladı. Arabadan indi ve motor kaputunu açtı. Durmalarıyla beliren rutubetli havanın ağırlığı insanın elbiselerini derisine yapıştırıyordu. Diğer arabalar, yavaşlamadan yanlarından geçiyorlardı.

Motor kaputu kalkık bir araç her gün rastlanan sıradan bir manzaraydı. Epey canı sıkılan şoför, nihayet motordan başını kaldırdı. Yarı Fransızca, yarı Lingala dilindeki söylenişinden bir serserinin benzin deposunu boşaltmış olduğu anlaşıldı. Benzin ibresinin bozuk oluşu bu feci durumun daha önce farkedilmesini engellemişti...

Malko'nun yanında oturan muhafız arabadan inip işleri halledecekmiş gibi tekerleğe

* Zairenin kuzeyinde konuşulan bir yerli dili

şiddetli bir tekme savurdu. CND iki kilometre uzaktaydı.

— Yürümekten başka çaremiz yok, diye belirtti Malko.

Aniden, karşıdan gelen bir jeep belirmişti. CND ajanı yolun ortasına atlayarak el kol hareketleriyle aracı uyarmaya çalıştı.

Üniformalıyı gören jeep durdu, içinde biri çavuş, üç Zaire askeri vardı. Asık suratları ve M. 16 makineliileri, sert tavırlarını pekiştiriyordu. Duygudan yoksun bir şekilde ajana birkaç soru sordular. Siyahi muhafız, CND'nin kartını burunlarına uzattığında biraz olsun sakinleştiler. CND ve FAZ* yıllardır birbirlerine büyük bir nefretle dış bilemekteydi. Lingala diliyle uzun süre gürültüyle bağıştılar. Askerler boş bakışlarla CND'nin adamını dinlediler. Sabrı taştan ve çaresizlikten sıkılan siyahi, en iyi çözüm olarak cebinden çıkardığı beş liralık Zaire banknotunu havada salladı. Çavuş isteksizmişcesine parayı kaptı ve bir işaretle Malko'nun arabanın arkasına geçmesini belirtti.

— Sizi, Lufungula kampına götürecekler, diye açıkladı CND ajanı. Oradan, başka bir araçla bize getirileceksiniz. Şef, sizi sorgulama için bekliyor.

— Ama, dedi Malko, genel müdür...

— Çabuk ! Kıpırdayın biraz! Sizinle tartışacak zamanımız yok.

Ardından kaba bir şekilde Malko'yu Peugeot 504'den çıkardı. İki asker etrafını sardı ve zorla jeepe bindirmeye çabaladı.

— Yurttaş Dikuta M'Funi'nin bir dostuyum,

* Zaire Silahlı Kuvvetleri

diye itiraz edecek oldu Malko. O beni...

Muhafız dinlemeyip sırtını dönmüştü bile.

Jeep hareket edip gölgeli cadde boyunca hızla ilerledi. Askerlerden biri silahının namlusunu Malko'nun karnına iyice yapıştırdı. Bu davranış, artık ciddi bir tutuklu olduğunu anlatmaya yetmişti... Jeep sert bir dönüşle 30 Haziran Caddesi'ni geçerek askeri bir kampın önünde yavaşladı. Girişi yasaklayan engeller kaldırıldı, nöbetçi kulübesinin yanında durdu. Araçtan çıkan askerler Malko'yu itelerken, diğerleri de meraklı gözlerle onları seyrediyorlardı. Jeep'deki çavuş yanına yaklaşarak bakışlarını Malko'nun Seiko kol saatine dikti.

— Çok güzel bir saatin var, sahip! dedi açgözlü bir hayranlıkla.

— Öyle mi! diye karşılık verdi Malko.

Ülkenin geleneklerini iyi bildiğinden, sözlerine çok dikkat etmesi gerekiyordu.

— Onu bana verir misin? diye sordu asker. Ben asla böyle bir saat satın alamam.

En azından derdini dürüstçe anlatmıştı.

— Ona ihtiyacım var! diye belirtti Malko.

Çavuş sinirli bir tavırla omuzlarını silkip Lingala dilinde kendi kendine söylendi ve ardından nöbetçi kulübesine yöneldi. Malko peşinden gitmeye yeltendiğinde, askerlerden biri kulübenin dışında yere çökmesini emretti. Karşı koymaya kalkıştığında, başka bir asker böğrüne bir dipçik darbesi indirdi. Karşılama töreni iyi başlamıştı...

Kendisini getiren üç asker tekrar jeepe doluşup tozu dumana katarak uzaklaştılar. Sol yanda askeri barakalar, yapılar ve kampın nihayetinde garajlar göze çarpıyordu.

Bir süre Malko ile ilgilenen olmadı. Böylece,

yarım saat geçti. Nihayet, nöbetçi kulübesindeki askerlerden biri yanına yaklaşp merakla sordu:

— Suçun nedir?

Malko önce cevaplamamaya karar verdi. Bu çok karmaşık bir konuydu. Ama suskun kalması da, bazı yanlış anlamalara sebep olup, işleri sarpa sardırabilirdi.

— Hiçbir şey yapmadım, diye karşılık verdi. Bence bir yanlışlık olmalı. CND'ye gitmem gerekiyor. Beni oraya götürecek araba nerede?

Asker cevaplamadı, fikir yürütemeyeceği bir soruydu. Malko bitkinleşmekteydi. Ayağa kalktı, keçi sakallı sırtkan bir çavuşun nöbet tuttuğu kulübeye ilerledi.

— Ne istiyorsun sahip? diye sordu asker.

— Ben gidiyorum, diye yanıtladı Malko.

Asker kafasını dikti.

— Bunu yapamazsın. Beklemen gerekiyor, dedi.

— Neden?

Asker tekrar başını salladı.

— Bilmiyorum sahip, öteki çavuş tutuklu olduğunu söyledi. Buradan bir yere ayrılamazsın.

— Peki, CND'ye telefon eder misiniz? diye sordu Malko.

— Telefon bazen çalışır, diye kıpırdandı siyahi. Buradaki de bozuk. Ne yaparsın, tekniğin cilvesi!

Tam bu sırada, bir jeep acı bir frenle nöbetçi kulübesinin önünde durdu. Araçtan inen teğmen Lingala dilinde konuştu. Asker Malko'nun kolunu çekiştirerek:

— Gel! dedi.

— Nereye? diye kaygılandı Malko.

Keçi sakallı çavuş sırtarak:

— Kodese, diğerlerinin yanına! dedi.

Aklı karışan Malko, önce karşı koymak istedi. Birden sertleşen çavuş bir küfür savurdu. İnsaflı görünüşün cilası kazınıp gerçek yüzü ortaya çıkmıştı. Askerler Malko'nun üzerine çullanıp, dipçik ve tekmelerle fena halde hırpaladılar ve küfürler yağdırarak köşedeki binanın kuytusuna kadar sürüklediler. Bir kapıdan sokup çıplak bir ampulün aydınlattığı pislik içindeki sert zemine fırlattılar. Masanın arkasında iri cüsseli bir adam heybetle dikilmiş duruyordu. Yaptığı ilk iş, Malko'nun üzerine atılıp bileğindeki saati sökmeye çalışmak oldu. Ama Malko'nun direnmesi karşısında şaşırıp öfkelenildi ve gürleyerek:

— Nasıl oluyor da bu beyaz, böyle terbiyesiz davranabiliyor? diye haykırdı.

Ardından Malko'nun suratına bir yumruk savurdu. Malko ilk darbeyi yana kayarak geçiştirdi, ama gömleğinin yarısı kollarına asılan iki askerin ellerinde kalmıştı. Tam karşısında, odayı ikiye ayıran demir parmaklıklı bir kapı vardı. Ardından da birbirlerine kenetlenmiş bir yığın insan farkediliyordu. Malko boş bulunduğu bir anda, sırtına şiddetli bir dipçik darbesi yedi ve birden kendini hücrenin içinde buldu. Demir kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

Malko kendisini yengeçlerle dolu bir çukura düşmüş hissetti. İğrenç ve piş bir koku tiksinti vermekteydi. Birden, sayısız eller üzerini yoklamaya başladı. Saldırganların daha da ileri gitmemeleri için, kendisini toparlaması gerekiyordu. Lingala dilindeki çılgılık ve haykırımlar gittikçe yükselmekteydi. Her şey gerçek bir kâbusa dönüşmüştü...

Demir parmaklığın dışındaki muhafızların sadistçe gülüşleri işitilmekteydi. Bir beyazın

kodeze tıklması, her gün rastlanan cinsten bir gösteri değildi. Bir el Malko'nun kemerine vahşice saldırdı ve söküp çıkardı. Bir yumruk suratında patladı. Hırstan çılgına dönmüş eller, tiksindirici ve nefretle dolu saldırılarını sürdürüyorlardı. Değişik kişilere ait beş kara el, bileğindeki Seiko saate saldırdı.

Yumruklar, tekmeler ve öfkeli çığlıkların ortasında bir hayvan gibi kısıtılmıştı. Haykırışlara karşı bilinçsizce yumruklarını sallayıp etrafındaki çemberi yarmayı başardı. Birden, karşısında dev gibi kara derili, basık alınlı, kafası kazılı bir yaratıktan başka kimse kalmadı, iri gözbebekleri saatin üzerinde sabitleşen dev, ellerini öne uzatarak ilerledi.

Kirli duvara sırtını dayayan Malko adamın hayalarına şiddetli bir tekme vurdu. Siyahi geriledi, iki büklüm oldu ve küfürlerle kıvranarak yere serildi. Malko bu fırsatı, nefes alabileceği bir şans olarak saydı. Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Diğer tutukluların birer ikişer yerlerine dönüp döşemeye çöktüklerini gördü. İçlerinden yaşlıca, gri saçlı biri yavaşça yanına sokuldu.

— Sahip, sigaran var mı? diye yumuşak bir sesle sordu.

Sanki bir davetteymişcesine kibarca istemişti! Göz çukurlarına dolan ter, Malko'nun görmesini güçleştiriyordu. Cevaplayamayacak kadar nefes nefese kalmıştı. Koluyla terini sildi. Siyahi nazikçe kolundan tutup oturmasına yardım etti.

— Fazla sinirlenmemek lazım, dedi adam. Burada hepimiz dostuz.

Yeni arkadaşı omzuna dostça vurdu. Cesaretlenen siyahi eğilerek kulağına yavaşça fısılda-

dı:

— Buraya tıklıman için ne çaldın, sahip?

Bir bu eksikti diye içinden geçirdi Malko.

— Hiçbir şey, diye cevapladı. Yalnızca bir hata. Buradan çıkmam gerek.

ihthiyar başını salladı.

— Yarından önce olmaz. Şef burada yok, yarın sabah yoklama yapılacak.

Diğer tutuklular miskinleşip uyumaya başladıklarında, iriyarı siyahi hâlâ inleyerek nefretle Malko'ya bakıyordu. Sanki hırsından delirmek üzereydi, Malko ceplerini karıştırarak bir kağıt parçası buldu ve çıkardı.

— Neredeyiz? diye sordu.

— Lufungula kampında, diye cevapladı yeni dostu.

— Kaleminiz var mı?

Siyahi çevresindekilere alçak sesle danıştı ve kısa saplı bir kurşunkalem mucizevi şekilde ortaya çıktı. Malko kendi adını, bulunduğu yeri ve kendisini kurtarabilecek olan CND patronu Yurttaş Dikuta M'Funi'nin adını kağıda çizmişti. Hep kısık bir sesle konuşuyordu. Diktatörün her yerde casusları olacağından endişeliydi. Nede olsa kurduğu rejimin en güçlü adamıydı.

— Bu kağıdı CND'ye ulaştırabilecek kişiye on Zaire lirası vereceğim, dedi Malko. Bunu yapabilecek birisini biliyor musunuz?

— Ben denemek isterim, dedi yeni dostu.

Ayağa kalktı, demir parmaklığa yönelip nöbetçiye seslendi. Alçak bir sesle konuştular. Hücreye bir sessizlik çöktü ve Malko'nun isteği kabul edildi.

Yaşlı siyahi yanına geri döndüğünde, elinde on Zaire lirası yoktu.

— İşı bağıladım! dedi.

Malko daha fazla dert etmemeye karar verdi. Görevinin mükemmel başlaması gerekiyordu: Bu CND'nin parlak fikriydi. Dikkat çekmemesi için bir "tezgah" gerekliydi, ama olayların bu denli şiddetli gelişmesine de hiç gerek yoktu. Daha az hırpalanmış olmayı tercih ederdi!..

CIA bölge şefliğiyle CND'nin hazırladığı ve özen gösterdiği plan çok açıktı: Diktatör Seseko Mobutu'ya bir suikast hazırlayan çeteye temasa geçmesi ve örgüte sızması için herkesin gözü önünde tutuklanmıştı. Restorandan kaldırılıp buraya getirilişi tezgâhın bir parçasıydı. Normalde, CND'ye götürüldükten hemen sonra serbest bırakılacaktı.

Fakat burası Afrika'ydı... Her şey yolunda gitmeyebilirdi, ama mesajın gönderilmiş olması yine de bir şanstı. Dazlak kafalı dev iniltilerini kesti ve hareketsiz kalarak intikam parıltıları saçan gözlerini Malko'nun üzerine dikti. Birden Malko'nun yeni dostu:

— Seni öldürmek istiyor, dedi. Bir Sudanlıymış. Son derece sinirli bir adam. Aslan gibi kuvvetli olduğundan herkes ona Simba der.

*

**

Sudanlı ayağa kalktığında, Malko serinkanlılıkla hemen savunma durumuna geçti. Demir parmaklığın dışında, nöbetçi değişmişti. Yeni gelen iriyarı bir adamdı. Ayaklarını masaya uzatarak Primus'unu* yudumlayıp esrarlı sigarasından nefes çekmeye başladı... Malko sıcaktan, ağır kokudan ve endişeden iyice bitkinleşmişti. Kafasının içi bomboştı.

* Zaire'nin yöresel birası

Farkında olmadan göz kapakları ağırlaştı, arkasına yaslanarak sırtını duvara dayadı.

**

— Simba oye!*

Çılgık Malko'yu yerinden sıçrattı. Tutuklular ellerini çarpıyor ve tempo tutarak oldukları yerde sallanıyorlardı. Birden, bütün bakışların kendi üzerinde toplandığını gördü. Bakışlarını hücrede gezdirdi ve açık duran kapının üzerinde sabitleştirdi. Sudanlı hücreden çıkmış, lime. lime tişörtünü üzerinden atıp yalnızca bir peştemalla kalmıştı. Elinde bir pala tutmaktaydı. Yanında duran nöbetçi aptal aptal sırtıyordu. Bakışlarının boşluğundan ve cansızlığından Malko adamın esrar içmiş olduğunu anladı. Gözlerini kendisine diken Sudanlı palayı havada sallayarak bir şeyler haykırdı.

— Neler oluyor? diye sordu Malko kader dostuna.

Siyahi başını salladı. Afallamıştı.

— Simba seninle kapışmak istiyor, dedi.

— Kapışmak mı? dedi Malko. Ama neden?

— Seni öldürmek istiyor, diye kibarca açıkladı yaşlı zenci. Uyurken seni boğmayı bile düşündü, ama beyaz olduğun için doğru olmazdı bu. Onun için, nöbetçi sizin dövüşmenize karar verdi. Çok dikkat et, bu adama "N'doki"* deriz. Şerbetlidir, kendisine bir şey olmaz.

Gardiyan masasının arkasına eğilip doğrulduğunda, elinde ikinci bir pala belirdi. Tutuklular neşe dolu çılgıklar atıyorlardı. Su-

*Yaşa Simba!

* ölümsüzlüğüne inanılan kişi

danlı nefret dolu gözlerini Malko'nun üzerinde sabitleştirdi. Malko kararsızdı. Kasıldı, duraldı. Kara dev onu jambon doğrar gibi dilimlerdi.

Nöbetçi demir parmaklığa yaklaşp palayı hücreye fırlattı. Malko almak için davranmadı. Arkadaşı, yırtık gömleğinden çekerek kendisini uyardı:

— Dikkat et, sahip! öldürecek! Kendini savunmalısın!

Malko eğildi ve palaya benzeyen kılıcın tahta sapını sağ eliyle kavradı.

II. BÖLÜM

Sudanlının hayvani hareketlerle titreyen gövdesi, Malko'nun görüş alanını tamamen kapamıştı.

Demir parmaklığın diğer yanındaki tutukluların çığlıkları, ölüm marşı gibi kulaklarının içinde yankılanıyordu. Aldığı eskrim derslerini hatırlayarak içgüdüsel bir hareketle palayı öne uzatıp savunma durumunu korudu.

Kendinden emin Simba, Malko'nun bir metre önünde durdu, bacaklarını yana ayırdı, çenesini ileri doğru uzattı. Malko daha iyi korunmak için geriledi ve saldırıyı bekledi. Alnından akan ter gözlerine doluyor, kalbi yerinden fırlayacakmışçasına atıyordu.

— Yaşa! diye bir gürlleme koptu.

Haykırış kara devin sıçramasıyla noktalandı. Madeni bir ses duvarlarda çınladı. Malko'nun eskrimden gelen refleksleri işe yaramıştı. Sudanlının hücumunu göğsünden birkaç santim ötede yakaladı ve kendi kılıcıyla karşı koyarak geri çevirdi. Direnmesi hasmını gerilettil. Haykırışlar bu kez kendisini desteklemeye başladı.

— Yaşa beyaz!

iyice öfkelenen Simba, Malko'nun karnını hedef alarak palasını tekrar salladı. Malko gerileyip sırtını demir parmaklığa verdi ve palanın keskin tarafıyla ters bir vuruş yaptı. Palanın ucu Sudanlının kasıklarına yakın bir yerde kara derisini deldi. Kan akmaya başladı.

Çığlıklar önüne geçilemeyecek bir noktaya ulaşmış Malko'nun kulaklarını sağırlandırdı. Ama

Kan, Simbayı yaralı bir hayvan gibi vahşileştirdi. Gözü karararak düşünmeden öne atılıp saldırdı. Malko başını korumak için eğildi ve pala boşluğu yırtarak demir parmaklığa çarptı. Çeliğin çelikle buluşması kıvılcımlar saçtı.

Her şey çağlar öncesinin Roma arenalarındaki gibiydi...

— Yaşa Simba! Yaşa Simba!

Dövüşün bir cinayete dönüşmekte olduğunu hisseden tutuklular, daha büyük bir coşkuyla demir parmaklıklara asılıp haykırıyorlardı. Gözleri karararak Malko, Simba'nın zafer sarhoşluğuyla üzerine geldiğini anladı. Sudanlının arkasındaki nöbetçi kötüye giden kavgaya müdahale etmek istedi.

Beyazlar parmakla sayılacak kadar azdı ve bu yüzden başına dert almak istemiyordu. Ama iyice tütsülen kafasıyla kendini toplayacak halde değildi ve düşmemek için masaya yapışıp kaldı. Zaferinden emin olan Simba, Malko'nun çevresinde savaş dansı yapmaktaydı.

Malko ani bir hareketle palasını Sudanlının midesine bir santim kadar batırdı.

Kara dev öylesine şiddetle geriledi ki, masaya ve nöbetçiye çarpıp devrildi. Ama fazla ciddi bir yara almamıştı. Vahşi çılgılığı diğer tutukluların haykırışlarını bastırdı.

Malko dayanma gücünü yitirdiğini hissederken bu oyuna bir son vermeyi düşündü. Yüreği ağzında, ayağa kalktı. Bütün tutuklular susup nefeslerini tutmuşlardı. Malko'nun palası havada bir kavis çizdi ve devin boynunu buldu. Adam sabitleşen gözleriyle olduğu yerde sendeledi. Her yanı bir ölüm sessizliği kaplamıştı. Malko palasını iki eliyle tutup öne doğru hamle yapmak istedi.

Malko sırtını demir parmaklığa vererek geriledi. Sudanlının parçalanmış atardamarını durdurmaya olanak yoktu, ama o yine de üstüne gelmeye devam ediyordu. Beynini uyuşturan esrar onu yaşayan bir ölü yapmıştı.

Hücrenin duvarına yaslandığını hisseden Malko durdu.

Birden, dışarda bir motor gürültüsü, bağrışmalar ve ardından şiddetli bir tartışma işitti.

Hücre kapısı bir tekme darbesiyle ardına kadar açıldı. Gelen kişi arkasında bir sürü askerle CND Şefi Yurttaş Dikuta M'Funiydi. Zaireli içeri girer girmez bu cehennemi sahneyle karşılaştı. Birkaç saniye içinde, askerlerden birinin Belçika yapısı tüfeğini kaptı. Namlusunu iki eliyle kavrayıp dipçığı Simba'nın dazlak kafasına hızla indirdi. Darbenin etkisiyle kafatası darmadağın oldu. Sonra, nöbetçiye dönerek aynı şiddetle dipçığı karnına geçirdi ve tüfek iki parçaya ayrılana kadar yere düşen nöbetçiye vurmaya devam etti. Bir dizi üniformalı adam içeriye akın etti.

Malko, bir kâbus yaşadığını hissediyordu. CND şefi tüfeği attı ve yanına yaklaştı.

— İyi misiniz? diye sordu. Bu vahşi sizi yaralamadı ya?

Malko umutsuzca başını salladı.

*

**

Hücrenin basık havasından sonra, CND patronunun klima cihazlı odası Malko'nun keyfini yerine getirdi. Bir süre deri koltukları, itinayla verniklenmiş ahşap kaplamaları ve duvara asılı büyük Zaire haritasını inceledi. Medeniyete tekrar kavuşmuştu. Yurttaş Dikuta M'Funi sinirle bir Rothmans paketiyle oynuyor-

du. Uzattığı paketten bir tanesini kayıtsızca aldı Malko. Siyahi bir sigara da kendisine yaktı.

— Üzgünüm yurttaş, diye belki onuncu kez tekrarladı. Çoküzgünüm. Böyle olacağını tahmin edemezdik.

"Yaşa" sesleri Malko'nun kulaklarında hâlâ çınıyor, Sudanlının fişkırın kanlarını görür gibi oluyordu. Şiddetten nefret etmesine rağmen, az önce bir adamın ölümüne sebep olmuştu. Ama yaşamak için buna mecburdu. Devam etmesi için unutulması gerekiyordu. Mesleğinde, bu durumlara katlanmak zorundaydı. CND patronu tam zamanında yetişmişti.

— Size mesajımı iletiler mi? diye sordu Malko sırf konuşmuş olmak için.

Dikuta M'Funi doğrularcasına başını eğdi.

— Evet, geç de olsa ulaştı. Asker geldiğinde ben yoktum. Bizimkiler onu içeri sokmak istememişler. FAZ ile ilişkilerimiz pek dostane değildir... Biliyorsunuz...

Malko bunu biliyordu. Başına gelen olaylar Afrika'ya özgüydü: Bir plan itinayla hazırlanır, ama uygulamada her şey altüst olurdu... CND binasının üçüncü katı, bu geç saatte sessizdi. Malko yavaş yavaş aklını toparlamaya başlamıştı. Her şeyden önce bir banyo alıp, leş kokan vücudunu temizlemeliydi.

— Beni Intercontinentale götürebilir misiniz? diye sordu.

— Şoförünüz bina girişinde bekliyor, diye açıkladı Zaireli.

Malko ayağa kalktı. Dikuta M'Funi de onu izledi. Babası Polonyalı bir doktor olan CND patronu, Malko'dan on santim kadar uzun, ince yapılı, açık tenli ve geniş omuzlu bir adamdı.

— Bir rapor hazırlayacağım, dedi gururla.

Sorumlular cezalandırılacaktır.

CND patronu asansöre kadar Malko'ya eşlik etti.

— Bay Hammer'a bu olaydan bahsetmemenizi dilerim, demeyi de unutmadı.

Malko Kinshasa'daki CIA bölge şefinin olayı öğrendiğinde ne tepki göstereceğini düşündü... Bu tezgâh fikri ondan çıkmıştı.

— Üzerinde fazla durmayın! diye cevapladı asansöre binerken.

Rahatlamış görünen Zaireli, onunla birlikte bindi.

— Görevinize devam edecek misiniz? diye merakla sordu.

Malko alnında biriken terleri sildi.

— Buraya bunun için geldim, diye cevapladı yorgun bir sesle. Yeni haberler aldınız mı?

CND patronu, yanıtlamak için asansörün kapısının kapanmasını bekledi.

— Hayır, hep bildiğiniz gibi! dedi. Önder'e karşı bir suikast beklentisindeyiz. Josse Braaskart da bu hikayenin içinde, onun için dikkatli olmalıyız. FAZ'ı uyardık ama bir şey yapamıyacak kadar yeteneksizler. Shaba'da neler döndüğünü kendiniz gördünüz. Ama, Josse Braaskart sizin tutuklanmanıza tanık oldu.

— Ne yazık ki, dövülme törenini izleyemedi, dedi Malko. En azından tezgâhımıza daha bir inanmış olurdu...

Kapıda siyah bir Mercedes vardı. Malko Dikuta M'Funi ile hararetle el sıkıştı ve arabaya bindi.

— Intercontinental'e Paul! diye şoföre emretti.

— Anlaşıldı, patron!

Şoför, dikiz aynasından şaşkın şaşkın

Malko'ya bir göz attı.

Malko, yırtık gömleği, kanlı pantolonu, yabani havasıyla çamaşır makinesinin merdanesinden geçmişe benziyordu. Olanlar adamın derdi değildi.

Yol kenarındaki ağaçlar hızla arkalarında kalıyordu. Aklından bir durum değerlendirmesi yapan Malko, Mobutu'yu kim öldürmek isteyebilir, diye düşündü. Elinde ipucu yok denecek kadar azdı, ama CIA bu göreve çok önem veriyordu. Kinshasa'daki CIA Bölge Şefi Victor Hammer, olanaklarının azlığından Malko'ya acı acı dert yanmıştı. Sadece bilgi edinmekle yetinip "eylem" için kılını kıpırdatmazdı. Zaten Malko'yu Avusturya'dan acilen o getirmişti... Zaire'ye askeri yardım yapamayan Amerikalılar, hiç olmazsa Mobutu'nun öldürülmemesini istiyorlardı. Ülkenin dengesi Katanga saldırılarıyla yer yer bozulduğundan, bu tür bir olay büyük bir yönetim boşluğuna ve iç kargaşaya sebep verebilirdi. Şu ana kadar hiç kimse Amerikalıların planını bilmiyordu, ama doğabilecek "sıkıntılara" karşı önlem almak gerekmektedir. Katangalıların ardında Kübalılar, onların arkasında da Sovyetler vardı.

Mercedes Intercontinental'in önünde durdu. Girişe yakın, alçak bir masaya dirseklerini dayamış bir fahişe ilgiyle Malko'ya baktı. Malko resepsiyondan anahtarlarla birlikte bir de zarf aldı. Asansöre bindiğinde açıp baktı. Üzerinde ismi yazılı bir davetiyeydi bu. Albert Van de Kamp kendisini akşama davet ediyordu.

"Kıyafet serbest" diye de bir açıklama vardı davetiyede.

Malko, gönderenin kim olduğunu bulmak için birkaç saniye düşündü. Bu adama, iki gün

önce Bert Adlin'in evinde rastlamış olduğunu anımsadı. Belçika Kongosu'nda güç ve para kazandıktan sonra, Zaire'ye yerleşip Kinshasa'da "Büyük Buana" diye tanınan Belçikalılardı. Siyahi yöneticilerle sıkı dostluk bağları kurmuş, bir serseri milyarderdi.

Bert Adlin evinde bir havuzbaşı yemeği vererek Kinshasa'nın ileri gelenlerini Malko'ya tanıştırmak için çağırmıştı. Josse Braaskart da çevresini yavru filler gibi saran, isviçre Hava-yolları'nın iki hostesiyle yemeğe katılmıştı. Malko Albert Van de Kamp'ı hayal meyal hatırlıyordu. Elli yaşlarında, cildi cüzzamlı gibi siyah beneklerle kaplı, sert hatlı, çökük mavi gözlü ve dağınık gri saçlı bir adamdı.

Sorduğu soruyla, Malko'yu şaşırtmıştı:

— Göç eden bir kuş nedir, bilir misiniz?

Malko'nun hayret dolu sessizliği karşısında, cevabı hemen eklemişti:

— Yalnızca bir tarafı okşanan bir kuştur.

Kahkahası on dakika sürmüştü... Bantularla iş görüşmeye alışkın entellektüel bir Belçikalının gülüşüydü bu.

Angola'da tamamladığı bir görevden sonra OTRAG adına Zaire'de kalması ve başka bir sorunu çözmesi gerekiyordu. Bert Adlin'le bir elmas alım satımı sonucunda tanışmış olduklarını açıklamıştı ve şu an Kasai cinsinden çok değerli bir parça için orada bulunuyordu.

Albert Van de Kamp kayıtsız bir ifadeyle onu dinlerken gözleri de yanındaki melezin arzu uyandırıcı vücut hatlarındaydı.

— Madam Emilia Nogeira'yı tanıyor musunuz?

— Evet, evet, diye cevaplamıştı Belçikalı.

Malko'nun, kadını tanımasına çok şaşırmış-

ti. Malko, Emilia'ya önceki gün Victor Hammer'da rastladığını belirterek, uzatmadan konuyu geçiştirmişti. Melez Panam'da memur olarak görevliydi ve gelirini biraz artırmak için "şirket" ile sözleşmeli çalışıyordu. Malko ile "dostluğu" dikkat dağıtmak için tezgahlanmış bir paravandan başka şey değildi.

**

Malko asansörden çıkar çıkmaz odasına girip duşu açtı. Kulakları hâlâ çınlamaktaydı, iğrenç saatler yaşamıştı. Yabani Sudanlı biraz daha kafayı bulmuş olsa, şu anda parça parça doğranmıştı. Ölümünden kıl payı kurtulmuştu. Bunca heyecandan sonra, biraz lüks bir yaşantıya hasret duyuyordu. Ama davete yetişmek için geç sayılırdı. Saat onu çeyrek geçiyordu. Kararsızlık içindeyken telefon kesik kesik çalmaya başladı.

Alışlagelen hışırtılar bitince, Malko bir erkek sesi işitti.

— Bay Linge?

Malko, Intercontinentalde gerçek adıyla kalıyordu.

— Evet benim! diye cevapladı.

— Ah! Çok iyi. Sesinizi duyduğuma sevindim, dedi adam. Sizi almak için geldiklerinde, ben restorandaydım.

— Bir hataydı, dedi Malko. Bu yanlışlık küçük bir rüşvetle halledildi sanırım. Siz kimsiniz?

— Josse Braaskart, dedi sesin sahibi. Bir kez, Bert Adlin'de karşılaşmıştık. Endişelendim. Oradaki koea aptallar sizden yirmi Zaire lirası koparabilmek için her şeyi yapabilirlerdi.

— Önemi yok, diye geçiştirdi Malko.

— Eh, o halde iyi geceler! dedi Flaman hararetli bir sesle. Ben Prive'de birkaç kadeh içmeye gideceğim. Siz de katılır mıydınız? On bire doğru, ya da gece yarısı?..

— Belki, dedi Malko. Eğer buluşamazsak, bir başka zaman içeriz.

— Böylesi daha iyi.

Prive, Kinshasa'nın tek diskoteği idi. Kentin en mükemmel restoranı Deviniere'in yanında, Afrika'nın kalbinde ihtişamlı bir vaha gibiydi.

Malko birkaç saniye telefonun karşısında düşünceyle durdu. Josse Braaskart, herkesin sıkı bir dostluk kurması gereken bir adamdı. Araması, zaman geçirmeden Malko ile temas kurmak isteğinin belirtisiydi. Van de Kamp'ın davetine gitmekle biraz olsun zaman öldürebilirdi.

"Tezgâh" ın bu kadar kısa zamanda, kolayca yutulmuş olmasına şaşırmişti.

Malko aşağıya indi. Biraz yorgundu, ama üzerinde durmadı. Kendisini farkedemeyen tüm fahişeler kıpırdanıp mırıldandılar. Şoför Paul, Mercedes'in yanında beklemekteydi.

— Yurttaş Van de Kamp'ın, Binza'daki villasını biliyor musunuz? diye sordu Malko.

— Evet, sahip! diye cevapladı adam.

Mercedes deponun önünden dönerek Binza tepesi boyunca tırmanan yolda ilerledi. Gündüz gibi aydınlatılan yol Hötes Etranger Sarayı ile sona eriyordu.

Biraz eğilimli bir yokuşta, geniş bir otopark kurulmuştu. Bahçede, herbirinin değeri yüz bin dolardan başlayan 450 SL Mercedes'ler dizilmişti. Zaire'nin yüksek sosyetesine ait bir zenginlik gösterisi gibiydi. Doğru dürüst yolları bile olmayan ülke için aşırı bir lüks göze çarpı-

yordu.

Savaş giysileri içinde üç asker gözcülük görevi yapıyorlardı. Villanın ön cephesi hiçbir şeyi belli etmiyordu. Malko içeri girdi, gördüğü mermer merdivenin basamaklarını çıktı. Hava-ya yoğun bir yasemin çiçeği kokusu hâkimdi. Ziyafetin neşeli kahkahalarını işitti. Yeşil bitkilerle donatılmış geniş mermer salon, pırıl pırıl aydınlatılmış yüzme havuzunun başına kadar uzanıyordu.

Binanın girişi basit bir göz aldatmacasıydı. Gerçek ihtişam şimdi bulunduğu yerden baktığı geniş havuz başında yaşanıyor. Bardan kendisine bir Dom Perignon doldurdu, neşeli grupların arasına karışıp villanın sahibini aradı.

Çimenliği yarılادığında omuzlarını çıplak bırakan, iç gıcıklayıcı dekolte gece elbisesi giymiş esmer bir kadını farketti. Bu, Emilia Nogeira'ydı.

Kadının adımları, dans edercesine yumuşak ve zarifti. Malko kalp atışlarının hızlandığını hissetti. CIA sözleşmeli elemanlarını her zaman bu denli tahrik edici kadınlardan seçmiyordu.

III. BÖLÜM

Kalın dudaklardaki gülümsemede tarifsiz bir heyecan sezilmekteydi. Olağanüstü sıcak ve canlı gözlerini ateşli bir edayla Malko'ya çevirmişti. Yaşını kestirmek imkânsızdı, otuz ile kırk arasında bir yerdeydi. Malko uzandı ve eğilip elini öpmeye davrandı. Kadının boşbulunup sıçraması, kibar erkeklerin nazik el öpüşlerine alışık olmadığını belli etmişti.

— Albert Van de Kamp'ın sizi davet ettiğini biliyordum, dedi kadın, ama bu saatten sonra gelmezsiniz sanmıştım. Çok geç oldu. Bir şeyler yemiş miydiniz?

— Hayır, diye cevapladı Malko. Ama pek aç değilim.

Emilia Nogeira'nın yüzünü tekrar bir gülümseme kapladı.

— Büfeye gelin, diye davet etti. Sonra, birlikte Albert'i ararız.

Kolunu Malko'nun koluna attı. Zümrüt yeşili çimenliğin başlangıcındaki değerli heykellerin, bitkilerin çevresinde dolaştılar. Etrafta yalnızca Flamanca konuşuluyordu.

Otuza yakın davetli, ayakta, küçük gruplar halinde içmekteydiler. Kadınlar süslü Noel ağaçlarına benziyorlardı.

Büfe zengin çeşitliydi. Emilia tabağına tavuk ve ıstakoz koyarken, kadehine şampanya dolduran Malko'nun aniden elleri titremeye başladı. Emilia endişelenerek:

— Sıtma kriziniz mi tuttu? diye sordu.

Malko ona doğruyu söylemeye karar verdi:

— Hayır, başımdan CND'de kötü bir olay

geçti.

Büyük bir hayret ışıltısı iri kara gözleri aydınlattı.

— CND mi? Ama...

— Evet, diye devam etti Malko, ama basit bir yanlışlık olmuştu. Artık üzerinde fazla durmasak iyi olur.

Davetliler içmeye ve gevezelik etmeye devam ediyorlardı.

Çimenliğin çevresinde, tıpkı aşağıdakiler gibi savaş giysileri kuşanmış askerler vardı. Malko bir kadınla birlikte olmaktan büyük bir huzur duyduğunu hissetti. Bu kadın kendisi gibi bir ajan olsa bile...

— Ev sahibi nerede? diye sordu.

Melez kadın neşe dolu bir kahkaha koyverdi. Sonra çimenliğin gerisindeki beyaz bir bungalovu işaret etti.

— Orada dedi müstehzi bir sırıtışla. Rahatsız etmemek gerekiyor.

Emilia Nogueira'da kafasını karıştırıyordu. Basit iş ilişkileri için fazla ateşli bir kadındı

— Panam'da uzun zamandır mı çalışıyorsunuz? diye sordu Malko.

— Bir yıldır, diye yanıtladı melez kadın. Boşandıktan sonra işe girdim. Özgürlükle yeniden tanıştım.

Bakışlarını Malko'dan ayırmıyordu.

— Bana neden öyle bakıyorsunuz? dedi Malko.

— Gözlerinizin rengi çok ilginç! Sanki birer altın damlası... Sonra çok da yumuşak tavırlısınız. Bu meraklı ve sarışın Belçikalılara benzemiyorsunuz. Bilemiyorum... siz...

Kadın, bir dizi anlamsız sözcük sıraladı ve gözlerini kaçırdı. Tekrar Malko'nun bakışlarıyla

la buluştuğunda ani bir tavırla koluna girerek:

— Benimle gelin, size evi gezdirmek istiyorum, dedi.

**

Albert Van de Kamp, karnının üzerinde kıpırdayıp kıkırdayan kıvrıkcık saçlı başa sevecen bir tavırla hafif bir şaplak indirdi.

— Bir kerecik olsun canlan Tanrı'nın belası!

Siyahi kadın, adamın karşısına seçip dizleri üstüne çöktü ve tahrik edici sözcüklerle onu uyarmaya çabaladı.

— Tamam, sus artık! dedi uyarılan Albert Van de Kamp.

Mulunda Bangala bir an emre uyduktan sonra, tekrar tahrik edici bir havaya bürünüp kirpiklerini indirdi ve tempoyu hızlandırarak devam etti.

Albert Van de Kamp, kendisini kaptırarak gözlerini kapadı ve koltuğuna iyice gömüldü. Beyaz pantolonu ayak bileklerine kadar inikti, açık gömleğinden kırılan kılları görülüyordu. Altmışına merdiven dayamıştı. Kadının bronz renkli diri göğüslerini okşadı. Mulunda sutyen nedir bilmiyordu. Kalçası çıkık ve dolgundu. Bir yıl kadar önce ona sekreter olarak sunulduğunda adamın kendisine sahip olması için üç dakika yetmişti.

Çok kısa zamanda sevgilisi ve sekreteri olan Mulunda, şimdilerde tam bir beyaz kadın gibi giyinip makyaj yapıyordu. Albert Van de Kamp da hizmetlerinin karşılığını, mücevherlerinden ikinci kalite olanları seçerek ödemeyi tercih ediyordu... ,

Van de Kamp ayağa kalkıp plili pantolonunu düzeltti, elini dağınık kır saçlarında gezdirdi.

Milyarları olmasına rağmen, geçmişten gelen bir alışkanlıkla giyimine pek dikkat etmezdi. Mercedes'i, araba yarışlarından çıkmışçasına darbeliydi. Hayatta iki amacı vardı: Zaire'de yaşamak ve siyahi kadınlar. Otuz yılını Kongo'da geçirmişti. Lingala, Swali dillerini iyi konuşuyordu.

Kinshasa'da her türlü dümende parmağı, görkemli bir villası, on sekiz hizmetçisi vardı. Bungalovun duvarını boydan kaplayan, geniş yumuşak koltuğa doğru döndü.

— Astrid! diye gölgede kalan köşeye seslendi.

Koltuğun üzerinde, Mulunda'nın aksine sarışın başka bir kadın oturmaktaydı. Kısa sarı saçlarını ortadan ayırmıştı. Vücudunu siyah bir gece elbisesi sarmaktaydı. Açık elbisesi iştah-andırıcı göğüslerini gözler önüne seriyordu.

Kadın tek söz etmeden ayağa kalktı ve Mulunda'ya yöneldi. Heyecanlı olduğu söylene- mezdi, yalnızca kahverengi gözlerinde soluk bir ışıltı parıldamıştı.

Mulunda'ya dokunmak için durdu.

Albert Van de Kamp, eli hâlâ kapının kulpunda onları izlemekteydi. Birden gri saçlarını geriye attı ve dışarı çıktı. Temiz hava iyi gelmişti. Kendisim boşalmış hissediyordu. Dizlerinin titremesini durdurup yürümekte güçlük çekiyordu.

Gözlerini kısarak bakışlarını kalabalık davetli topluluğu üzerinde dolaştırdı. Çoğunun gitmiş olduğunu anladı. Büfenin yanında, Bert Adlin'de tanıdığı ve bu davete misafir ettiği sarışın yabancı durmaktaydı. Sarışın erkek, kendi küçük eğlencesi sırasında gelmiş olmalıydı. Emilia Nogeira ile birlikteydi ve kadın erkeğe

bir armağan sunmaya kararlı görünüyordu.

Van de Kamp melez kadını kendi yatak listesine hâlâ sokamadığını düşünerek hayıflandı.

* *

— Eh, Kinshasa'yı nasıl buldunuz bakalım?

— Çok sakın, dedi Malko. Endişe verici bir sükunet. Ama Kasai'den sonra biraz hareket görmek insana zevk veriyor. Eviniz gerçekten olağanüstü. Güvenliğinizi ordu mu sağlıyor?

Van de Kamp'in küçük gri gözleri belli belirsiz bir hoşnutlukla kısıldı. Parkın ağaçları arasında dolaşan askeri üniformalı gölgeler Malko'yu tedirgin ediyordu.

— Hayır, dedi adam. Askerleri kiraliyorum. Biraz aşağıda askeri bir kamp var. Ayda elli Zaire lirası maaş verip besliyorum. Hırsızlar çevrede cirit atıyorlar, gözetmezseniz çalarlar. Geçen gün iki hırsız yakaladılar.

Bir parmak şıklatmasıyla, beyazlar giyinmiş bir şef garson yanlarında bitti.

— Çabuk, şampanyamı getir bana!

Sonra, dert yanarcasına Malko'ya dönerek devam etti:

— Bana hak vermelisiniz. Yığınla adam beslemek, kişisel servetimi onlara tüketmem demek değildir.

Şef garson suratını asarak tepsi içinde iki kadeh Dom Perignon ile geri geldi. Van de Kamp içkileri aldıktan sonra siyahiyi azarladı:

— Dudak bükmeyi ne zaman bırakacaksın, Pole-Pole? Eğer böyle devam edersen, bundan sonra gün boyu başını kaldıramayacağın işler veririm.

Şef garson tek söz etmeden uzaklaştı.

— Bugün yarım saat gecikmeyle geldi, dedi Van de Kamp. Ona yarım günlük ücret ödüyorum, işine gelmek için üç saat yol tepmesi benim derdim değil. Elini çabuk tutmalı... Otobüsten başka vasıta yok... Zamanında durağa gelip kaçırmıyaydı...

Sevimli bir adam diye anlamlı bir iç geçirdi Malko. Kinshasa'da otobüs denen bir taşıt aracına pek rastlanmıyordu. Siyahiler sürgün trenlerine benzeyen kamyonlarda, üst üste seyahat etmek zorundaydılar... Albert Van de Kamp şampanyasını bir dikişte bitirdi ve endişeyle Malko'nun yüzünü inceledi.

— Bert Adlin'i uzun zamandır mı tanıyorsunuz?

— Yaklaşık bir yıldır, diye cevapladı Malko. Elmas satın almak için geldiği Kananga'da tanışmıştık.

Van de Kamp bir kadehe Dom Perignon doldurup konuşmalarını dinleyen Emilia'ya sundu.

— Şu anda Kinshasa'da ne işle meşgulünüz? Malko gülümsedi.

— Hiçbir şeyle. Sadece dinleniyorum. Ama zaman geçirecek bir şeyler bulmak beni de memnun eder.

Albert Van de Kamp sinirli bir şekilde başını salladı.

— Enayilik etmemelisiniz. Tatlı günler bitmek üzere. Ülke çürüdü, dağılabilir. On beş gün önce Shaba'da neler olduğunu biliyor musunuz? Burada da benzeri şeyler patlak verebilir. Eğer Gizli Radyo'yu dinliyorsanız, 30 Haziran'da bir şeyler olacağını duymuşsunuzdur.

— Böyle bir şeye ihtimal veriyor musunuz?

diye meraklandı Malko. Bu ülke konusunda uzman olmalısınız.

Albert Van de Kamp başını salladı.

— Bu ülkede her şey mümkün. Mobutu beş dakika içinde de, on yıl sonra da devrilebilir. İnsanlar açlıktan ölmek üzere. Bir uyanırlarsa, tam bir felaket olur. Ama şimdilik zararsız koyunlar gibiler! (Malko'ya biraz daha yaklaştı) Dinleyin, size bir hikâye anlatacağım. Önder, Gabon'dan döneli iki ay oldu. Adamları onu N'jili'de bekliyordu. Kikongolu olan muhafız şefinde garip bir şeyler sezinledi, önsezileri çok güçlü bir adamdır. Bunun üzerine hemen orada adama işkence yaptırdı. Adam yirmi saniye gibi kısa bir sürede bülbül kesildi. Meğer, önder'in Mercedes'ine bomba yerleştirmiş. Ama konuşmasa da Mobutu kurtulacaktı, çünkü aptal herif bombanın patlama mekanizmasını kurmayı unutmuş.

Malko:

— Ya sonra? diye sordu. Sorgulama devam etmedi mi?

— Tabii ki devam etti, dedi Van de Kamp. Faslılar adamla ilgilenmeye kalkıştılar. Bananiolar müdahale edip ortalığı karıştırdılar. Hiçbirinde akıl diye bir şey yoktu. Beş dakika içinde hırsıyla dövüp bir pala darbesiyle adamı ikiye ayırdılar.

Her şey olacağına varmıştı!..

— Bu olay Başkan'ı uyandırdı. Birkaç kişiyi kurşuna dizdirip bir sonraki suikastı beklemeye başladı.

— Sizce yeni suikast ne zaman olacaktır? dedi Malko.

Adam omuz silkti.

— Bilinmez ki!.. Ben önder'in sağduyusuna

güvenirim .CND de elinden geleni yapıyor. Onun da önsezileri kuvvetli. Güvenliği konusunda kendi adamlarına bile güvenmiyor, Faslılar onu koruyor. N'Galiema tepesindeki karargâhını ziyaret ettiniz mi?

— Hayır.

— Eh, sakın haber vermeden gitmeye kalkışmayın, diye uyardı Van de Kamp. Çevredeki muhafızlar kıpırdayan her şeye sorgusuz ateş ediyorlar. Kamanyola birliğinde yetiştirilmiş çılgın gibi heriflerdir...

Mobutu'dan söz açıldığında, Van de Kamp'in çenesi durmak bilmiyordu.... Ziyaretçilerin ayrılmaya başladıkları artık iyice belirginleşmişti. Emilia Nogeira sessizce uzaklaştı. Aynı anda Flaman konuyu değiştirdi.

— Rolünü iyi oynar, şıfıntı melez! dedi. önder'in bir dostuyla yatıp kalkıyor. Adam önder'in tad bakıcısı. Karıyı hediyelere boğan yaşlı bir Flaman.

— Tad bakıcı mı? diye ilgiyle sordu Malko.

— Evet, dedi yüzü pembeleşen Van de Kamp. Önder çok dikkatlidir. Çünkü Afrika'da adam zehirlemek işten değildir, önder yemeklerini yemeden önce tatma işini o yaşlı Flaman albaya verdi. Bunun dışında albayın keyfi yerinde. Bir gün zehirlenirse, kendisine görkemli bir cenaze töreni yapılacak...

Açık renk gömleklili bir Flaman yaklaştı, Van de Kamp ile kendi dillerinde konuşmaya başladı. Malko, bir köşede elinde kadehiyle sessizce duran Emilia'nın yanına gitmek için durumu fırsat bildi. Kadının koluna girerek:

— Prive'de bir kadeh içmek ister misiniz? dedi. Umarım yalnızsınızdır?

Emilia Nogeira memnuniyetle güldü ve

hoşnutluğunu belirtti.

— Kinshasa'yı oldukça iyi biliyorsunuz! Ama birdenbire partiden ayrılmanız pek iyi karşılanmaz.

— Biz de sıvışırız, diye üsteledi Malko. Eminim kimse farketmeyecektir.

Albert Van de Kamp iriyarı dostuyla konuşmaya devam ediyordu. Yalnızca bir düzine kadar çift kalmıştı. Malko ile melez kadın merdivenlerden indiler. Emilia bir çocuk gibi gülüyordu. Malko, kendisini bekleyen randevuyu düşündü.

*

**

insan kendisini Avrupa'da, Cote d'Azur kıyılarında lüks bir diskotekte sanırdı. Emilia Nogeira'mn eli bir kelebek hafifliğinde Malko'nun omzundaydı. Topuklu ayakkabıları sayesinde boyu Malko'nunkine yakındı. Vücutu hiç kemik yokmuşçasına yumuşaktı. Barın karşısında, çimenliğe açılan camekanın önünde dans ediyorlardı. Pist çok kalabalıktı. Yalnızca beyazlar vardı: Gençler ve orta yaşlılar. New York, Paris diskolarındaki gibi hoparlörlerden La Vie En Rose şarkısı yükseliyordu. Malko Emilia'nın bakışlarını yakaladığında, kadın gözlerini kaçırdı. Birbirlerine yapışmamışlardı ama yine de vücutlarının sıcaklığını hissediyorlardı.

— Herkes yattığımızı sanacak, diye açıkladı neşeyle.

— Birlikte çalıştığımızdan şüphelenmelerinden daha iyidir sanırım, dedi Malko. Hem bu onur kırıcı bir şey değil ki!

— Haklısınız! diye doğruladı genç kadın. Ben...

Malko kibarca çenesini tutup kaldırdı.

— Emilia, ne diyecektiniz?

ilk kez olarak ismiyle hitap etmişti. Emilia yüzüne baktı, çok tatlı bir sesle:

— Hep sizin gibi bir erkeğe rastlamayı hayal etmişim, dedi.

Malko böyle bir açıklamaya pek ender rastlamıştı.

— Sahi mi? diye sordu.

Genç kadın bu kez yüzünü etolüne gömdü ve birkaç saniye sonra kulağına fısıldayarak:

— Bilmiyorum... dedi. Bana bir kediyi anımsatıyorsunuz, güzel ama aynı zamanda tehlikeli.

Melez güzeli ya delirmişti, ya da bu bir yıldırım aşkıydı. Çevrelerindeki çiftler, oynamalarını gittikçe artırıyorlardı. Emilia kendisini toparlayarak erkekten sıyrıldı ve pistin ortasında tek başına dikilerek:

— Gelin, dedi biraz buruk bir sesle. Bu tür dansları pek beceremiyorum.

Kulakları sağır eden gürültülü bir müzik başlamıştı. Tekrar yerlerine döndüler. Bir yığın insan barı doldurmuştu.

Josse Braaskart iri gövdesiyle neredeyse iki tabureyi kaplamıştı. Yeşil renkli gömleğinin düğmeleri açılmıştı. Elindeki viski bardağıyla besiyeye çekilmiş tosun gibi bir çocuğa benziyordu... önünden geçerken Malko'ya pis bir göz kırpmayı unutmadı. Emilia Nogeira'da bunu farketmişti. Malko ile birlikte oturduklarında merakla sordu:

— Josse Braaskart'ı tanıyor musunuz?

Görevi Malko'ya yardım etmekti ama işin ayrıntılarından haberi yoktu. Bu da gizli servislerin kendi içlerinde süren ezeli çelişkile-

rinden kaynaklanıyordu.

— Biraz, diye cevapladı. Bert Adlin'de tanışmıştık.

— Buluşmayı kararlaştırdınız mı?

— Öyle sayılabilir, dedi. Siz onu tanıyor musunuz?

Melez kadın bilgiç bir tavırla sırıttı.

— Onu Kinshasa'da herkes tanır. Zamanını Katanga komandolarının başında olduğu günlerdeki maceralarını anlatarak geçiriyor. Dostlarını her zaman korumuştur. Sık sık öteki tarafa geçtiği için de ÇND güvenliğini üzerine almıştır...

Genç kadın rahatlamış bir edayla güldü.

— Sizden ayrılmak zorundayım, dedi. Beni bürodan bulabileceğinizi biliyorsunuz.

— Gitmeyin, dedi Malko. Ben de fazla kalacak değilim.

— Öyleyse kendime biraz çekidüzen vermem gerek.

Emilia çantasını aldı ve doğruca tuvalete yöneldi. Taburesinden kalkan, Josse sallana sallana Malko'nun yanına çöktü.

— Bakıyorum da, pek sıkılmıyorsunuz, dedi alaylı bir sesle. Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Her şeye rağmen.

Müziği bastırarak denli bir kahkaha attı.

Malko

— Fazla önemli değildi, diye geçiştirdi.

Josse Braaskart ciddi ciddi başını salladı.

— Bu adamlar sizi bu kadar tuttularsa, işler ciddidir sanırım. Sizden ne istiyorlardı?

Malko cevaplamadan önce bardağına viski doldurdu, sonra aklına ilk gelen sözleri söyleyerek:

— Oh!. Kasai'den elmas getirdiğimi sanıyor-

lar... Bence enayilikten başka bir şey değil...

Şişko Josse dinlerken gözünü kırpmamıştı, ama elmaslar sözcüğünün onu canlandırdığı kesindi. Bu kadarı da şimdilik yeterliydi.

— Bunların hepsi hödük! dedi adam işgüzar bir tavırla.

— Kendi bildiklerini okuyorlar, diye belirtti Malko filozofça.

Göz ucuyla tuvaletten çıkan Emilia'yı gördü. Josse de kadını farketmişti. Malko'nun cebine bir kart sokuşturup:

— Yarın boş vaktiniz olursa, büroma uğramanızı isterim, dedi. Biraz gevezelik ederiz.

Ayağa kalktı ve bir gülümsemeyle Emilia'yı selamladı. Melez kadın şüpheyle Malko'nun yüzüne baktı.

— Yorgun görünüyorsunuz. Eve dönmek ister miydiniz?

— İyi fikir, dedi Malko.

Müzik insanı sersemletmeye başlamıştı. Çok uzun bir gün geçirmişti.

Diskodaki kalabalığı yarıp geçtiler. Malko kadının koluna girdi, tçini kaplayan bir arzuyla yolun ortasında durdu ve onu öptü. Emilia itiraz etmesine rağmen dudaklarını araladı. Malko ağzının içinde sıcak bir dil hissetti. Duygusal, saf, uzun bir öpüşmeydi.

Emilia hafif bir sıçrayışla geri çekildi.

— Çıldırılmış olmalıyım, diye mırıldandı .Daha sizi tanımıyorum bile.

Malko ısrar etmeden kadını arabaya götürdü. Birlikte, partiye katılan 450 SL'leri aratmayan bir Mercedes'e bindiler. Arabanın içinde Emilia başını Malko'nun omzuna koydu.

— Nerede oturuyorsunuz? diye sordu

Malko.

— 30 Haziran Caddesi üzerinde, 21 Kasım Malikânesi'nde.

Beş dakika sonra Mercedes, 30 Haziran Caddesi'nin ters yönünde, sıvaları dökük modern büyük bir binanın önünde durdu. Malko inmesi için Emilia'ya yardım etti ve şoförün avucuna on Zaire lirası sıkıştırarak:

— Beni bekleyin! dedi.

Adam sineği yutan kertenkele gibi parayı kaptı.

— Tamam, sahip!

Emilia komik bir gülümsemeye Malko'ya baktı.

— Umarım benimle yukarı çıkmayı düşünmüyorsunuzdur!

Malko sesini çıkarmadan kolundan tuttu ve asansöre doğru çekti. Gece bekçisi masaya yaslanmış uyumaktaydı.

Malko büyüü bozmamak için asansör tırmanırken hiç konuşmadı. Dışarı çıkıp koridor boyunca ilerlediler. Kadın bir dairenin önünde durdu. Kilidi açtı, içeri girip ışığı yaktı. Burası sevimli, küçük bir dubleks daireydi.

— Bir şey içer miydiniz? diye sordu melez güzeli.

Sosyeteğe özgü tavırları vardı.

Malko cevaplamadan kadını kolları arasına aldı, tüm vücudu titriyordu. Ama Emilia Nogeira kendisini kurtardı.

— Hayır, istemiyorum, dedi. Beni ürkütüyorsunuz...

Malko ve melez güzeli beraberce odaya girdiler. Malko kadını yatağa doğru yuvarladı. Emilia, Malko'nun kolları arasında zevkle debeleniyordu. Malko kadının dudaklarına

saldırıldı. Ama melez güzeli, aniden fırlayıp karşıdaki küçük sandalyeye oturdu. Gözleri parlıyordu, kısıp kısıp nefes alıyor ve dağınık saçlarını düzeltiyordu. Malko yanına gelip kaldırmaya yeltendiyse de, Emilia istemediğini belirtti. Malko durumun komikliğine gülerek halının üzerine diz çöktü. CIA'nın bir ajanıyla aşk oyununa girmesi kendisini etkilemiş, görevinin gerilimini bir an için unutturmuştu. Melez güzelinin hem tahrik edip, hem de el sürdürmemesine şaşırılmıştı. Hiçbir şey söylemeden Emilia'nın biçimli kalçalarını ve yuvarlak dizlerini örten ipek gece elbisesini sıyırdı.

Uyuyor gibi başını geriye atan Emilia, kendini Malko'ya bırakmıştı. 30 Haziran Caddesi'nden geçen tek tük araba gürültüsü dışında, yoğun bir sessizlik vardı. Maiko'nun okşayışları altında kıvranan melez güzelinin vücudu olağanüstü derecede yumuşaktı. Parmaklarını daha da yukarıya kaydırarak kendisini bu oyuna iyice kaptırdı. Emilia tahrik olarak gözlerini kapadı. Sonra bakışlarını, Maiko'nun gözlerine çevirerek:

— Zevk alıp almadığımı mı seyrediyorsunuz? diye sordu.

Malko kendinden geçmek üzereyken duyduğu sorunun kabalığı karşısında donup kaldı. Ama beklemeye hiç tahammülü yoktu.

Emilia ender rastlanan bir kadındı.

Bir süre hareketsiz kaldılar. Kırmızı gece elbisesi, göbeğine kadar inikti, ama Emilia bu durumdan şikayetçi görünmüyordu. Malko odanın birden çok sıcaklaştığını hissetti.

— Çok sıcak!

Ayağa kalkarak gömleğini sıyırdı ve çıplak göğsü ortaya çıktı. Emilia arzu dolu gözlerle

kendisini seyrediyordu.

— Havalandırma cihazı bozuk! diye açıkladı.

Malko kadının üzerindeki giysileri de çıkarmak istediğinde melez güzeli itiraz etmedi. Oda gerçekten çok sıcaktı. Sürekli hissettiği dudakların yakıcılığı ihtiras ve arzu dolu duygularını kamçılıyordu.

Melez güzeli yaralamaya ya da kırmaya korkarcasına hafif okşayışlarla saldırıyor ve duyduğu şehveti belirtiyordu. Malko yeniden doğduğunu hissetti. Doğrulmaya çalıştığında, Emilia bütün ağırlığıyla üzerine abandı.

— Beni beğeniyor musunuz?

— Tabii, dedi Malko. Ama...

Emilia Malko'nun üzerine iyice kapanarak kararlı bir ses tonuyla:

— Sizinle aşk yapmak istemediğimi baştan söylemişim, dedi. Beni çok ürkütüyorsunuz.

Ama yine de uzun bir süre devam etti. Malko ise kadının arzu dolu ama korkak isteklerine bu kadarla katlanmayı sonuna kadar sürdürdü. Doyuma ulaşacağı anda Emilia kendini geriye attı. O sırada telefon çaldı. Emilia cevap vereceği yerde, başını uysalca, Malko'nun karnına dayadı, düşünceli yüzünü okşadı. Biraz olsun durgunlaşmıştı. Zil durmadan çınlıyordu

— Cevap vermeyecek misiniz? diye sordu Malko.

Melez kadın gülümsedi.

— Hayır. Mutlaka sevgilimdir. Daha sonra uyuduğumu söylerim.

Malko zil seslerini saydı. Onbirincide telefon sustu.

— Otele döneceğim, diye açıkladı.

Emilia itiraz etmedi. Malko ayağa kalktı,

giyindi. Hazır olduğunda, peşinden kapıya kadar geldi.

— Bana ihtiyacınız olduğu zaman, büroma gelirsiniz, dedi.

Şirket adına mı, kendi adına mı olduğunu belirtmemiştir. Malko'yu öperek veda ettikten sonra, arkasından baktı. Gece bekçisi masada hâlâ uyumaktaydı. Malko boşalıp rahatlamış olarak Mercedes'in koltuğuna gömüldü. Çöl gibi ıssız 30 Haziran Caddesi'nden otele dönmeleri beş dakika sürdü.

Malko Lufungula kampındaki olaylarla başlayan gecesinden, yine de memnun kalmıştı. Josse Braaskart da zokayı yutmuş görünüyordu. Eğer başına bir dert almayı düşünüyorsa, Malko tam aradığı adamdı.

IV. BÖLÜM

— Anlatın bakalım, yorgun görünüyorsunuz. Sizi küçük Emilia mı bu hale getirdi?

Josse Braaskart, büyük bir kahkaha patlattı. Yüzü her zamanki kabalığındaydı. Bürosunda bir slogan asılıydı: "Dikkat, sahip her şeyi bilir." Raflarda klasörler, dosyalar, komando giysileri ile çektiği fotoğraflar vardı. O zaman en az otuz kilo daha zayıf görünüyordu. Göbeği önde, çalışma masasının önünü dolaştı ve kolunu Malko'nun omzuna koydu.

— Takma kafana, diye kıkırdadı, dalga geçmek benim huyumdur. Biz Belçikalılar incelikten pek anlamayız, ama eğlenmeyi çok severiz.

Josse Braaskart konuşurken çevreye tükürük saçıyordu. 30 Haziran Caddesi'nin güneyinde, döküntü bir binanın ikinci katında iki ayrı bürosu ve sekreterleri vardı. Binanın yan duvarı, bir dispansere komşuydu. Malko acınacak denli yıpranmış bir koltuğa çöktü ve esnedi. Topu topu dört saat uyuyabilmişti. Gökyüzü berraktı ve nemli hava giysisini üzerine yapıştırıyordu. Josse Braaskart, hazırladığı iki kadeh viskiden birini Malko'ya uzattı, diğerini kendine aldı.

— Sırası gelmişken sorayım, beni neden görmek istediniz? dedi Malko.

Cevaplamadan önce, Josse bardağını yarıldı ve abartılı bir tavırla:

— Oh! Size kanun kaynadı, dedi. Kendi kendime, size yardım edebileceğimi düşündüm. Biliyorsunuz, uzun zamandır bu ülkedeyim.

Kinshasa'daki esas işiniz nedir?

— Şimdilik belli bir işim yok, diye cevapladı Malko.

— OTRAG'daydınız değil mi?

— İyi bildiniz, dedi Malko. Ama artık sıkıldım. Yatmaktan başka bir şey bilmeyen adamlarla ve kadınlarla uğraşmaktan usandım. Hem Kasai dünyanın öbür ucunda bir yer.

Josse Braaskart'ın yüzünde hem kaygılı hem de zevk aldığını anlatan bir ifade belirdi.

— Hmm... diye söylendi. Ya elmaslar?

Malko iştmemiş gibi davrandı ve eski bir telsizle oynamaya koyuldu.

— Ya siz, diye adama sordu, siz ne tür işlerle ilgileniyorsunuz?

— Halkla ilişkiler dedi Josse. Birkaç da şirketim var. Söylemişim, çok insan tanırım. Eğer Kinshasa'da kalmaya kararlıysanız, size OTRAG'dan daha iyi oyuncaklar bulacağım-dan da eminim. Ama CND'ye sadık olmanız şartıyla. Başıma dert almak istemem. Patronunu iyi tanırım, hoşuna gitmeyen bazı şeyler var.

— Kurallara bağlı kalırım, diye açıkladı Malko. Size bir yanlışlık olduğunu söylemişim.

Josse iri göbeğini biraz daha masaya yasladı.

— Tam olarak sizden ne istiyorlardı?

Malko buz gibi sıırttı.

— Kananga'dan saf elmas getirmiştim.

— Anlıyorum, dedi Josse.

Klimanın homurtusu dışında bir gürültü duyulmuyordu, iki adam birbirlerini incelediler Ardından Josse sahte bir kayıtsızlıkla tekrar sözü aldı:

— Bir bakıma, yazık olmuş! dedi. Bu işten iyi para kazanabilirdiniz. Burada çok kimse hayatını bu yoldan kazanıyor.

Tekrar bir sessizlik oldu. Malko telsizin düğmesiyle oynuyordu. Başını kaldırarak:

— Sizin bu çeşit insanlardan tanıdıklarınız var mı? diye sordu.

Josse emin bir tavırla ciddi ciddi çenesini ovuşturdu.

— Size çok insan tanıdığımı söyledim. Aralarında bu çeşit kişiler de çıkabilir. Ama bir söylentiden ibaret de olabilir...

— Dinleyin, dedi aniden Malko kararlı bir şekilde. Size güvenebileceğimi sanıyorum.

— Kesinlikle, diye cesaretlendirdi Josse.

— Pekâlâ... Bahsettiğinizden bende de var ve ondan kurtulmak istiyorum. Hem de çok çabuk. Çünkü paraya ihtiyacım var. Bana yardım edebilirsiniz...

Josse Braaskart pek etkilenmiş görünmüyordu.

— Söz vermeden önce düşünmeliyim, dedi. Aptalca bir hata yapmak istemem. Matadi'nin lağım kokan kodesine düşmeye niyetim yok. Nereden buldunuz bu elmas parçalarını?

— Satın aldım, dedi Malko. Taşlardan pek anlamam. Angola'dayken rasgele almış bulundum.

— Ah! Demek Angola'daydınız? diye ilgiyle kaykıldı Josse. Ne zaman?

Malko bir kez daha buz gibi baktı.

— Kübalılardan önceydi.

Ayrıntılara kaçmamak en iyisidir. Kaçakçılar, çeteler, maceracılar, Orta Afrika'da her yanda cirit atıyorlardı. Josse sırtarak:

— Füzelerle ilgili bir dümende parmağınız olamayacağını tahmin etmiştim, dedi. Ne kadar taşınız var?

— On şişe, dedi Malko.

Saf elmaslar için ölçü, bir bira şişesiydi...

Josse duyduklarıyla keyiflenip çenesini ovuşturdu.

— Adlin'i tanıyorsunuz, niçin ona satmıyorsunuz?

Bert Adlin yasal yoldan bir Amerikan şirketi için elmas satın alıyordu. Malko başını salladı ve hüzünle açıkladı:

— Gerçek değerini ödemiyor da ondan. Çünkü şiddetle paraya ihtiyacım olduğunu sezdi. Tabii bu durumdan faydalanmak istiyor.

— Siz ne kadar istiyorsunuz?

— Elli bin dolar, dedi Malko. Hiç de çok değil. Eğer ilgilenecek birini tanıyorsanız, hemen gösterebilirim.

— Oh! Bu kadar kolay değil, dedi Josse. Gerçekten bu işten anlayanlar pek azdır.

Malko sıkıntılı bir tavır takındı.

— Size bu konuyu hiç açmamalıydım. Unutun gitsin.

Ayağa kalkıp kapıya doğru bir adım attı. Josse peşinden yetişip durdurdu.

— Hey, bekleyin! Hiçbir şey yapmayacağım demedim ki! Ama önce dostlarımla temas kurmalıyım. Biraz zamana ihtiyacım var.

Malko tekrar yerine oturdu.

— Adlin'i uzun zamandır tanıyor musunuz? diye aniden sordu Josse.

— Doğumundan beri, diye alay etti Malko.

Belçikalı sapsarı kesildi. Zorla, gülümsemeye çalıştı.

— Dinleyin, diye belirtti Malko, beni buraya bu aptalca sorularınız için çağırdımsa çekip giderim. Bana sizden gururlu, ciddi ve serinkanlı olarak bahsetmişlerdi. Bu yüzden sizinle konuşmayı kabul ettim. Bana yardım

edecek misiniz?

— Bahsettiğiniz bu taşlar nerede?

— Gizledim, dedi Malko. Soracaklarınız bitti mi?

Josse güldü. Gittikçe sapsarı kesiliyordu. Malko ilgisini çekmişti, ama henüz güvenemiyordu. Kasai çok uzaktaydı. Ama yaptığı bu tür kirli işlerde böylesine maceracı sarışın bir erkek işine yarayabilirdi.

— Bir örnek görmem gerekecek, dedi.

— Sorun değil, diye açıkladı Malko.

Konuşma cihazından bir sinyal geldi ve bir kadın sesi duyuldu.

— Bayan Van de Kamp buradalar, Bay Braaskart.

Josse Braaskart'ın yüzü aydınlandı, sürprizin yarattığı ışıltı gözlerinden okunmaktaydı.

— Gelsin, gelsin! dedi telaşla.

Konuşma cihazını kapattı ve mavi gözlerini Malko'ya çevirdi.

— Biraz ara vermeliyiz, dedi.

Hararetle ayağa kalktı ve bürodan çıktı. Biraz sonra yanında bir kadınla geri döndü. Kadının şıklığı karşısında, büronun havası sönük kalmıştı. Kadın, şaşkınlığını belli eden bir gülümsemeye Malko'ya yaklaştı.

— Dostum Malko, diye tanıştırdı Josse. Bayan Astrid Van de Kamp, Bay Albert'in karısı, dün gece onun evindeydiniz.

Malko kayıtsız görünebilmek için kendisini zorladı. Uzatılmış eli öpmek için eğilirken iri dolgun göğüslere çarpacağını hissetti. Kadın kalçalarını ve uzun bacaklarını sıkı sıkı saran bir blucinle yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Kısa sarı saçları ve boksör gibi burnu vardı. Gizemli koyu gözleri, isyankâr ağzı ile uyum

sağlıyordu .Yirmibeşinden fazla göstermiyordu.

Malko böylesine tatlı bir yaratığın Josse ile ne işi olduğunu anlayamadı.

— Dün gece sizi göremedim, dedi.

Astrid Van de Kamp, vitrindeki tatlıya ağzı sulanan bir çocuk gibi Malko'ya baktı.

— Bir başka sefere mutlaka görüşürüz, dedi bir genç kız sesiyle.

Astrid'in sadık bir eş olmadığı aşıkardı. Bu vücudunun şehvetli kıvrımlarından belli oluyordu.

Genç kadın Belçikalıya dönerek:

. — Pazar günü nehre geliyor musunuz? Josse diye sordu.

Braaskart marifetli bir ayı gibi iki yana sallanarak:

— Eğer beni istiyorsan, elbette! dedi.

Kendisine gülerak yaklaşan kadının beline, kolunu kabaca doladı. Malko böyle bir şeyi hayal bile edemezdi. Böylesine bir kadının, Josse hödüğünün metresi olması inanılır şey değildi. Kadınların, anlaşılmaz yaratıklar olduğunu biliyordu. Ama bu samimi ve ani ziyarete bir başka anlam veremiyordu.

Gizli bir buluşmaya istemeyerek burnunu soktuğunu hissetti. Bu arada Astrid kendisini toparlayarak:

— Golf oynamaya gidiyorum, dedi.

Josse, Malko'yu bırakarak kadına eşlik etti. Odada hâlâ parfümünün keskin kokusu duyuluyordu. Belçikalı neşeyle geri döndü.

— Dostumun karısı çok cana yakın, üstelik de çekici, değil mi?

— Çok haklısınız, dedi Malko.

Odaya bir sessizlik çöktü. Astrid'in yarattığı şeytani duygular havayı değiştirmişti. Birden

Josse söze girdi:

— Bana güvendiğiniz sürece, ben de size güveneceğim. Durum çok hassas görünüyor.

Malko mavi bakışlarda, bir parça da olsa masumiyet aradı.

— Hangi durum? diye sordu.

Josse neşeli ve güven verici bir sırıtmayla:

— Pek öyle büyük iş değil, dedi. Taşları elden çıkarmak birkaç gününüzü alabilir... Dinleyin. (Sanki biri duyacakmış gibi sesini alçalttı). Congo-Brazza'dan kaçak olarak hatırı sayılır miktarda mal getiriyoruz. Gümrüğe yanaşmıyoruz bile, yoksa çok rüşvet veririz. Yakın bir zamanda, yeni bir mal sevkiyatı olacak. Ama nehri geçmek için en az iki kişi olmak lazım iyi anlatabildiysem. Ben de sizinle geleceğim. Çok zor bir iş değil.

Sustu. Malkodüşünüyordu. 'Pool "yöresinde Zaire'ye ait toprakların genişliği yirmi yedi kilometreyi buluyordu, ama Zaire Congo-Brazza sınırı Kinshasa yakınlarında bir kilometre kadar daralıyordu. Oteldeki odasının penceresinden Brazzaville televizyon istasyonunun damındaki vericinin kırmızı ışıklarını görebiliyordu.

— Tehlikeli işler, her zaman çok zordur! diye soğukça belirtti Malko.

Josse komik bir havaya büründü.

— Tehlikeli değil. Sadece, bu tür dümenlerde Bantulara güvenmiyorum. Her şeyi çalıp sonra da nehre düşürdük diyebilecek kadar adiler.

— Ne getiriyorsunuz?

Josse Braaskart, kaçamak bir hareket yaptı.

— Oh! Her zaman riskli şeyler değil. Duruma göre. Bazen yağ, bazan şeker. Ama genellikle, şiddetle ihtiyaç duyulan Mercedes

yedek parçaları. Çok iyi bir tekne var ve nehrin sığ yerlerini iyi tanırım...

Ayağa kalktı ve parmağını duvardaki büyük haritaya uzattı. Zaire'nin ortasında, Kinshasa'nın doğusundaki geniş Stanley Pool bölgesinin başlangıcında bir yeri gösterdi. Burası nehri ölçüsüzce genişleten tabii bir göldü.

— İşte Bamou adası, diyerek gölün ortasını işaret etti. Congo-Brazza topraklarına ait. Adamlar, bizi her zaman aynı yerde beklerler. Gidiş yarım saat sürer.

— Bu işler ne zaman yapılıyor?

— Belli olmaz, dedi Josse. Bazen geceyarıları bazen pazar günleri. Burada saat altı oldu mu, karanlık çöker. Pazar günleri nehir çok kalabalıktır. Biz işimizi görüp saat yedi, sekiz sularında arızalı bir tekne gibi geri döneriz... Hiç tehlikesi yok.

— Düşünmem gerek, dedi Malko. Benim payıma ne kadar düşecek?

— Beş bin Zaire lirası.

Resmi kurdan, bin doların karşılığıydı. Ama Karaborsada dört bin dolar derdi. Malko suratını astı.

— Çok fazla değil.

— Dinleyin, dedi Josse Braaskart, pazar günü benimle nehre gelin. Değip değmeyeceğine karar verirsiniz. Ama prensip olarak cevabınızı yarına kadar vermелisiniz, çünkü kendimi ona göre ayarlayacağım. Bu ara işlerim çok sıkışık.

— Pekâlâ, diye söz verdi Malko. Size telefon ederim.

Birlikte sekreterlerin odalarını geçtiler. Kendisine kapıyı açan Belçikalının terli elini sıktı ve acınacak durumdaki merdivenden indi. Kalbi sevinçten bayram ediyordu.

Balık oltaya iyice takılmıştı. Zaire istihbarat Örgütlerinin, Başkan Mobutu'yu öldürmek istemekle suçladıkları Josse Braaskart ile samimiyet kurmak üzereydi.

V. BOLUM

— Şurada dur! dedi Malko. UTA'nın karşısında!

Şoför kenara yanaştı. Kinshasa'nın tam merkezindeydiler. Malko arabadan inmeden kaldırımını inceledi. Bu kalabalıkta bir yankesiciye kolaylıkla yem olabilirdi. UTA'ya girdi ve birkaç saniye sonra geri gelip sola kıvrıldı. Üç dakika sonra Amerikan elçiliğinin üç katlı beyaz binasındaydı.

— Bay Hammer beni bekliyor, dedi nöbetçi kulübesindeki tüysüz deniz piyadesine.

Asker doğrulayarak:

— Üçüncü kat, 306 numara, Sir! dedi.

CIA bölge şefinin bürosu, elçininkinin hemen yanındaydı. Amerikalı Malko'yu kapının eşliğinde bekliyordu.

Uzun ince yapılı, zeki ve etkileyici ela gözleri vardı. Siyah kısa saçları derinden duyduğu acısını gizlemekte güçlük çekiyordu. "Yeşil Bereliler" albayı olarak Vietnam'da düşman ateşi sonunda iktidarsız kalmıştı. Otuz yaşlarında, güzel bir kadınla evli olduğundan, dayanılması çok zor bir ızdıraptı. Nazik, kibar ve gizemli karakteriyle CIA'nın "üst derece görevlileri" arasında saygı duyulan bir mevkiydi. Malko, onu çok iyi tanıyor ve değerim biliyordu.

Büroyu birlikte geçtiler. Malko'yu iki sandalye konulmuş bir terasa davet etti.

— Burada kimse rahatsız etmeden konuşabiliriz, dedi gülerek. Dostumuz Dikuta M' Funi'yi severim, ama kararları kendim vermeyi tercih

ederim.

— Söz geçirebiliyor musunuz?

Amerikalı gülerek:

— Bilemiyorum, ama tehlikeyi göze alamam! dedi.

Malko sandalyesine kuruldu. Caddenin gürültüsü zaman zaman Victor Hammer'in sesini bastırıyordu.

— Josse Braaskart ile temas kurdum, diye açıkladı.

— Müthiş! diye bağırdı Victor Hammer. Malko kısa ve öz olarak raporunu verdi.

Amerikalı dikkatle dinledi. Bitirdiğinde yüzüne bir hayret ifadesi yerleşti.

— Josse Braaskart beyni olmayan, gözü dönmüşün tekidir. Çok sağlıklıydı ama alkol onu mahvetti. Gizli dolapları tek başına becerebilecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum... Bence o, bir buzdağının su üstündeki kısmı.

— Suyun altındakileri bulmak için de elmaslara ihtiyacım var, dedi Malko.

Victor Hammer gülerek:

— Hemen ayarlarım, Bert'e temas kurmasını söylemişim, dedi.

Terastan bürosuna geçti ve sekreterini çağırdı. Bert Adlin'in bürosu, iki yüz metre ötede nehir kıyısındaki Texaco binasındaydı. Victor Hammer tekrar terasa döndü.

— Geliyor, dedi. Umarım elmasları da getirir. Muhasebecilerimiz gerçek değerlerini hesaplamak için zorlanacaklar.

Malko gülümsedi.

— İşlenmemiş elmaslar beni ilgilendirmiyor. Sırası gelmişken, Albert Van de Kamp'ın karısını tanıyor musunuz?

Victor Hammer kaşlarını çattı.

— Bazı davetlerde görmüştüm. Güzel bir kadın, değil mi?

— Güzelden de öte, dedi Malko. Josse ile ne işi olabileceğini merak ediyorum.

Amerikalı bir kaşını kaldırdı.

— Kimbilir, belki de gizli bir hayranlığı vardır, dedi.

**

Bert Adlin'in kırış kırış yüzüne iri bir burun yerleşmişti. Göbeğine kadar açık beyaz bir gömlek giymişti. Neşeli bir gülüşle Malko'nun elini sıktı.

— Josse Braaskart biraz önce bana telefon etti, dedi. Bana nereden geldiğinizi sordu. Gerekli olanları ona söyledim. Her şey yolunda, onunla ilgili misiniz? Sizin için ne yapabilirim?

Uç adam terasta ayaktaydılar. Malko'nun yerine CIA bölge şefi adamı cevaplandırdı. Bert Adlin sigarasını içerek dinledi.

— İstedığınız küçük şişeleri hazırlayacağım, ama bir hasara karşı makbuz almayı tercih ederim. Eğer kaybolurlarsa başıma çok iş açılır. Hem, en iyi kalite mallarımdan da veremem...

— Şişeleri tam olarak doldurmayın, diye karıştı Malko. Bana acele bir örnek lazım.

— Öğleden sonra büroma uğrayın, kasamda istediğiniz hazır, diye ekledi Amerikalı.

Bert Adlin, çok eğleniyorsa benziyordu. Şirkette geçirdiği yirmi yıldan sonra, sivil hayata ve ticarete atılırken biraz zorlanmıştı. Aşırı viski içmesi cinsel hayatını da köreltmmişti. Victor Hammer ondan yana döndü.

— Bert siz iyi bilirsiniz, Congo-Brazza ile

Zaire arasında çok kaçakçı var mıdır?

— Eh, biraz! dedi Amerikalı. Nedendir bilmem, çoğunlukla Bubular. Ama şaşırtıcı olan, burada pek ihtiyaç duyulmayan uçak parçalarının da arada sırada getirilmesi.

Buna göre, Josse'nin öyküsü» tutmuş oluyordu. Victor Malko'ya yapılan öneriyi açıkladı. Bert Adlin başını salladı.

— Dikkat etmelisiniz. Ay sonu geldiğinden gümrükçüler çok sinirli, paraları suyunu çekti. Nehirde kol gezen iki ya da üç ünlü adamları var. Sizi farkedelerse mallara el koymak için çekinmeden ateş ederler. Üstelik sizden en ufak bir iz bile kalmaz. Nehirde yeterli timsah var...

Bu ayrıntı, Josse'nin bahsetmediği korkunç bir konuydu. Malko söze girerek:

— CND'yi uyarmamız daha güvenli olur! diye salık verdi.

— Evet, belki de, diye katıldı Victor Hammer.

Malko, düşüncesini belirten adamı dinledi:

— M'Funi'yi tanırım, Zaire için elinden geleni yapmak ister. Gözdağı vermek için Braaskart'ı uyarabilir, biz de beklemek durumunda kalırız. Unutmayın bu işi yapmak için elimizde kullanacağımız başka bir olanak yok.

— Eğer bir timsaha yem olursam Arlington'a gömülemez diye espri yaptı Malko. Oraya timsahları almıyorlar...

Victor Hammer kibarca gülümsedi.

— Sanırım o noktaya gelmeyiz. Zaire gümrükçüleri o kadar uyanık değillerdir. Siz ne düşünüyorsunuz, Bert?

— Her şey yolunda gidecek, dedi Amerikalı. Tehlikeli olsa bile!

Malko olayın iyice anlaşıldığını kavradı.

— Pekâlâ, dedi. Braaskart'a kabul ettiğimi söyleyeceğim. Vurgunu pazar akşamı yapmaya niyeti var. Pazartesi ortaya çıkmazsam, nehri tararsınız.

Bu kez hiç kimse gülmedi. Bert Adlin yanan sigarasını caddeye fırlattı.

— Eh, ben de artık küçük hazinenizi hazırlayayım, dedi. Saat dörtten sonra istediğiniz zaman bana uğrayabilirsiniz.

Büroyu geçip gözden kayboldu. Victor Hammer zoraki gülümseyerek:

— Eğer CND'yi bu işe katarsam, her şeyi berbat ederler. Tehlikesi az bile olsa sizi bu tür işlere soktuğum için çok üzgünüm, dedi.

Bir an için aklından timsahlara yem olmuş bir insanın göğesinden çıkan ruhunu geçirdi.

— Göreceksiniz, pazar günü nehir çok hareketli olacak, diye ekledi Amerikalı. Oraya ben de sık sık giderim... Gündüzleri demek istemiştiniz tabii...

— Durumunuzu zorlaştırmayın. Sir! dedi Malko. Ben hem gündüz hem gece, orada olacağım.

**

— Mükemmel, mükemmel, diye haykırdı Braskart telefonda. Saat altıda, sizi büroda bekliyorum.

Malko işi kabul ettiğini üstü kapalı sözlerle bildirmişti. Cebinde, işlenmemiş elmaslarla dolu bir şişe taşıyordu. Aslında buna çakıl taşlarıyla karışık cam parçaları da denilebilirdi. Bert Adlin'in marifetiydi.

Çark dönmeye başlamıştı, işe başlamadan önce zaman öldürebileceği, yalnızca bir cumartesi günü vardı önünde. Kendisini

etkileyebilecek bir başka şey de tahrik edici Bayan Van de Kamp'ı görmesi olurdu. Josse ile zaten zorlu ve uzun bir uğraşı olacaktı. Üstelik, güpegündüz bir kaçakçılık olayına karışacaktı.. Ama uzatmamalıydı, bazı CIA ajanları zaten aylardır buna benzer tehlikeli ve garip olayların içindeydiler.

**

Akıntı boyunca sürüklenen yeşilimsi su sümbülleri nehre garip, kirli bir görünüm veriyordu. Albert Van de Kamp gaz verdi Motor öne sıçrayıp Yat Kulübü'nün rıhtımından yola koyuldu. Kulübün rıhtımına bir düzine kadar motor bağlanmıştı. Siyahiler, nehirde piknik yapmaya çıkan zevk düşkünlerine binmeleri için yardım ediyorlardı. Yat Kulübü nehrin en geniş noktasına ulaştığı Pool'un tam karşısındaydı. Motorun sert kalkışıyla Astrid Malko'nun üzerine devrildi. Beriki düşmemesi için kadını kolları arasında sıkı sıkıya sardı. Vücutları birbirine değdiğinde kadın gülümsedi.

Astrid mayo içinde daha da tahrik edici görünüyordu. On sekiz yaşında bir kız vücuduna sahip, kırkına yaklaşan tecrübeli bir dişiydi. Mayonun üst kısmı göğüs uçlarını daha da belirginleştiriyordu. En masum el bile onları okşama isteği duyardı.

Josse Braaskart, teknenin kığına uzanmıştı. Bembeyaz derisiyle bir su aygırını andırıyordu. Piknik sepetleriyle dolu tekneler, nehrin kirli sularını yarararak çevrelerinde ilerliyorlardı. Pazar gününün yegâne eğlencesini yaşıyorlardı. Yazın kurak aylarda, Kinshasa'nın kuzey batısında ortaya çıkan kum tepeleriyle nehir genişliyor böylece kolay gidilebilir hale geliyor-

du. Nehrin bu kısmında, ne timsahlara, ne de sıtmaya rastlanıyordu. Geceleri ortaya çıkan kaçakçılar dışında, siyahlar nehre pek rağbet etmezlerdi. Belçikalılar da bu listeye dahildi.

Tekne nehri enlemesine yararken Josse ayağa kalktı ve Malko'nun yanına geldi. Albert Van de Kamp, onlara sırtını dönmüştü. Josse kolunu tutarak, sol yanlarında uzanan iki kilometrelik yeşil düz alam gösterdi.

— İşte Congo-Brazza. O kadar uzak değil...

Evvəlki gün bürosunda Malko'ya kağıda sarılı bir paket vermişti. Anlaştıkları paranın yarısı olan iki bin beş yüz Zaire lirasıydı. En büyük banknot on Zaire lirasıydı ve ödemelerde ölçü en az bir kamyondu... Bütün erkekler, Balladoslardan korunmak için paralarını küçük deri çantalarda taşırlardı.

Malko düz alana baktı. Otelin havuz kenarında pinekleyerek geçirdiği cumartesiden sonra, kendisini oldukça iyi hissediyordu. Güneş yükselmiş, ısı yirmi beş dereceye ulaşmıştı, ideal bir havaydı, iskeleden ayrıldıktan sonra, üç kilometre yol katetmişlerdi.

— Teslimatın bu gece olması hâlâ geçerli mi? diye sordu Malko.

Josse doğrularcasına başını salladı.

— Evet, her şeyi hazırladım. Siz de hazırsanız, Albert gün batımında bizi bir adacığa bırakacak. Bizi bekleyen başka bir motor olacak. Gece olduktan sonra, tekrar nehri geçeceğiz.

Motorun gürültüsü seslerini bastırıyordu. Albert bir kez bile sırtını çevirmemişti.

— Arkadaşınıza nasıl açıkladınız? diye sordu Malko.

Josse kaygısızca omuzlarını silkti.

— Oh! Onun için dert değil. Orada bazı dostlarla buluşacağımızı söyledim. Ama nehirde neler olup bittiğini iyi bilir. Hem onu ilgilendirmiyor ki!..

Malko az kalsın Josse'nin kollarına düşecekti. Albert bir kum tepeciğine bindirmemek için sert bir dönüş yapmıştı.

— Ya sonra? dedi Malko. Dönüşümüz nasıl olacak?

— Bir yük teknesi bizi bekleyecek, dedi Josse.

— Ama teknenin motor gürültüsü işitilir, diye endişelendi Malko.

— Önemi yok, diye açıkladı Belçikalı. Pazar günü nehir teknelerle doludur. Zaireliler bu duruma alışkın. Ya arıza yaptığımızı ya da gözlerden uzak bir adacıkta ateş yakıp eğlendiğimizi düşüneceklerdir.

Sustu. Astrid onlara bakmaktaydı. Bembeyaz dişleriyle neşeyle gülümsedi.

— Çok sıcak! dedi.

Yumuşak bir hareketle mayosunun üstünü çıkardı. Göğüsleri ortaya çıktı. İnsanın kendisine hakim olması çok zordu. Sakin dokunuşlarla güneş yağını göğüslerine sürerken, Malko'yu tahrik eden arzu dolu bir bakış fırlattı.

Tekne yavaşladı. Üzerinde bitki olmayan yüz metre genişliğinde bir kum adacığının önündeydiler. Birkaç aile şimdiden çadır kurup sepetlerini yaymışlardı... Bir Belçikalı bayrağı dikmedikleri eksikti! Kadıfemsi bir sesle tekne kuma saplamp sabitleşti.

Önce Malko suya atladı. Ardından Astrid elini uzattı.

— Bana yardım edin.

Bu basit ve abartılmış bir tahrikti. Suyun

yüksekliği elli santim bile değildi... Genç kadın, Malko'nun göğsünü ezerçesine göğüslerini vücuduna bastırarak üzerine kaydđ.

— Hey! diye neşeyle uyardđ Josse. Sepeti unutmayın!

*

**

Albert, Malko ile Josse'yi karşı kıyıya bırakmış, onlar da hava kararınca çalıllıklar arasındaki kıçtan takma motorlu küçük sandalla yola çıkmışlardı. Şimdi tekne Bamou adasının on metre açığında akıntıyla sürükleniyordu. Hiçbir yaşam belirtisi görünmüyordu. Teknenin ortasına çöken Josse alçak sesle Malko'yu yönetiyor, Malko da kıydan uzaklaşmamak için tek kürekle sandalı idare ediyordu.

Birden, teknenin sağ yanında bir ışık belirdi.

— Onlar! dedi Josse kısık sesle.

Ani bir hareketle yerinden doğrulduğunda, tekne devrilecek gibi sallandı. Malko küreği kontrolde zorlanıyordu, akıntı çok kuvvetliydi, ispanyolca mırıldanan bir adamın sesi duyuldu:

— Hijo de puta!

Malko'nun soru soracak zamanı bile olmadı. Teknenin burnu, saplanıp kaldı. Yeşil kamuflaj elbiseleri giyinmiş üç adam ellerinde lambalarla belirdiler. Siyahıydiler, içlerinden biri Josse'yle Lingala dilinde konuştu. Belçikalı da aynı lisanda karşılık verdi. Diğer iki siyahi suskundular.

— Çabuk, dedi Josse, yüklemelerine yardım edin. Yorgunluktan geberdim.

On beş dakikadır jelatin kağdı gibi titremekteydi. Korkunç bir sıtma nöbeti geçiriyordu.

Malko kumsala atladı. Yer kaygan ve

bataklıktı. Bir kasa yığınınna ilerleyen üç siyahiyi izledi. Uç zenci birer kasayı sırtladı. Otuz kilo ağırlığındaki kasanın boyu bir metreye yakındı.

Tekneye yükleyip geri dönüyorlardı. Hiçbiri konuşmuyordu. Malko yanındaki siyahiyile Fransızca konuşmayı denedi, ama adam anlamadığını belirten bir işaret yaptı... Portekizcesi iyi olmasa da, şansını bir de öyle denemek istedi.

Yükleme bitmek üzereydi. Tekne yirmi santim kadar suya gömülmüştü. Bu durumda kürekle devam etmenin lafi bile edilemezdi. Malko ter içinde kalmıştı. Teknenin bordasına atlamadan siyahiyeye dönerek:

— Adios! Muchas gracias! dedi.

Diğeri de beklemeden:

— Adios campaneros! diye karşılık verdi.

— Çabuk, Tanrı aşkına! diye mırıldandı

Josse.

Ya sıcaktan ya da korkudan, aşırı gerginleşmişti.

Uç siyahi karanlıklarda kayboldu. Malko motoru çalıştırdı ve tekne akıntıyı yarararak ilerledi, idare edilmesi daha da güçleşmişti. Doğruca Zaire kıyılarına ilerliyorlardı. Josse teknenin kış tarafına kurulmuştu. Sırtını dönen Malko, dizleri üzerine bir Uzi tuttuğunu farketti. Arkasında böyle bir silahla yol almak hiç de hoş değildi.

Beş dakika sonra önlerinde bir adacık belirdi.

— Sağa, diye bağırdı Josse, arasında bir geçit var.

Mehtap her yanı aydınlatıyordu. Malko iki kum tepesi arasında farkettiği karanlık bir geçite tekneyi yönlendirdi. On metre kadar

ilerlediklerinde sert bir ses duyuldu. Motor boğuldu. Çamura saplanmıştı.

Tekne kıpırdamıyordu.

Josse Braaskart kış taraftan cehennemi bir sesle bağırdı.

— Allah kahretsin! Karaya oturduk!

Malko kızarak:

— Bu geçidi tanıyan sizsiniz, ben değil! diye karşılık verdi.

Adam sesini kesti. Malko motoru susturdu. Tam geçitte saplanmışlardı. Bir sıçrayışta bordadan atladı. Boynuna kadar suya gömüldü. Teknenin kenarından destek alarak kımıldatmayı başardı. Ama daha fazlasına gücü yetmeyecekti.

— Bana yardım edin, diye uyardı Malko.

Josse gergedan gibi cüssesiyle küfürler yağdırarak kendisini suya bıraktı. Ama akıntıya karşı tekneyi santim santim ilerletmeye çalışan yalnız Malko'ydu. Josse işlerini daha da güçleştiriyordu. Tekrar tekneye çıktıklarında soluk soluğaydılar. Bir süre konuşmadan bakıştılar. Koyu karanlıkta yüzleri ürkütücüydü. Malko tekrar motoru çalıştırarak nehrin ana yatağını bulmak için geniş bir daire çizdi.

Kış taraftaki Josse'nin dişleri takırdıyordu. Sıtmalı biri için ıslanmak hiç de iyi değildi. Malko ona dönerek:

— Tanrı aşkına, kasalarda ne var? diye sordu. Bir eşek leşi kadar ağırlar.

Josse bir kahkaha koyuverdi.

— Birçok zımbırtı dolu. Motor parçaları, size söylemiştim. Sağa doğru dümeni kırın. Işıkların görüldüğü yöne doğru.

Nehrin üçte ikisini geçmişlerdi, iskelenin ve Gombe mahallesinin ışıkları rahatlıkla görülebi-

liyordu. Akıntıyı yanlamasına yaran Malko motorun süratini kesti. Yirmi dakika sonra nehrin en karanlık yerine geldiler. Josse ayağa dikildi ve parmağı Uzi'sinin tetiğinde çevreyi gözetledi.

— Bir şey olursa ben ilgilenirim, dedi. Siz ortaya doğru ağır ağır ilerleyin.

Yüz metre sonra bir ışık belirdi. Uç uzun, bir kısa yanıp söndü.

— Onlar! diye irkildi Josse.

Sanki izci kampında bir oyun oynuyordu. Ama akıntı kıyıya yanaşmalarına izin vermiyordu. Malko Gombe yönüne sürüklenmemek için motoru çalıştırdı. Nihayet durgun sulara ulaştılar. Teknenin gövdesi iskele ayaklarına sürtündü. Yat Kulübü'nün ucunda, aydınlık sayılabilecek bir yerdeydiler. Bir gölge belirdi, onu iki gölge daha takip etti. Siyahilerden biri kadındı. Dişi, geniş bir elbise giyip fular bağlamıştı. Gururu ve burnu büyüklüğü açıkça belli oluyordu.

Josse'yle Lingala dilinde konuşurken gözucuyla Malko'ya baktı.

Malko iskelenin dibinde bir Land-Rover'ın beklediğini gördü, iki siyahi kasaları yüklemeye başlamışlardı bile. Kadının da yardımıyla beş dakikada işi bitirdiler. Josse teknenin yanında, elinde Uzi' siyle onları izliyordu.

Siyahilerden biri tekneye atlayarak çalıştırdı ye nehirde uzaklaşıp gözden kayboldu. Malko biraz uzaktaki Josse'nin 404 arabasını farkettiler. Josse, Land-Rover'a binip uzaklaşan siyahi çifte eliyle bir işaret yaptı.

— Bravo bize! dedi. iyi vurgun oldu.

Uzi'yi bagaja atıp direksiyona geçti. N'Jili'ye uzanan asfalt yola çıkmadan önce iki

kilometre boyunca tozlu topraklı yolda sarsılarak ilerlediler. Saat on civarındaydı. Josse arka koltuktan aldığı bir paketi Malko'ya uzatarak:

— İşte geri kalanı, dedi. Size tebrikler! Sizinle bayağı iyi işler çevirebileceğimize inancım arttı. Yarın malınız için iyi bir fiyat biçeceğim.

Bir süre konuşmadan, 30 Haziran Caddesi'ne kadar devam ettiler. Josse'nin dişleri hâlâ takırdıyordu. Acınacak bir durumdaydı. Malko otelin salonuna girdiğinde rüya gördüğünü sandı. CND ajanları ortalıkta dolaşıyorlardı, tabii fahişeler de. Her şey normal görünüyordu. Yorgun ve sırsıklamdı. Kemik hayal eden bir köpek gibi yatağa uzanmayı düşünüyordu. Ama hâlâ kafasında, "adios campaneros" diyen ispanyolca ses çınlamaktaydı. Afrika'nın bu yöresinde ispanyolca konuşan siyahiler yalnızca Kübalılardı ve Kübalılar yedekparça kaçakçılığı, yiyecek karaborsası ile eğlenemeyecek kadar önemli işlere burunlarını sokarlardı...

VI. BOLÜM

— Bu aynı şey değil! dedi ağır ağır Victor Hammer. Gerilla sızmaları, karşı saldırı ve kışkırtıcılıkla uğraşan bir grupla karşı karşıya olduğumuzu sanıyordum. Ama Kübalıların parmağı varsa durum değişir ve son derece ciddileşir.

Bert Adlin koltuğunda doğruldu.

— Eğer Malko iyi işittiyse, hiç kuşku yok onlardır. Afrika'da zenci gibi dolaşan koyu derili Kübalılardan çok sayıda var. Dostumuzun da gördüğü gibi Congo-Brazza bunlarla dolu. Şaşılacak bir şey değil!..

Nehirden gelen nemli ve yapışkan esinti havayı daha da ağırlaştırıyordu. Üç adam, Victor Hammer'in bürosundaki terasta buluşmuşlardı.

Victor Hammer boş bakışlarını caddede uzayan trafiğe çevirdi. Malko'nun karşısında ayakta duruyordu, alnında derin bir iz vardı.

— Böylesine güçlkle taşıdığınız sandıklarda ne olabilir? Ağırlıklarına bakılırsa silah gibime geliyor.

Bert Adlin şüpheyle başını salladı.

— Çok şaşırtıcı! Kinshasa'da insan her şeyi bulabilir, yeter ki istesin, iki yüz elli Zaire lirasına rahatlıkla Belçika yapısı tüfek ve mermiler alınabiliyor. Hayır, sandıklarda burada aranıp da bulunamayan bir şeyler olmalı.

Bir sessizlik çöktü.

Malkozihnini yoruyor ama ne getirdiklerini tahmin edemiyordu...

— Ne olursa olsun bu yüklemeye ilgili bir iz bulmalıyız, dedi Victor Hammer.

Bakışlarıyla açık olarak Malko'yu belirtmişti. Malko güçlkle gülümseyerek:

— Bu işe devam edeceğim, dedi. Dostumun elmaslara iyi fiyat vermesi şartıyla tabii. Ayrıca Josse Braaskart'dan tam emin olmak için bir başka fikrim var. Metresini kullanmak istiyorum. Bunun için bir genç kadına ihtiyacım var...

— Emilia Nogeira biçilmiş kaftan, diye söze girdi Victor Hammer.

Malko şüpheyle.

— Kabul edeceğinden emin değilim, dedi. Özel bir gece için yarın akşam davetliyim.

Victor Hammer serinkanlılığını korudu. Ama, gri gözlerinden duyduğu ayıplama okunmaktaydı.

— Siz Avrupalı soylular, bazen böyle değişik tarzda yaşayabiliyorsunuz, diye söylendi. Ama göreviniz için de böyle davranmanız gerekli mi?

Malko:

—Evet, diye cevapladı. Beni davet eden kişi, Albert Van de Kamp'ın karısı. Aynı zamanda da Josse Braaskart'ın metresi ve kocası adama büyük güven duyuyor.

— Aman Tanrım! Ne üçlü! diye içini çekti Victor Hammer. Kinshasa'da kimin kiminle yattığı önemli değildir, ama bu kadarı da fazla. (Başını hayretle salladı). Emilia Nogeira'dan başkası aklıma gelmiyor. Ama onun da kabul edeceğini düşünemiyorum.

— Ben de, dedi Malko.

— Bert, siz birini biliyor musunuz?

— Nasıl da akıl edemedim, dedi Bert Adlin, iş ortağım, Jacques Anvers'in sekreteri. Önce ona bir telefon açmalıyım. İki yüz Zaire lirasına

her şeyi yapar. Bir arkadaşımın geldiğini ve eli boş dönmesini istemediğimi söyleyeceğim... Bir saat içinde orada olmaya bakın.

— Umarım bir işe yarar, diye kestirip attı Hammer.

— Ben de, dedi Malko.

*

**

Malko, görkemli salona süzüldü. Birinci kata yürüyen merdivenle çıkılıyordu. Malko onbirinci katta indi ve kapısında Gems Ticaret Şti, yazan büroya girdi.

— Yurттаş Jacques Anvers'i görecektim!..

Otuz saniye kadar bekledikten sonra, odacı onu bir odaya aldı. Jacques Anvers'in bürosundan nehir şahane görünüyordu ve dekor olarak yalnızca Mobutu'nun büyük bir portresi asılıydı. Jacques Anvers hararetle elini sıktı. Kırk yaşlarında, gözlüklü sarışın bir adamdı.

— Bert geleceğinizi bildirdi, dedi. istediğiniz kişi bende var. Jeanne benim sekreterim. Eğer bir siyahiyi becermek sizi sıkmazsa, nefis bir parçadır. Çağırmanı ister misiniz?

Zile henüz dokunmuştu ki, ölüyü bile ayağa kaldıracak güzellikte bir yaratık içeri girdi. Giysisi tüm vücut hatlarını tahrik edercesine ortaya koyuyordu. Göğüsleri öne çıkıktı. Pembe elbisesi dolgun kalçalarına iç gıcıklayıcı bir hava veriyordu. Yüzü Brigitte Bardot'un kopyasıydı. Anlamaz görünen bakışları, takma kirpikleriyle duygusal bir tavıra bürünüyordu. Elinde bir bloknot, sadakat dolu gözleri döşemede, beklemekteydi.

— Jeanne dedi Jacques, Bay Linge benim bir dostum. Burada senin gibi tatlı bir kıza ihtiyacı var. Ne derse yapacaksın.

Jeanne çocuksu bir sesle:

— Tamam patron! dedi.

Takma kirpiklerinin ardından oynak ve kışkırtıcı bir edayla Malko'ya baktı.

Jacques Anvers Malko'ya dönerek:

— Ona saat kaçta ihtiyacınız var? diye sordu.

— Sekizde.

— Güzel, size adresim vereceğim. Onu almaya gidersiniz. Pek uzakta değil.

Kadın odadan ayrıldığında, Malko sordu:

— İyi anladığından emin misiniz?

Jacques Anvers şaşkına döndü.

— Kesinlikle anladı! işinizi bitirdiğinizde onu Lüks Afrikalı'ya ya da Başkanlar Galerisi'ne götürüp değersiz şeyler armağan edin. Özellikle küpeler çok hoşuna gider.

Esir ticaretinin böyle de olsa sürdüğünü görmek pek avundurucuydu!.. Jacques Anvers elindeki kağıdı Malko'ya uzattı.

— işte! Kanka caddesi, 21 numara, 2. Kat, 3. dairede oturuyor. Bu cadde, pastanenin arkasında, 30 Haziran Caddesi'ne çok yakın. Ama dikkatli olun, pek şımartmayın.

*

**

Dom Perignon mükemmel soğutulmuştu. Ölçülü bir sessizlikte ağır ağır içkilerini yudumladılar. Astrid hiç konuşmadan Malko'yu yan odaya geçirdi. Kocası da kolunu Jeanne'in beline dolamıştı. Duvarlar aynalarla kaplıydı, alçak bir yatak tüm odayı kaplar genişlikteydi, loş bir ışık tatlı bir aydınlık veriyordu. Genç kadın krep elbisesini dizleri üzerine kadar açarak sırtüstü yatağa uzanıp bacaklarını sallandırdı. Malko'nun dayanacak gücü kalmamıştı... Yatağa yanına uzandığında

dipdiri göğüslerini erkeğe sundu. Bu arada içeri Albert ile Jeanne girdi. Malko göz ucuyla, Belçikalının siyahi kadına halı üzerinde diz çöktürdüğünü gördü. Deliye dönen Astrid, yana kayarak aynı onlar gibi bir pozisyon aldı. Malko aniden saldırdı. Genç kadın, başını yastığa gömmüş, zevkten inleyerek debeleniyor kocasının siyahiyeye sahip olmasını seyrederek iyice kendinden geçiyordu.

Birdenbire!

— Hayır! diye bağırdı Jeanne.

Karanlıkta anlaşılamayan bazı hareketler oldu. Malko, siyahi kadının Belçikalıyı bırakıp kaçtığını sandı. Ama erkek, kolunu beline dolayıp yaklaştı ve kadının arkasına abandı.

Kısa ve tiz çığlık Astrid'in iniltilerini bastırdı.

Malko şu anda CIA'dan çok uzaklardaydı. Albert ve Jeanne'i seyretmek aklını başından alıyordu. Astrid, Malko'nun kocasının siyahiyeye sahip olduğu şekli istediğini anladığında karşı koymadı ama mırıldanarak:

— Yavaş! dedi.

Malko istediğini yerine getirdiğinde delicesine haykırdı:

— Evet! Evet! Daha hızlı!

Bir süre sonra, nefes nefese yatağa uzandılar. Albert Van de Kamp da işini bitirmişti. İki çift hareketsiz kaldılar. Siyahi kadın, duvar kenarına kıvrılmıştı." Malko, tekrar nefesini topladı. Her şey çok şaşırtıcı olmuştu. Astrid, yaptığı işten gerçek bir zevk alıyordu. Kocasının da aynı durumda olduğu ortadaydı. Dördü de, çırılçıplak, yatağa uzanmışlardı.

Malko, artık aşk yapma ihtiyacı duymuyordu. Albert, şampanya getirmeye gitti. Jeanne suskun kalmıştı. Terden pırl pırl teni,

karanlıkta titriyordu. Astrid Malko'nun kulağına eğilerek:

— Onu arzulamıyor musunuz? dedi.

Malko gülerek:

— Hemen değil, dedi.

Birlikte şampanyanın kalanını bitirdiler. Bu küçük gösteri Malko için gelecekte kendi yararına kullanabileceği bir dostluğun başlangıcı olmuştu.

**

Malko saat bire kadar uyuyup, sonra otelin havuz kenarında kahvaltı etti. Ardından, Victor Harnmer'a rapor vermeye gitmeden, Emilia Nogeira'yı görmek istedi. Tuhaf bir rastlantı, Josse de sabah sabah kadına uğrayıp Malko hakkında bazı sorular sormuştu...

Malko Josse'yi Stirwen'in terasında farkettiğinde, iriyarı adam bir göz kırpmıyla kendisini masaya davet etti. Elini uzatıp sıkarken:

— Gelin birlikte içelim, dedi.

Malko, ufak yudumlarla içkisini bitirerek, birkez daha kaplanlar komando birliğinin efsanelerini dinledi. Karşısında tıslayıp zor nefes alan, alkolden kan çanağına dönmüş gözlerle bir aygır iriliğindeki bu adamın bir zamanlar nasıl seçkin bir komando olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. Malko bir şişe daha şarap söyledi. Josse keyiflenip neşelenmişti.

İçkiyi beklerken, bir Katanga'dan, bir Kasai'den söz ettiler. Malko, adamın konuşmasını merakla dinler görünmeye çalışıyordu.

— Ah! Kasai, diye hayal görürcesine inledi Josse. Elmasları toplamak için eğilmek yeterdi.

Ve anılardaki yolculuk tekrar başladı. Stirwen'de kendilerinden başka müşteri kalmamıştı, ikinci şişe şarap masaya geldi. Yarıladık-

larında, Josse iyice sarhoştı. Pelteklenen diliyle zor cümle kuruyor, bozuk plak gibi sürekli tekrar yapıyordu. Malko tedbiri elden bırakmadan ortaya bir yem attı:

— O günleri aramıyor musunuz?

Josse göbeğine vurarak:

— Aramaz olur muyum hiç!..

Durup, kısık sesle ekledi:

— Ama geçen akşam gördünüz, kendime güvenim sonsuz. Yine de en az on beş kilo vermeliyim.

— Kaçakçılık zor bir olay değil, dedi Malko.

Sarhoşluk hikâyelerinden usanan Malko kalkmak istediğinde Josse kolunu tutarak durdurdu.

— Gelin, kumarhaneye gidelim, dedi.

Kinshasa'da, Lübnanlıların tekelinde olan yarım düzine kumarhane bulunuyordu.

Josse'nin ayakları birbirine dolaşıyordu. Malko, hesabın üzerine bir miktar bahşiş bıraktı ve birlikte Mercedes'e bindiler. Malko kendi kendine, adamın neden onu masasına davet ettiğini merak ediyordu. Çıkarortağı şiddetli bir hıçkırıktan sonra peltek bir sesle:

— Kisangi'de... diye söze başladı.

Tekrar anılarına dönmüştü. Sadece yerin adını yanlış söylemişti, iskele boyunca uzanan Hortensia kumarhanesinin önünde durdular.

Birkaç krupiye rulet masalarına cimrice para süren beyazlarla miskince ilgileniyordu. Burası ne Las Vegas'a, ne de Monte Carlo'ya benziyordu.

Josse iki yüz Zaire liralık fiş alıp rulete başladı. Şansı kötüydü. On dakika içinde kaz gibi yolundu. Sarhoşluğu da gittikçe artmıştı. Malko'nun koluna asılarak:

— Yaşlı Josse, hâlâ istediği kariyeri becerebilir, diye saçmaladı. Nehrin üzerinde gücümü görmüştünüz.

Masalardaki oyuncular dönüp baktılar. Derin derin soluk alıp verdi, sonra omuzlarını silkti.

— Haydi gidelim, burada orospudan başka bir şey yok.

Göbeği önde, çıkışa doğru yalpaladı. Arabanın şoförüne, adresi mırıldandıktan sonra sızdı, kaldı. Malko kızgın ve endişeliydi. Zaire'ye kaçak olarak ne soktuğunu hâlâ öğrenememişti.

Josse'nin oturduğu ev, Fungurume Caddesi'ne bakan çıkmaz bir sokakta, şekilsiz ve gösterişsiz küçük bir villaydı. Şoförün yardımıyla Malko adamın merdivenlerden çıkmasına yardımcı oldu. Ceplerinden bulabildiği anahtarla kapıyı açtı. Karşlarına, çeşitli madalyalar, kupalar, tropikal bitkiler ve pek az mobilyayla döşenmiş bir oda çıktı. Hiç de lüks sayılmazdı. Kağıt bir abajur yere kadar sarkıyordu. Bir barın üzerinde yarıya kadar içilmiş viski şişesiyle hiç açılmamış martini şişesi durmaktaydı,

Josse salınarak bir koltuğa çöktü ve ceketini bile çıkarmadan horultusuna devam etti. Şoför çaktırmadan sıvıştı. Malko adamı inceliyordu. Sonra çevreyi gözden geçirdi. Kağıtlarla dolu bir çeşit masaya yaklaştığında, göz ucuyla Josse'yi kontrol etti.

Malko ilgi çekici bir şeyler bulmak umuduyla, aceleyle kağıtları karıştırdı. Çeşitli faturalar, tekstil sanayine ait belgeler dışında bir şey yoktu. Diğer odaya geçip yatağın altına baktı. Şarjörü takılı bir Uzi makineli silah gördü. Yanında bir kâğıt buldu. Eğildi ve başlığını okuduğunda, midesi şiddetle kasıldı. Parlak

kalite kağıdın antetinde ingilizce olarak:
"MANPADS. Eylem verileri" ibaresini okudu.

Ama, fazla inceleyecek zamanı olmadı. Yan odadan Josse'nin uyandığını anlatan kıpırdanmalar işitti. Arkaya döndüğünde, eşikte üzerine çevrilmiş cam gibi gözlerle karşılaştı.

VII. BOLUM

Bir saniye kadar her iki adam da kıpırdamadan öylece kaldılar. Josse'nin sabit bakışları Malko'ya dikilmişti. Malko, doğal davranmaya özen göstererek:

— Ben de tam yatağınızı hazırlamak üzereydim, dedi.

Sarhoş kafayla Josse, hiçbir yorum yapmadan yatağa gömüldü. Yarım dakika sonra horlamaya başlamıştı. Malko, kalbinin heyecanlı çarpıntısını bastırarak, parmaklarının ucunda odadan çıktı. Kapıyı kapadı ve evden ayrıldı. Kararsızlık içindeydi. O belge neyi simgelemekteydi?

Bilmeceyi tek bir kişi çözebilirdi: CIA Kinshasa bölge şefi.

— Caisse d'Epargne caddesine, Victor Hammer'a gidiyoruz, dedi şoföre.

Bu yer Playboy kumarhanesinin tam karşısındaydı.

Victor Hammer bütün gece bir davetten ötekine koşturan bu yüzden pek uyuyamayan bir adamdı.

**

Malko duvarı izleyerek malikânenin demir parmaklıklarına ulaştı. Önünde hiç araba görünmüyordu, misafirleri gitmişlerdi. Bununla birlikte henüz geceyarısı bile olmamıştı. Malko, gıcırdayarak açılan demir kapıyı itti.

Görünürlerde kimse yoktu ama villanın ışığı yanıyordu. Victor'un bordo Chrysler'i her zamanki yerindeydi.

Geniş kapının solunda, bir hamağa uzanmış, kürklü bir siyahi farkettil. Gece bekçisi derin bir uykudaydı.

Projektörler, villanın çevresini aydınlatıyordu. Malko aydınlık bölgeye doğru ilerledi. Birden, ıslığa benzer bir ses duydu. Aynı anda, havayı yaran bir şey burnunun dibinden hızla geçip birkaç metre ötesine yere saplandı. Yüreği ağzına gelerek hareketsiz kalakaldı. Sonra endişeyle çevreyi kollayarak, ne olduğunu anlamak için yere eğildi.

Bu bir oktu!

Kırk santim kadar uzunlukta bir ok! Bahçenin karanlığını dinledi. Eğer oku atan bir siyahiyse, ağaçların ve gölgelerin arasında onu bulmak imkansızdı. Kıpırdamadan, nefesini tutarak gecenin sessizliğine kulak kabarttı. Hiçbir hışırtı duyulmuyordu. Tehlikeyi göze alarak, villanın kapısına döndü ve haykırdı:

— Victor! Victor Hammer!

İçgüdüğü, kendisini fazla belli etmemesini söylüyordu. Çağrısını, üç kez tekrarlardı. Nihayet villanın kapısı, bir elinde fener, diğerinde 45'lik Colt tutan CIA bölge şefinin üzerine açıldı. Uzun bir süre Malko'yu aydınlattıktan sonra hayret ederek bağırdı:

— Dombashi! Tamamdır!

Malko oku bırakarak adama yaklaştı. Amerikalı hem şaşkın, hem de canı sıkkın Malko'nun yüzüne bakarak:

— Bir daha haber vermeden gelmeyin, diye açıkladı. Nasıl bir tehlike atlattığınızı bilemezsiniz...

İlerledi ve oku eline aldı. Ucu çeliktendi. Malko'ya göstererek:

— Zehirlidir, dedi. Eğer bir yerinize değsey-

di, iki saat içinde öldürdünüz. Panzehiri de yoktur. Bitkisel bir zehir...

Malko aptallaşarak oka bakıyordu. Victor Hammer, ağaçlara dönerek bağırdı:

— Dombashi, buraya gel!

Ağaçlardan birinin dallan kıpırdandı ve toprağın üzerine bir şey atladı. Malko önce bunun bir maymun olabileceğini düşündü. Sonra boyu bir metre otuz santimi geçmeyen bir siyahi gördü! Yayı ve sadağını omzuna asmıştı. Sert yüz hatlarından yaşı pek belli olmuyordu.

Mahcup bir tavırla oku Victor Hammer'ın elinden aldı ve sadağına soktu. Amerikalı siyahiye gülümsedi ve Malko'yu belirterek:

— Bu bir dosttur, dedi.

Pigme ciddi ciddi başını salladı ve dönerek karanlıkta kayboldu.

Victor Hammer, Malko ile beraber villanın kapısına döndü.

— Dombashi, benden önceki ev sahibinin bana mirasıdır, diye açıkladı. Bir Pigmedir. Adam ona ormanda hasta olarak rastlamış ve helikopterle buraya getirip iyileştirmiş. O günden sonra adama hayvani bir sadakatle bağlanmış. Şimdi de aynı şeyi bana gösteriyor.

Bir daha kabilesine dönmedi. Gündüzleri uyur. Gece olduğunda da bir ağaca tüner ve çevreyi gözetler. Bir keresinde bir hırsız öldürdü ve olayın duyulması iyi bir etki yaptı. Zehirli oklarını bilenler artık çevresine uğramıyorlar. İstesem kapılarımı açık bile bırakabilirim... Fakat söyleyin, gecenin bu saatinde sizi hangi rüzgâr attı buraya?

Malko doğruca bara yöneldi. Bir şişe votkayı açarak kadehine doldurdu ve yuvarladı. Sonra, Victor Hammer'ın yanına ilişip öyküsünü

anlattı. Amerikalı sanki karşısında bir tarantula varmışcasına Malko'ya baktı.

— Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz! Korkunç bir şey! MANPADS'ın anlamı şu: Man Portable Air Defence System, yani portatif bir füze...

— Yani?

— Bir kişi tarafından kumanda edilen enfrarujlu bir roket. Gördüğünüz kağıt bir kullanma talimatı olabilir. Silah bizim General Dynamic tarafından üretilmişti... Böyle bir silahla küçük bir çocuk bile daha önce hiç denemese de saatte bin kilometre hızla uçan bir uçağı düşürebilir.

Malko'nun zihninde bir şimşek parıladı. Josse Braaskart oyuncak kaçakçılığı yapmıyordu.

— Zaireliler bu silaha sahipler mi? diye sordu.

— Hayır.

Pazar akşamı yaptıkları gezintinin amacı belli oluyordu artık.

— Kimde var öyleyse?

Victor Hammer çabucak düşündü.

— Bildiğim kadarıyla İngilizler, israililer, Almanlar, Türkler ve Portekizlilerde.

— SAM 7 füzeleriyle eş değerde midir? diye meraklandı Malko.

— Evet, dedi Victor Hammer. Angolalılara bunları Portekizliler veriyor. Bu da gösteriyor ki, amatör bir grupla değil, büyük bir teşkilatla karşı karşıyayız.

— Neden bu işte Josse gibi adamlar kullanılıyor? Eğer oyuna KGB de dahilse, daha ciddi kişiler bulmaları gerekirdi.

Victor Hammer başını salladı.

— Ama Zaire'de değil... Mobutu'nun yerinden oynatılması işinde yordakçılık yapabilecek

Avrupalılar yalnızca Belçikalılardır... Uzun zamandan beri bağımsız bir Katanga istiyorlar. Entrikalarını da sürdürüyorlar. Herkes gibi kendi çıkarlarını düşünüyorlar. Yalnız, çok geç olabilir...

Malko düşündü. Josse gibi eski bir komando komünist olamazdı.

— Ya farkında olmadan saldırganlara hizmet ediyorlarsa?.. Onları uyarıp bizim tarafa çevirebiliriz.

Malko'nun önerisine, CIA bölge şefi hiçbir heyecan göstermemiştir.

— Tehlikeye atılamayız. Belki de Kübalıların hizmetinde dümen çeviriyorlardır. Kübalıların onlara ne vaat ettiklerini bilemeyiz... Belçika istihbarat örgütleri de belki işin içinde. Josse bazen onlarla da çalışır, bunu biliyoruz. Geriye tek bir çözüm kalıyor: Yılanı doğmadan ezmek. Bunu yapabilecek tek kişi sizsiniz. Eğer işi CND'ye verirsem, yüzlerine gözlerine bulaştırırlar ve üç ay geçmeden başladığımız yere döneriz. Dikkatli olun ve içlerine sızmaya devam edin. Eğer işin arkasında Kübalılar varsa yandık. Bu adamlar temiz kalpli masum çocuklar değildir. Şu an için, size uydurduğumuz kılıf sürecek. Ne pahasına olursa olsun, bu füzeleri, ateşlenmelerinden önce bulmalıyız. ..

— Neden Mobutu'yu uarmıyorsunuz?

Amerikalı alayla sırttı.

— Palayla doğranmak mı istiyorsunuz? Zaire'ye MANPADS'ları sokan sizsiniz, Mobutu da sırtımıza bir hançer dayayıp sizi sorgulamaktan çok mutlu olurdu. Bir basın toplantısı düzenleyip, dostlarının onu öldürmek istediğini bütün dünyaya ilan ederdi. Hem de

kanıtlarıyla. Amerikan malı bir füze ve bir CIA ajanı, yani siz. Yeterli mi?

Malko sızma fikrinin ve uygulanmasının onları bir bataklığa çektiğini söylemek isterdi, ama bunun ne yararı olurdu?.. Ayağa kalktı.

— Anladım. Dilerim bu Josse ayyaşı belgeye baktığımı görmemiştir.

Amerikalı onu arabasına kadar geçirdi. Dombashi ağaca tırmanmamıştı. Malko uzaklaşırken bir heykel gibi onu izliyordu.

Garip bir ülkeydi. Hammer gülümsedi.

— Geçen sene, ilk Shaba savaşında, Mobutu bir Pigme ordusundan yardım istedi. Onlarda ok ve yaylarıyla Kohvezi'yi istila ettiler...

En iyisi, artık Kinshasa'da hiçbir şeye hayret etmemektir!..

*

**

Malko tanıdık bir sesin kendisini çağırdığını işiterek gözkapaklarını kaldırdı. Josse Braaskart biraz sonra önüne dikildi. Geçen gece bıraktığından daha dinç görünüyordu, iri bir ineğin gözlerine benzeyen göz çukurlarında hâlâ kırmızılıklar vardı. Gözlerinin altındaki torbalar şişmişti. Evcil bir hayvan gibi Malko'nun sezlongunun ucuna ilişti.

— Dün gece için bana kızmadınız ya? dedi. Dut gibi sarhoş olmuşum. Hizmetçim ancak saat birde uyandırabilirdi.

Malko soylulara özgü bir tavırla böyle bir şeyin herkesin başına gelebileceğini anlattı. Josse saygıyla yanaştı.

— Şayet bronzlaşmaktan sıkıldıysanız, size göre küçük bir işim var, diye belirtti.

— Nasıl bir şey? Dilerim, yine nehirlerde sürünmeyiz.

Josse güldü.

— Hayır, Shaba'da Lübumbashi'ye küçük bir yolculuk.

Burası, Zaire'nin güneyinde, Kinshasa'ya iki bin kilometre uzaklıktaydı.

— Lübumbashi mi? diye meraklandı Malko. Orada ne yapmamı istiyorsunuz?

— Size bazı şeyler teslim edecek kişileri bulacaksınız, diye açıkladı Josse. Seyahat için bin dolar alacaksınız.

Malko yerinden doğruldu.

— Zahmetli bir iş mi?

Belçikalı sırtarak:

— Hayır, tıpkı sizdekiler gibi birkaç küçük şişe. Elmaslar! dedi.

Malko yüzünü buruşturdu.

— Tehlikeli. Üstelik, bin dolara değmez.

— Anlaşabiliriz, ama hiç tehlike yok, inanın!

— Size öyle geliyor.

Josse Braaskart güvenmiş gibi bir tavır takınarak:

— Haydi canım! Derdiniz polisse, ayarlanacak, dedi.

— Peki, o Congo-Brazza'dan taşıdıklarımız işe yaradı mı bari? diye sordu Malko.

Josse:

— Tabii! diye bir kahkaha attı.

Görünürde pek ayrıntıya girmek istemiyordu.

— Pekâlâ. Fiyatta anlaşırsak, gidiyor musunuz? diye sordu.

— Ne zaman?

— Eğer kalkarsa, yarın sabah Zaire Hava-yolları'nın bir seferi var, dedi Josse. Birinci mevki bir yer ayırabilirim. Dönüş cuma günü. Tabii, işler yolunda giderse...

— Eğer işler yolunda gitmezse, yaya mı döneceğim? diye sordu Malko.

Josse sakinleştirmek isteyen bir hareket yaptı.

— Bakın, Lubumbashi'de, doğruca Karavia Oteli'ne gideceksiniz.406 numaradaki Bay Doorf ile temas kuracaksınız. Sizin geleceğinizi biliyor. Eh, ne diyorsunuz?

Malko güneş gözlüklerini çıkardı ve kamaşan gözlerini Josse'nin suratına dikti.

— Beş bin dolar!

Belçikalı yerinden sıçradı.

— Siz çıldırmışsınız. Yalnızca, üç günlük bir yolculuk.

— Ama poponuzun altında bir dinamitle, isterseniz siz gidin.

— Üç bin!

— Hayır!

— Kahretsin! Dört bin. Daha fazla vermem.

— Değmez, ama tamam! Dört bin! dedi Malko yüzünü buruşturarak. Yarıyı peşin!

— Tamam, tamam, anladık! dedi Josse.

Neşesi yerine gelmişti.

**

— Doorf mu? Tanımıyorum, dedi Victor Hammer, Lubumbashi'deki CND merkezine sormam gerek. Bir de başka hikâye uydurmamız lazım, dikkat çekmemeliyiz. Umarım, telsiz işler. Akşama doğru beni görmeye gelin... Bu hikâye biraz midemi bulandırdı. Bence sizi uzaklaştırmak istiyorlar, çünkü Lubumbashi'de kayda değer elmas olayı olmaz.

Malko da aynı görüşteydi. Huzursuz bir şekilde Amerikan elçiliğini terketti. Hava bulutlu ve sıkıntılıydı. Birkaç adım sonra

Panam binasına ulaştı, içeri girdiğini gören Emilia, müşterisini bir kenara bırakıp neşeyle ondan yana döndü.

— Sizi hiç göremeyeceğimi sanıyordum. Bana ihtiyacınız yok mu?

— Tabii var, dedi Malko. Astrid Van de Kamp ile Josse arasındaki tüm ilişkiyi bilmek istiyorum.

Melez, şaşkınlıkla baktı.

— Astrid ile Josse mi? Birlikte mi yatıyorlar?

— Evet, dedi Malko.

Kadın bir gülümsemeyle başını salladı.

— Öyleyse araştırırım.

— Bu akşam birlikte yiyelim, diye teklif etti Malko. Öğrendiklerinizi de bana anlatırsınız. Mobutu hakkında da bilmek istediğim bazı şeyler var. Özellikle yaşam tarzı üzerine.

Emilia Nogeira dudaklarını ısırıldı.

— Bu akşam imkansız. Albert Van de Kamp davet etmişti, bu gece büyük bir ziyafet veriyor.

— Onu sevmediğinizi sanıyordum, dedi Malko.

— Bu doğru, diye savundu melez güzeli, ama albay dostum için katlanmak zorundayım, ikisi de Belçikalı ama yemekten sonra buluşabiliriz, fazla süreceğini sanmam.

— Ya erkek arkadaşınız?.,

Gülümseyerek:

— Buna benzer ziyafetlerde küp gibi içer, sonra evine dönüp horlar, dedi.

— Pekâlâ, bu geceyarısına doğru size uğrarım.

Malko arabasına binmek, üzereyken, bir siyahi yanına yaklaştı, cebinden çıkardığı bir kartı uzatarak kulağına:

— Yurттаş Dikuta M'Funi sizi görmek istiyor, yurттаş! diye fısıldadı.

CND patronu herhalde Lubumbashi seyahatini soracaktı.

— Nerede? diye meraklandı Malko.

— Bürosunda.

— Geliyorum.

Mercedes'e bindi ve şoföre adresi verdi. Binanın girişinde, yere kurulu bir mitralyözün arkasına dikilmiş askerler güvenlik kontrolü için arabayı durdular. Geniş avlunun üstü kapalı kısmında, bir düzine polis aracı takozlar üzerine çekilip bağlanmıştı. Diğer yanda, bir grup zincirli tutuklu başları önde beklemekteydi. Ana binaya girmek için nöbet tutan askerle beş dakika tartışmak zorunda kaldı.

Doğruca birinci kata çıktı. Telsizle donanmış sivil birinin eşliğinde birkaç asker çevreyi gözetlemekteydiler. Malko ismini vererek sahanlık gibi taş döşemeli bir odada bekledi. Nihayet açılan bir kapının önünde, her zamanki gibi temiz giyimli Dikuta M'Funi belirdi.

Odanın mobilyaları masif kaplamaydı, duvarda büyük bir Zaire haritası vardı ve havalandırma cihazı çalışmaktaydı.

— Yurттаş, ne mutlu tekrar görüştük! dedi CND patronu. Önder'e karşı suikast tasarlayanlardan birini ele geçirdik...

— Kim? diye sordu aptala dönen Malko.

— Yurттаş Kengo Wa Kengo. Kentli bir tüccar. Muhbirlerimiz onun bir halk düşmanı olduğunu bildirdiler. Önder'e karşı tehlikeli hazırlıklar içindeymiş.

— Bu önemli değil, diye belirtti Malko. Biliyorsunuz, kentte Onder'den hoşlanmayan

çok sayıda kişi var.

Siyahi komik bakışlı iri gözlerini Malko'ya çevirerek:

— Evinde patlayıcılar ele geçirdik, dedi. Sovyet yapısı patlayıcılar. Bu çok ciddi bir sorun. Gelin, size göstereyim.

— Bence gerek yok, diye cevapladı Malko.

— Yo, yo, gerek var! diye üsteledi M'Funi.

Başarısını Malko'ya mutlaka göstermek istiyordu. Sesini çıkarmadan onu izleyen Malko yerin birkaç kat altına indi. Çok az aydınlatılmış kirlı ve loş koridorlarda silahlı siviller dolaşıyordu. Son hücrenin önünde iki asker nöbet tutmaktaydı. Yurттаş M'Funi'nin bir işaretiyle demir pamaklığı açtılar.

Hücreden bir inilti yükseliyordu, iğrenç bir koku yayılmaktaydı. Malko döşemenin üzerinde bir külçe yığını farkettti. Gözleri karanlığa alışınca, bunun bir kazığaellerinden ve ayaklarından zincirlenmiş bir siyahi olduğunu anladı. Yüzünün ve vücudunun kan pıhtılarıyla, ürküntü verici haline rağmen, Malko adamı hemen tanıdı. Bu Congo-Brazza'dan getirdikleri sandıkları taşımalarına yardım eden, kırmızı eşarplı siyahiydi. Kısaca MANPADS'i elinde bulundurabileceklerden birisiydi!

VIII. BOLUM

Malko Dikuta M'Funi'nin kendisine bir tuzak kurup kurmadığını düşünerek dayaktan şişmiş surata tiksintiyle baktı. Zairelinin yüzündeki bakış onu tanıyıp tanımadığını aydınlatamayacak kadar cansızdı, iki siyahi tahta bir sandıkta taşıdıkları tellerle hücreye girdiler. CND patronu, Malko'ya dönerek:

— Bu yurttaş henüz bu sabah yakalandı, daha sorguya çekmedik, dedi. ilk sorgulamada sizin de bulunmanızı istedim.

Malko'nun geçmişte de bir çok kere tanık olduğu türden bir şerefti!.. Zaireli subay sakın bir şekilde sigarasını yaktı, derin bir nefes çekti. Askerlerden biri tutuklunun kulağına, telin ucunu sardı. Diğer ucu da siyahinin erkeklik organından doladı. İşini özenle yapıyordu. Malko yüzünü duvara döndürmeyi denedi.

— Biraz cesaretli olun, yurttaş! diye alay etti M'Funi.

Manyetonun cızırdamasıyla, insanüstü bir haykırış duvarlarda yankılandı. Danalar gibi böğüren tutuklu debelenip kazığın yanına taş gibi düştü. Yanık et kokusu hücreyi doldurdu. Acıyla çırpınan Kengo Wa Kengo bağlı olduğu kazığı kopardı.

Köpüren M'Funi hiddetle emirler yağdırdı ve askerler zavallı tutukluyu aceleyle tekrar kazığa bağladılar.

— Elinizi biraz çabuk tutun! diye haşladı subay.

Durumun berbatlığına rağmen, Malko gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Afrika'

da saat başı bu denli beceriksizliklere rastlamak mümkündü. Bununla beraber kazığa bağlı siyahi yalnızca kısa bir soluk alma fırsatı bulmuştu. Dikuta M'Funi, yere serili tutuklunun karnına şiddetli bir tekme patlattı.

Darbenin etkisiyle haykıran Kengo bir gözünü açabildi, diğeri kapanmak üzereydi. CND patronu birkaç tekme daha savurduktan sonra:

— Hâlâ konuşmadı, ama konuşacak, dedi öfkelenerek. Yoksa bir hızara yatırıp iki parçaya böleceğim. Bu köpek bir hain!

Sessizlik içinde asansöre bindiler. Malko tutuklunun kendisini tanıyıp tanımadığını merak ediyordu. Bu durumda en iyisi kaçmaktı, bu rejime daha ne kadar dayanabilirdi?

CND patronu sesini alçaltarak:

— Bay Hammer, yarın Lubumbashi'ye gideceğinizi söyledi, dedi. CND'den biri uçakta size eşlik edebilir.

— Gerek yok, diye kestirip attı Malko dikkat çekmeyi istemeyerek. Ben kendi yolumu bulabilirim.

Biraz bozulan Zaireli:

— Nasıl isterseniz! dedi.

Soğuk bir şekilde birbirlerinden ayrıldılar. Malko güneşli havaya çıktıktan sonra kendisini çarçabuk toparladı. Damı antenlerle dolu binadan hızlı adımlarla uzaklaştı. Yönü Amerikan elçiliğiydi.

*

**

Victor Hammer hem kaygılanmış, hem de etkilenmiş bir havadaydı. Dikkatlice bürosunun kapısını kapadı ve Malko'yu terasa davet etti.

— Bay Doorf, CND için meçhul biri değil,

diye belirtti. Son saldırıları sırasında Katangalılar sakladığından şüphelenilmiş. Hatta onlara silah bile temin etmiş. Bir FAZ generali tarafından korunmasa, çoktan tutuklanabilirdi. Kaçakçılık ve rüşvet konusunda birçok karanlık bağlantıları var. Buna rağmen, elmaslarla ilgilendiğine hiç rastlanmamış...

Malko dikkatle dinliyordu.

— Hepsi bu kadar değil, diye belirtti CIA bölge şefi. Bu Doorf, aynı zamanda Josse'nin iyi bir dostu. 1963'de Katangalıların bir birliğinde birlikte çarpışmışlar. Lubumbashi civarlarında hâlâ Katangalılar bulunmaktadır. Yaklaşık bir tabur kadar. Bütün dünya neden harekete geçemediklerini merak edip, duruyor. Belki de orada neler yaptıklarını siz öğrenebilirsiniz.

— Dilerim, dedi Malko. Sonucu beklerken, siz de biraz CND'deki dostlarınızı frenleyin. Çok vahşiler.

Victor Hammer sessizliğe büründü. Şiddet yanlısı değildi. Büro adamıydı ve eline ateşli bir silâh almalı yıllar olmuştu, içini çekerek:

— Biliyorum, ama burası onların çöplüğü, dedi. Her zaman böyle davranıyorlar... İnsanın tüyleri diken diken oluyor.. Lubumbashi'de çok dikkatli olun. CND'nin adamları zararsızdır, ama bu seyahat hoşuma gitmedi. Bu Josse, iyi kalpli saf bir çocuk değil. Sizi çok çabuk kabul edip bağlandı...

— Bu, bir dizi olayın mutlu gelişmesidir, diye belirtti Malko. Josse'nin bana ihtiyacı var.

Hammer başını salladı ve bir çekmeceyi açıp içinden bir tabanca çıkardı. Bu, 9 mm'lik yarı otomatik bir Smith Wesson'du. 14 mermi alıyordu. Malko'ya uzatarak:

— Alın, sizde kalsın, dedi. Gerekebilir!

*

**

21 Aralık Malikânesi sessiz ve karanlıklara gömülmüştü. Malko, merdiven boşluğunda gözden kayboldu. Stirwen'de tek başına akşam yemeğini bitirmiş, ardından İntercontinental'in barında zaman öldürmüştü. Gizli davranmak istediğinden Emilia Nogeira'ya gitmek için bir taksi tutmuştu.

3 numaralı kapıya hafifçe vurdu. Biraz sonra, melez kadın açiverdi. Hâlâ gece elbiseli, saçları yapılı ve makyajlıydı. Neşeli ve sakin görünüyordu. Kendisini Malko'nun kollarına atarak:

— Oh! Geleceğinizi hiç sanmıyordum! dedi.

Bu kez, erkeği doğruca alt kattaki odasına götürdü ve müzik koydu. Havalandırma cihazı onarılmıştı. Öpüştüler ve sendeleyerek yatağa uzandılar. Emilia arzu dolu bir şiddetle sarılıyordu. Malko elbisesinin altında iç çamaşırları olmadığını anladı. Ağır ağır ve her okşayıştan tat alarak sevişiyordu. Aynı anda doruğa ulaştılar.

— Harikaydı, dedi melez. Artık, beni ürküt-müyorsunuz.

— Geceniz nasıldı? diye sordu Malko.

— Oh! Her zamanki gibiydi. Hep aynı yüzler. İçiyorlar, sarkıntılık ediyorlar, "Gizli Radyo" nun son dedikodularını anlatıyorlar. Albayın her zaman Mobutu ile ilgili öyküleri vardır. Hiç durmadan onu anlatıyordu. Sanki aynı odada yatıyorlar sanırsınız, tabii gerçek bu değil...

— Kesinlikle, dedi Malko. Albay sizinkinde yatıyor...

Melez kadın güldü.

— Ya Van de Kamp?

— Bizden pek uzak kalmadı, dedi Emilia. Fazla soru sordüğünü da işitmedim. Mobutu ile gerçekten ilgileniyor mu bilemiyorum...

Malko'nun beyninde bir uyarı çanı çaldı. Bu da bilmecenin başka bir parçasıydı. Onu da kullanan bir başkası olmalıydı. Kendisini cehennemine bir makineye bağlanmış hissediyordu. Bu füzeler basit bir olay için kullanılamayacak denli değerliydi. Bu silahla iki kere ateş edilemezdi. İlk atışta başarmaları gerekiyordu. Bunun için de çok iyi bilgi elde etmeleri gerekirdi.

— Neler düşünüyorsunuz? diye sordu Emilia.

— Mobutu'yu, dedi Malko. Kinshasa'da olduğu zamanlar nerede kalıyor? Eğer buradaysa, şimdi nerede?

Emilia Nogeira komik bir hiddetle yatakta doğruldu.

— Aynı şeyi, ben size sorayım! Siz kimsiniz? Neyiniz var? N'Galiema tepesindeki malikâne-sinde yaşıyor. Hayvanat Bahçesi ile Pentagon arası şatomsu bir yer. Oua ovasının arkasında büyük bir villa. Tsatshi Kampı diye anılır.

— Seyahat eder mi?

— Sık sık, dedi melez. Yanında her zaman akupunktur uzmanı iki Çinli doktor ve albay dostum bulunur. Ya doğduğu kent B'Gadolite'ye gider, ya da dostlarını görmek için Bongo'ya...

— Ya şehirden uzak yerlere?

Emilia başını salladı.

— Bir seneden beri çıkmıyor. Önceleri Volkswagen'ile gezerdi. Tsatshi'de bile son derece temkinliydi, iki gece üste üste aynı odada

bile kalmaz.

- Anlaşılan çok iyi korunuyor?
- FAZ'lılar tarafından.
- Nasıl seyahat eder?

— Bu, duruma göre değişir, dedi Emilia. Önünde üç yıldızlı arması olan, kendine ait Hercules C. 130'u da tercih edebilir, Zaire Havayolları'nın DC-10'larını da. Yakın mesafeler için helikoptere biner.

Malko sırtından aşağıya buz gibi ürperdi. Karmakarışık olan aklını yatıştırmak için Emilia'ya sarıldı. En kısa zamanda Shaba'dan geri dönmeyi istiyordu. Silahı, "helikopter" avından ve Josse'nin planını uygulamasına başlamadan bulmalıydı. Saklambaç oynamayı sürdüren CIA ve CND doğabilecek gerçek felaketleri farkında olmadan kendi seyrine bırakıyorlardı. Emilia'nın karnında ilerleyen dudakları, korkunç düşüncelerini biraz da olsa unutturdu.

Malko zevkin doruğundayken haykırdı.

Emilia, mutluluktan pırıl pırıl gözlerle doğruldu. İlk kez sınav başarmış bir genç kız kadar neşeliydi. Sonra, dudaklarını, Malko'ya yapıştırdı.

- Sizi seviyorum! diye fısıldadı.

**

Havaalanı hemen her köşede çığırkanlık yapan Belçikalılar ve koşturup duran askerlerle doluydu. Malko seyahat çantası elinde, dışarıya çıktı ve binanın önünde bekledi. Yirmi dakika kadar sonra, içinde iki üniformalı adamın bulunduğu, ön camları olmayan köhne bir Simca'nın yaklaştığını gördü. CND'nin adamları gülücükler saçarak son sürat üzerine

geldiler.

— Bağışlayın bizi! dedi en yaşlısı, Peugeot birden arıza yaptı. Patronumuz Kolwezi'de ancak yarın gelir. Sizi Karavia'ya götürmek için emir aldık.

— Mükemmel, dedi kendinden emin bir sesle Malko.

Ön camlan olmayan bir arabada, siyah güneş gözlükleriyle yolculuk oldukça eğleneliydi. Seyrek otların görüldüğü bozkır, kenti havaalanından ayırıyordu. Hemen her yerde silahlı Zaireli askerlere rastlanıyordu. Pek az sayıda beyaz vardı.

Lubumbashi, diğer tüm Afrika kentleri gibi binlerce villası ve caddeleriyle uçsuz bucaksız bir genişlikteydi.

Paravia kentin öbür ucundaydı. Kent merkezindeki eski ve hayranlık uyandıran postane sömürgeciler zamanından miras kalmıştı.

Avrupalılara ait mahalleleri geçerek kentin kuzeyine kıvrıldılar. Çimenler üzerinde gölgelenen hizmetçiler dışında, hiçbir siyahiyeye rastlanmıyordu. Çok modern ve beyaz bir yapı olan otel, bozkırın yakınındaki küçük bir gölün kıyısında kurulmuştu ve havaalanından çok uzaktaydı. CND'nin iki gorili, Malko'dan ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Malko içlerinden birine:

— Burası nasıl bir yer? diye sordu.

Şef başını sallayarak:

— Pek iyi değil, diye cevapladı. Kentte çok yeni insanlar var. Başka bir isteğin var mı, yurttaş?

— Hiçbir şey istemem, dedi Malko.

Kocaman postallı CND azmanları, yarardan

çok zarar verebilecek adamlardı.

Resepsiyonun yanındaki bir panoda şunlar yazıyordu: "Dikkat, karartma saat sekizde."

Her yer insan kaynadığına göre, otel aranan bir yer olmalıydı.

Odasının anahtarlarını aldı ve küçük ama modern bir odaya eşyalarını bıraktı.

Karartmanın saat sekizde olması bir aşamayıydı. Olaylar başladığından beri, saat altı olunca her yer karanlıklar içinde kalıyordu. Malko çantasından Smith Wesson'unu çıkardı ve kemerine sıkıştırdı. Saat öğleden sonra uçtu. Hava biraz serinlemişti. Lubumbashi deniz seviyesinden bin üç yüz metre yükseklikteydi. Hans Doorf ile temas kurmak için acele ediyordu. Ahizeyi kaldırarak 406 numarayı bağlamalarını istedi.

Birkaç dakika beklemesine rağmen hiçbir cevap alamadı. Josse'nin verdiği mühürlü zarfi incelemeye koyuldu. Yanında gerekli eşyalar olsa zarfi açması işten bile değildi. Ama dünyanın öbür ucundaydı. Zarfın kâğıdı içinde ne saklandığını belli etmeyecek kadar kalındı. Sıkıntısından 406 numaraya gitmeye karar verdi.

Asansöre süzüldü ve dördüncü kata çıktı. 404 numaranın önünden geçerken yükselen kahkahalar ilgisini çekip başını çevirdi. Birbirlerinin içine düşecek gibi yapışmış birkaç siyahi genç kız, kapının eşliğinde kıkırdıyorlardı, içlerinden biri Malko'ya dönerek:

— Hangi odada kalıyorsun, sahip? Bu gece gelmemi ister misiniz? diye gülerek sordu.

En azından, otelin oda servisi görünüşte mükemmeldi. 406 numaralı odanın kapısını çaldı.

— Odasında değil, diye kıkırdadı kızlar. Akşamları gelir.

Hizmetçiler olmasa, Malko kapıyı açmayı deneyebilirdi. Kalbi sıkıntıyla çarparak döndü ve bir kadeh yuvarlamak için bara indi. Kötü şansına dayanması için sabretmekten başka çaresi yoktu.

**

— Bay Doorf?

Bir erkek sesi anında cevap verdi: "Evet, benim." Bıçak gibi keskin bir Belçika aksanıyla konuşmuştu adam.

— Bay Josse Braaskart adına geliyorum, diye belirtti Malko. Size getirdiğim bir mektup var. 302 numarada kalıyorum.

Şaşkınlık verici bir sessizlik oldu, ardından:

— Çok iyi, odamın kapısının altından atın, dedi.

Telefonu aceleyle kapatmıştı.

Çok garipti!

Malko mühürlü zarfı yanına alıp odadan çıktı. Dördüncü kata vardı ve kapının önüne geldiğinde adamın dediklerini aynen yaptı. Sonra tekrar kendi odasına döndü ve bekledi. Çeyrek saat, yarım saat, bir saat su gibi aktı... 406 numaraya haber vermek için çıkmaya hazırlandığında telefon çaldı. Hans Doorf'un titrek sesi tekrar karşısındaydı.

— Biraz önceki durum için özür dilerim, dedi açıkça üzüntüsünü belirten samimi bir ses tonuyla. Bilirsiniz, her zaman herkese güvenmek doğru olmaz. Hele bu tür işlerde. Ben, sizin buluşmak için geldiğiniz kimseyim. Otelin önünde Fiat marka bir araba durmakta. Anahtarları döşemenin altındadır. Faslıların karar-

gâh yaptıkları Lido Oteli'ne giden yola çıkın. Resepsiyon görevlisi size yolu açıklar. Göreceksiniz, bir küçük nehir ve köprü önünüze çıkacak. Köprüyü geçtikten hemen sonra sola dönün, karşınızda bir villa belirecek. Avlusunda beyaz bir Land-Rover olacak. Bir saat sonra sizi orada bekleyeceğim.

— Neden birbirimizle burada görüşmüyoruz? diye sordu Malko. .

— Sizinle burada görüşmem, diye irkildi Hans Doorf. Çok tehlikeli.

Aceleyle telefonu kapamıştı... Malko saatini inceledi. Altıyı çeyrek geçiyordu.

Fiat, söylendiği gibi otelin önünde duruyordu. Pek bakımlı değildi.ama ön camı yerli yerindeydi ve benzin deposu doluydu.

Kentin dışına yaklaştığında evler seyrekleşti. Ağaçlardan bir perde arkasında, beyaz bir yapının tabelasındaki, Lido yazısını okudu. Ardından çayı ve köprüyü geçti. Yolun karşı kıyısında, yüzme havuzu boş bir villa gözükmekteydi. Sonunda avluya girdi ve beyaz Land-Rover'in önüne Fiat'ı park etti. Zile elini uzatmadan, giriş kapısı açıldı. Kare gözlüklü, ince dudaklı, soluk yüzlü, çıkık alınlı ve saçları sarıya yakın bir beyaz karşısında belirdi. Kuru kuruya el sıkıştılar, tanışma merasimine gerek yoktu. Alçak bir masanın üzerine, iri bir telsiz cihazı oturtulmuştu. Çevre, askeri bir kampı andırıyordu. Bir başka masada, henüz kalkılmış bir yemeğin artıkları durmaktaydı.

— Lubumbashi'ye hoş geldiniz! diye belirtti Hans.

Malko'nun fikrini almadan bir şişe bira açıp iki bardağa doldurdu. Sessizce içkilerini bitirdiler. Ayağa kalkan Doorf yandaki odada

kayboldu. Döndüğünde oldukça gösterişli bağlanmış karton bir kutu tutuyordu elinde.

— işte, diyerek uzattı. Ne zaman dönüyorsunuz?

— Cuma, dedi Malko.

Hans Doorf sitem edercesine mırıldandı.

— Ah! Bu çok can sıkıcı. Çünkü kutuyu otelin kasasında ya da odanızda saklamamalısınız. Her şeyi çalarlar.

— Kendi malım gibi gözetirim, diye söz verdi Malko.

Belçikalı başını salladı.

— Paketi çaldırmak büyük bir enayilik olur. Değeri en az iki milyon Zaire lirası.

— O halde cumaya ya da perşembe akşamına kadar sizde kalsın, diye belirtti Malko.

Hans Doorf tekrar başını salladı.

— imkânsız. Yarın sabah Likasi'ye gidiyorum.

— Pekâlâ, ben de dikkatli olurum.

Belçikalı ciddi bir tavırla paketi ona bıraktı.

— Unutmayın, aptallık yok! diye tekrarladı.

Malko saatine bir göz attı. Doorf sinirli sinirli kıpırdanmaya başlamıştı.

— Artık ayrılma zamanım geldi, biliyorsunuz karartma...

Saat sekize çeyrek vardı. Hans Doorf başını sallayarak:

— O kadar büyötmeyin canım, siz beyazsınız, dedi. En kötüsü, size yirmi Zaire lirasına patlar. Ama bir barikata geldiğinizde, ne derlerse dinleyin. Bu sıralar FAZ çok sinirli davranıyor. Ayın sonuna yaklaştık, hâlâ maaşlarını alamadılar.

Malko susuz havuza baktı.

— Sizin villanız mı?

— Hayır, dedi Doorf. Ülkeyi terkeden dostlarımın.

Bir sigara yaktı. Anlaşılan, özel hayatı hakkında açıklamalarda bulunmaktan hoşlanmıyordu.

— Kinshasa'da havalar nasıl? diye sordu. Kentte hâlâ millet açlıktan kıvranıyor mu?

— Sayılır, dedi Malko. Halk çok huzursuz.

Belçikalı garip bir sırıtışla:

— Burada geçen gün, pazarda isyan çıkmak üzereydi. Çünkü un bile bulunmuyor. Balubaslar bile dayanma sınırlarını aştılar. Sonuçta, bunlar hayra alâmet değil.

Kaderci bir tavırla elini salladı...

— Bekleyin! diye uyardı boğuk bir sesle Doorf.

Kapıyı açtı ve görünmeyen biriyle birkaç kelime konuştuktan sonra tekrar kapadı. Silahını beline sokmadan Malko'nun yanına geldi, elini uzattı.

— Köprüden geçtikten sonra, sağdaki yolu kullanın. Orada FAZ'lılar bulunmuyor. Diğer yolda daha çok pislik yaratıyorlar. Arabayı bulduğunuz yere bırakırsınız, iyi yolculuklar.

Malko Fiat'a kuruldu ve değerli paketini koltuğunun altına yerleştirdi. Kendisini biraz tuhaf hissediyordu. Birdenbire sıradan bir elmas kaçakçılığının içine düşüvermişti.

Tavsiyeye uyarak, köprüyü geçtikten sonra sağa saptı ve dere boyunca uzayan sazlıkları takip ederek yoluna devam etti. Yeşilliklerin ardında az sayıda yapılar göze çarpıyordu. Malikanelerle bezeli bu ihtişamlı mahalle bomboştu. Caddelerde kimseler yoktu.

Evet! Tahminlerinde yanılmamıştı.

Beş yüz metre kadar önünde, ağaçların

ardından bir karaltı belirdi. M. 16 taşıyan FAZ askeriydi bu ve yolun ortasına dikilerek Malko'ya durmasını işaret ediyordu. Tepeden tırnağa silahlı diğerleri de ortaya çıktı. Bir diğeri, ağır makinelinin ardına çökmüştü. Malko frene bastı ve yavaşlayarak durdu. Motoru kapatmadan cebini karıştırdı ve iki adet on Zaire liralık banknot çıkardı.

Kuru bir sesle başını kaldırdı. Kurulan bir silah mekanizmasıydı bu. Bir saniye içinde, her şeyi anladı. Dört metre kadar önde, askerlerden biri M.16'sını arabaya doğrultmuştu. Malko camdan paraları sallayarak:

— Hey! Ateş etmeyin! diye bağırdı.

Cümlesinin sonu M. 16'nın şiddetli patlaması sırasında kaybolup gitti.

IX. BOLUM

Kurşunların namludan fırlamasından bir saniye önce, Malko yüzünü koluyla kapatarak kendisini gösterge tablosunun altına atmayı başardı. Darmadağın olan ön camdan sıçrayan parçaların kaputun üzerine saçılırken çıkardığı madeni sesler kulaklarını sağır etti. Memnuluk verici olanı, motorun hasar görmemesiydi. Karşısındaki deneyimli bir asker olsaydı, şimdi çoktan kalbura çevrilmişti. Ama yeteneksiz herif ancak silahı doğrultmayı bilmişti. Şarjördeki son kurşunlar da Fiat'in önünü delik deşik ettikten sonra çevreye bir sessizlik çöktü. Arabanın döşemesine kapaklanan Malko Smith Wesson'u ile üç saldırgana ve makineli-lerine karşı koyamazdı. Göğsü körük gibi inip kalkıyor, kulakları uğulduyordu. Buradan nasıl kurtulabileceğini düşündüğünde, mucizevi olarak motorun hâlâ çalıştığını farketti. Gözleri yere saçılmış deste deste Zaire banknotlarına takıldı. Bir tomarını pencereden fırlattı. Ardından, başını kaldırıp bir göz attı. İki asker paraları toplamakla meşguldü. Diğeriyse, silahına yeni bir şarjör takmaya çabalıyordu.

Malko koltuğa uzandı ve yerinden doğrulmaksızın debriyaja basıp vitesi bire geçirdi. "Ani gaz verdi, şiddetli bir sarsıntı hissetti, çığlıklar işitti ve gaz pedalına köküne kadar bastı. Niyeti pek fazla uzağa gitmek değildi. Güzel bir hedef olmuştu. Elli metre kadar devam ettikten sonra, direksiyonu kırarak az bir süratle arabayı şarampole devirdi. Bir kurşun yağmuru asfaltın tozunu attı. Smith Wesson'u koltuğun altından

alarak bir omuz darbesiyle kapıyı açtı ve kendini hızla bir ağacın arkasındaki çukura attı.

Paraları toplayan askerler silahlarıyla ayakta dikilmiş duruyorlardı. Malko'nun arabadan çıktığını gördüklerinde, şarjörlerini boşaltarak yoğun bir ateş açtılar. Çevredeki okalıptüs ağaçlarının gövdelerinden parçalar koptu, yasemin çiçekleri biçildi. Malko sakinleşmelerini bekledikten sonra, hedef gözetmeden Smith Wesson'uyla üç el ateş etti.

Küçük de olsa, tabancadan çıkan sesler adamları ürkütmüştü. İki asker kendilerini bir hendeğe zor attılar. Malko bir an karşı saldırıya hazırlandıklarını düşündü. Sonra sıvıştıklarını farketti. Victor Hammer'ın sözlerini hatırladı: Siyahlar iki çeşit yiğitlik bilirler: Ya kaçarlar, ya da katlederler!

Doğrulduğunda yolun ortasında acıyla kıvranan bir asker gördü. Adamın acıyla kasılan yüzü bembeyazdı. Birisi işini bitirecekmişcesine kaderine razı bir ifadesi vardı. Sanki yaralı bir hayvandı ve Afrika'da başka bir gelenek uygulanmazdı. Çocuk denecek yaşta, genç bir askerdi. Malko Smith Wesson'unu kıvırcık saçlı kafasına doğrultarak:

— Beni neden öldürmek istedin? diye sordu.

Asker cevaplamadı. Belki de yerli dilinden başkasını konuşamıyordu.

Malko'nun sorgulamayla geçirecek boş zamanı yoktu. Ağzına kadar FAZ'lı askerlerle dolu bir jeep son süratle yanına gelip durdu. Gelenler jeeplerinden atlayarak okalıptüs ağaçlarının arasında dağıldılar. Uç dakika kadar sonra nehir kıyısındaki ağaçlardan bir yaylım ateşi tüm uğultuları bastırdı. Ama Malko'ya saldıranlarsa çoktan ortadan toz olmuşlardı. Bu

sırada, bir arabanın uzun farlarını yakarak yaklaştığı görüldü. Bu, içinde dört CND ajanı bulunan ve Malko'yu havaalanında karşılayan ön camları olmayan arabaydı. Ajanlardan biri, Malko'nun sabah temas kurmuş olduğuydu. Üçü yaralıyı kucaklayarak arabanın bagajına gelişi güzel uzattılar.

Malko koltuğun altında duran paketi almak için Fiat'a doğru yöneldi. CND ajanları sabırsızlandıklarını sinirli kıpırdanışlarla belli ediyorlardı. Malko arkada put gibi hareketsiz duran iki siyahi devin arasına bindi. Araba sarsıldıkça Belçika yapısı silindir biçimli el bombaları döşemede gidip gelmekteydi. Torpido gözünden bir Uzi'nin namlusu uzanıyordu. Arabanın lastikleri kabaklaşmıştı. CND ajanlarından biri yaralıya pansuman yaparken:

— M'Bumba'nın adamlarından biri, diye açıkladı.

Malko afallayarak bir yorum yaptı. Nathaniel M'Bumba, Kalvezi'ye saldıran çetelerin şefiydi. Üç hafta önce saldırıyı gerçekleştirmişlerdi. Birçoğu hâlâ Shaba yöresinde, köylerde saklanmaktaydı. Neden Katangalılar, kendisini ortadan kaldırmak istemişlerdi? Hem de, tam buluşmadan dönerken?

*

**

CND'nin iki ajanı, Malko'nun yaraladığı askeri tek bir hamlede küvetin içine bıraktılar. Çevreye sıçrayan sularla pantolonu ıslanan bir polis öfkeleni.

Kollarını dirseklerine kadar sıvamış iki Zaireli, adamın başını küvetteki çamurlu suyun dibine sokarak kıpırdatmadan tutuyorlardı. Bunun bir sorgulama olduğu söylenemezdi.

Çünkü tutukluya hiçbir soru sorulmamıştı. Şartlar gereği açıkça işkence ediyorlardı.

CND ajanı öfkeden gerginleşen yüz hatlarıyla Malko'ya dönerek:

— Bu köpek yalnızca bir kere konuşacak, bunu böyle bilin! dedi.

Bir siyahinin Belçikalı aksanıyla konuşmasını işitmek çok hayret vericiydi!

— Suda tutmaya devam ederseniz, hiç konuşamayacak, diye uyardı Malko.

Değerli elmas paketini sürekli elinde tutmasına rağmen, hiçbiri akıl edip içinde ne olduğunu sormadığından, kendisini şanslı sayıyordu. Yaralı kaygı verici şekilde debelenmeye başladı. Suyun yüzüne çıkmasına izin verdiklerinde dudakları arasından çamur parçasını kustu. Anında üzerine çullanan üç polis, tahta coplar ve tekmelerle kaburgalarını kırarcasına dövme-ye başladılar.

Şiş gözlerini açan adam, polislere güç anlaşılır boğuk bir sesle bir şeyler mırıldandı. Polis endişelenerek Malko'ya döndü.

— Bir beyazın sizi öldürmeleri için para verdiğini söylüyor. Beyaz sizi tanımıyormuş, bir arkadaşı bu işi halletmesini istemiş, başka bir şey bilmiyormuş.

— Mümkündür, diyen Malko sözlerinin gerisini getiremedi.

Sorgulayıcı yeni bir emir verdi. Tutukluyu sırtüstü çevirip, giydirmeye bile gerek duymadan dirseklerine elektrik kabloları bağladılar.

— Tuvaletiniz var mı? diye sordu Malko.

— Tabii, diye cevapladı polis.

Malko'yu rezil bir tuvalete götürdü. Malko kapının sürgüsünü çekti ve aceleyle karton kutunun bantlarını yırttı. Karşısına yeşilimsi

çakıl taşları çıktı.

Bunlar değersiz taşlardan başka bir şey değildi.

Bunca başına gelenden sonra, artık şaşırma-
mayı öğrenmişti... Paket elinde dışarı çıktığın-
da, CND ajanı kendisini bekliyordu.

— Bunlar da ne? diye merakla sordu.

Malko paketi gösterdi, adam yüzünü
buruşturdu.

— Fazla değerli değil, oysa ben en güzel
parçaların nerede olduklarını biliyorum.

— Bana arabasını veren dostumu görmeye
gitmek istiyorum. Beni bırakabilir misiniz?
diye sordu Malko. Sonra tekrar Karavia'ya
döneceğim.

— Tabii, dedi CND ajanı. Her konuda size
yardımcı olmak için şeften kesin talimat aldık.

Villaya vardıklarında Land-Rover ortadan
kaybolmuştu. Hans Doorf'u tekrar göremeyece-
ğini bile bile kapıya vurup, zili çalmayı
sürdüdü. Elleriboş çıkınca, "koruyucusu"ndan
kendisini otele bırakmasını istedi.

Malko otelin salonundan doğruca odasına
çıktı. Dehşet dakikaları sinirlerini yıpratmıştı.
Kafası yerinde değildi. Bir duş alıp birkaç kadeh
içkiyle yatıştığında saat on olmuştu. Yemek
yemediğini hatırladığında, aşağıya restorana
indi. Resepsiyondan geçerken bir göz attı: 406
numaranın anahtarları hâlâ yerindeydi. Karart-
ma ve sokağa çıkma yasağından dolayı Hans
Doorf, ertesi günden evvel dönemezdi. Tabii,
buhar olup uçmadıysa...

Malko'nun Lubumbashi'de yapacak işi
kalmamıştı. Aksine, Kinshasa'ya dönüp Josse
Braaskart'ı soru yağmuruna tutmak için sabır-
sızlanıyordu.

Dikuta M'Funi ayakkabılarını çıkarıp odanın öbür ucuna kadar fırlattı. Ardından külçe gibi bir kanepenin üstüne çöktü. Villası, bir avluya açılan sayısız salondan oluşmaktaydı.

Malko'nun kaygıları birdenbire artmıştı. Dikuta M'Funi ayak tırnaklarını kesmeye başladı...

Makasın her çıtlamasından sonra:

— Lubumbashi'de neler geçtiğini biliyorum, diye mırıldanıyordu.

Bu beklenmedik bir tavırdı, ama Malko bu tür davranışlara hazırlıklı olmayı öğrenmişti. Hem gösterdiği yakınlık garipsenemezdi. Fransız kralları da tutukluları birçok kez banyolu odalarda ağırlamışlardı...

— Vardığınız sonuç nedir, yurttaş? diye sordu Malko ciddiyetini korumaya özen göstererek.

Yurttaş Dikuta cevap vermeden önce, ters dönmüş bir tırnağı uzunca inceleyerek:

— Bir komploile karşı karşıyayız, dedi.

— İyi bir görüş, diye onayladı Malko.

CND patronu tırnak makasını bırakıp Malko'ya döndü.

— Kesinlikle inanıyorum ki, siz bu komplo hakkında çok şey biliyorsunuz. Onları yuvalarında ezmemiz için bize bildiklerinizi anlatmalısınız.

Sesinin tonunda en ufak bir tehdit sezilmiyordu, ama Malko Afrikalılardan sakınması gerektiğinin bilincindeydi. Birkaç dakika sonra bir sinir nöbetine tutulup kendisini küçük lokmalar halinde doğraması işten bile değildi. Umursamaz görünmek şimdilik en iyisiydi.

— Çok, ama çok şey biliyorsunuz, diye tekrarladı adam. Ele geçirdiğimiz tutuklu konuştu. Konuştukları sıradan önemsiz palavralardı, ama siz anlatabilirsiniz. Her şey aramızda kalacak.

Malko çok dik bir yokuşun başındaydı... Afrika'da lanet yaratanlar hemen Tanrıya kurban edilirdi...

— Duymak istediklerinizi duyacaksınız, diye belirtti Malko. Ama henüz çok erken, benimkiler varsayımdan öte şüpheden başka bir şey değildi.

— Yine de benimle paylaşın! dedi Zaireli. Eğer bana açıklamalarda bulunmazsanız, ötecek birini tutuklayabilirim. Mesela, Yurttaş Josse Braaskart'ı...

Malko gözlerini ona çevirdi. Bu her şeyin sonu olurdu. Josse asla ötmez ve daha da kötüsü, Malko işi berbat etmiş sayılırdı. Üstelik, uzun bir süre tutuklu kalabilirdi. Malko ise MANPADS hakkında tüm bildiklerini anlata-mazdı. ..

— Ama neden o?

— Karşı tarafla bazı bağlantıları var, dedi Zaireli. Ayrıca elimde, Kengo Wa Kengo'yu tanıdığına dair kanıt bulunuyor. Bahsettiğim bu herif anasının gözüdür.

Zaireli önündeki meyve tabağını Malko'ya doğru itti.

— Zaten siz ve Victor Hammer da ondan şüphe ediyorsunuz!

— Kesinlikle, dedi Malko. Ama bizim elimizde henüz delil yok. Shaba'da bulacağımı sanıyordum, ama olmadı. Doğru iz üzerindeyiz. Lubumbashi'de beni öldürmek istemeleri de bunu gösteriyor.

Dikuta M'Funi bunun iyiye işaret olduğunu belirtircesine başını salladı.

— Bırakın, bildiğim gibi davranayım, dedi Malko. Size söz veriyorum, sonuca ulaşamazsam, bildiğim her şeyi açıklayacağım. Ama beklediğiniz sürece, kimseyi tutuklamamız gerek.

Zaireli hiç oralı olmadı.

— Beklemek gerekiyor, diye sabırla üsteledi Malko. Perde arkasındakiler yalnızca Afrikalılar değil, biliyorsunuz...

Sözleri Dikuta M'Funi'yi düşündürmüştü. Eğer Afrikalı olsalar, işler kolaydı: Anında, üzerlerine çökerlerdi.

— Pekâlâ, dedi Afrikalı. Size üç gün mühlet veriyorum.

— Uç gün mü? diye şaşırdı Malko. Bu çok kısa bir zaman!

Zairelinin gözleri yuvalarından fırladı.

— Eğer işler ters dönerse, sizi sorumlu tutarım, diye homurdandı. Önder beni kurşuna dizer, sizi değil.

— Hiçbir şey olmayacak, diye açıkladı Malko cesaretlendirircesine. Şeref sözü veriyorum.

Siyahi ikaz edercesine bir parmağını üzerine doğrulttu.

— Şimdilik sizinle uğraşmayacağım. Ne söyleyecekseniz, üç gün sonra duyacağım. Gidebilirsiniz, elinizi çabuk tutun.

— Josse Braaskart'ın nerede olduğunu biliyor musunuz? diye sordu Malko.

— Kinshasa'dan çıkmadı, dedi yüzünü öfkeyle buruşturan siyahi. Bu akşam Stirwen'de yemek yiyecek. Hepsi bu kadar.

Yerinden kıpırdamadan Malko'yu donuk bir

tavırla uğurladı. Malko tedirginlikten ve nemden sırtına yapışan giysiyle çıkışa yöneldi. Tırnak makasının çıtlamalarını işiterek arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

* *

Malko ağır ağır lokantanın basamaklarını çıktı. Elindeki kısıtlı olanakları kullanarak amaca ulaşması gerektiğinin farkındaydı. Stirvven'in salonu boş sayılırdı. Josse Braaskart'ın ihtişamlı gövdesi az ilerdeydi. Sessiz adımlarla Belçikalıya yaklaştı. Tadı çıkarılacak bir andı. Dostane bir tavırla elini omzuna koydu.

X. BOLUM

Belçikalı aniden döndüğünde, Malko'nun buz gibi gülümseyişiyle burun buruna geldi. Josse Braaskart'm mavi gözlerinde şimşekler çaktı, şaşkınlıktan çenesi öne düştü. Çatallı eli havada, ağzı sudan çıkmış balık gibi açık kalakaldı.

— Afiyet olsun! diye fısıldadı Malko.

Belçikalı insanüstü bir gayret sarfederek kendisini toparladı ve gülümsemeyi başardı. Boynu ter içinde kalmıştı.

Boğulurcasına:

— Nerede kaldınız? diye sordu.

Söylemek istediği aslında bu değildi. Malko masaya ilişti, örtünün altından Smith Wesson'u Belçikalının karnına doğrulttu.

— Kıpırdamamanız hayırlı olur! diye uyardı. Beni haklamayı denediler. Önünüzdeki tatlıyı bitirmeye bakın. Çünkü son yemeğiniz olacak.

Josse Braaskart afallayarak çevresine bakındı. Restoran sahibi ortalıkta görünmüyordu. İki siyahi garson iri göğüslü bir garson kızla oynaşmaktaydı. Burada yardımına koşacak kimse bulamazdı. Malko ağır ağır tabancasının horozunu çekti. Çıkan ses Josse'yi yerinden sıçrattı. Belçikalı peçetenin altından uzanan namlunun ucuna bakarak:

— Eh! Durun! diye telaşlandı. Benim hiçbir şeyden haberim yok! Bu da ne demek oluyor?

— Uysalca beni izleyeceksiniz, diye emretti Malko. Buraları kirletmek istemiyorum. Haydi, hesabı isteyin.

Josse Braaskart'm kıpırdamaması üzerine

dönerek seslendi:

— Yurttaş, dostum kalkmak istiyor. Hesap!

Tam o esnada, patron da merdivenlerde görüldü. Ufak tefek, serseri tipli, bodur bir Korsikalıydı. Fahişelerle ilgilenmeyi severdi. Malko'yu selamladı ve yarım kalan tatlıya şaşkın bir ifadeyle bakarak:

— Ne o, beğenmediniz mi? diye sordu.

— Fazla acıkmamış, diye açıkladı Malko.

Yatmaya gidiyor.

— Böyle çekip gidemezsiniz, diye karşı çıktı patron. Size konyak ikram etmek istiyorum. Ne dersin, Josse?

Malko sinsi bir alayla gülümsedi.

— Konyağınız iyi gelecektir. Benim için de votka olsun.

— Yalnızca Amerikan içkileri var, diye uyardı patron.

— O halde, bana da konyak, dedi Malko.

Patron bara gitti ve krallara layık bir şişe konyakla geri döndü. Uç kadehi doldurdu, şişeyi kapattı ve kendisinininkini kaldırarak:

— Eğlencesi bol olan bu ülkenin tüm fahişelerine! diyerek gırtlığından yuvarladı.

İçkilerini bitirdiler ve bir konudan diğerine geçerek gevezelik ettiler. Josse'nin alnı terden parıldamaktaydı. Kahraman yorgun görünüyordu. Malko eline dokundu.

— Haydi gidiyoruz!

— Nereye? diye sordu patron. Yoksa "Perruche"e mi?

— Evet, Perruche'e! diye canlandı Josse. Sen de bizimle geliyor musun? Yeni kızlar varmış.

Bodur Korsikalı yılışıkça gülümsedi. Malko'nun dizleri üzerinde duran Smith Wesson'u hâlâ

farketmemiştir.

— Tabii, önlüğümü fırlatıp hemen gelirim!

Çoktan ayağa kalkmıştı bile.

— Geciktirmek için hiçbir şeyden çekinmiyorsun, dedi Malko. Benden yakanı kurtaracağını sanma. Çünkü, yirmi kişinin önünde hesabını görmem gerekse de yine görürüm...

— Sizi temin ederim, hiçbir şey yapmadım, diye tekrarladı Josse. Patronun fikriydi, benim değil.

— Patron kim?

Bir garson hesabı getirdi. Josse elinin tersiyle onu uzaklaştırdı. Malko üsteleyerek:

— Tebrikler, gerçek bir namussuzsun! Hiçbir şeyin bedelini ödemeyeceğini sanıyorsun.

Josse'nin peltensi iri gövdesi gücünü yitirmiş gibiydi. Mırıldanarak:

— Beni düşündüğünüz gibi kolay haklayamazsınız, dedi. Ben de bir beyazım, tıpkı sizin gibi.

— Ne olmuş? diye sordu Malko. Unutmayın, beyazlar da sahtekârların cezalarını verirler.

Geri dönen patron fahişelere gitme umuduyla saçlarını briyantınlemişti. Josse ayağa fırladı. Silahını gizlice kemerine sokan Malko da peşinden takip etti.

— İki arabayla gidelim, diye önerdi Malko. Böylesi daha kolay olur. Ben, Josse ile birlikte gidiyorum.

Vakit geçirmeden, Josse'yi Peugeot 504'ün direksiyonuna oturttu, kendisi de yanına yerleşti. Belçikalı alnında biriken terleri kuruladı.

— Bir kez daha söyleyin, şaka yapmıyorsunuz, değil mi?

Emniyeti kalkık Smith Wesson midesine dayandı.

— Şaka yapıp yapmadığımı göreceksiniz!

Malko sol eliyle radyonun düğmesini sonuna kadar açtı.

— Sizi şu anda bile gebertebilirim ve herkes bir kazaya kurban gittiğinizi sanır.

Josse titreyen sıırsıklam ellerini pantolonunda kuruladı.

Malko silahını dizlerinin üstüne yerleştirdi.

— Yola koyulun. Birleşmiş Milletler Caddesi'ne kadar, Zgongo-Ntolo'yu takip edin. Gerisini daha sonra söylerim.

Nehrin yakınındaki Birleşmiş Milletler Caddesi, Gombe'nin en sakin köşesiydi ve konut yapımı için ayrılmıştı. Oraya varmaları on dakikalarını aldı. Yollarda in cin top oynuyordu.

— Sağa çek ve dur! diye uyardı Malko.

İkazına uyan Josse direksiyonu kırdı, arabayı motorunu kapatmadan durdurdu. Mehtap, nehrin üzerinde ışıldıyor ve çevre çok ıssız görünüyordu.

— inin!

itaat eden Josse geveleyerek:

— Ben değildim, yemin ederim, ben değildim, diye yalvardı. Hiçbir şey bilmiyorum. Hem sizden hoşlanmışım da. Beraberce iş bile çevirdik.

Malko silahı üzerine doğrultarak:

— Yere çökün! diye emretti.

— Hayır, hayır! diye inledi Josse arabanın yanan farlarına doğru gerileyerek. Sizi hemen şimdi, patronuma götürebilirim.

Vücutundaki bütün yağlı kıvrımlar titreyordu. Malko uzun uzun onu inceledi. Bitmiş,

korkudan perişan olmuştu. Gözbebekleri küçülmüştü. Yakındaki bir parkta, bir gece kuşu öttü.

— Patronun kim?

Sessizlik çöktü. Josse Braaskart'ın kıvrandığını hissetti. Belçikalı sefil bir bakışla dişlerini gıcırdatarak:

— Albert Van de Kamp! dedi.

Malko namlunun ucunu bir parça indirdi.

— Van de Kamp mı? Siz benimle alay mı ediyorsunuz?

— Yemin ederim, o!

— Pekâlâ dedi Malko, ona gidiyoruz. Ama yalan söylediyse, onun gözü önünde beyninize iki kurşun sıkırım.

Tekrar arabaya bindiler. Josse hareket ederken alnındaki terleri kurulayıp yatışmaya çalıştı. Malko sorularına devam ediyordu:

— Mühürlü zarfı size veren o muydu?

Josse doğrularcasına başını salladı. Binza yolu üzerine çıkmışlardı. Biraz sonra, Albert Van de Kamp'ın villasının karanlıklar içindeki bahçesinde, Josse kontağı kapattı.

— Ne yapacağız? diye cansız bir sesle sordu.

Malko'nun cevaplayacak zamanı olmadı. Karanlıklar içinden fırlayan iki silahlı özel koruma görevlisi, namluları arabanın üzerine çevirdiler.

— Bekleyin, diye uyardı Josse, beni tanırlar.

— iki adam 504'den indiler. İriyarı Josse'yi gören muhafızlar silahlarını çevirdiler. Josse sordu:

— Buana burada mı?

Askerlerden biri yılışıkça Lingala dilinde cevapladı. Josse Malko'ya çevirdi:

— Evet, buradaymış. Ama yalnız değil. Dostları da yanındaymış.

— Çok iyi, dedi Malko. Oraya gidiyoruz.

Her şey Malko'nun kafasında, yerine oturuyordu. Astrid yalnızca Josse'nin metresi değil, aynı zamanda da kuryesiydi.

Villanın dışındaki basamakları çıktılar. Terasa ulaştıklarında Malko aradığını farketti. Bir koltuğa oturmuş olan Albert, karşısında kendisine zevk sunan bir esmere bakmaktaydı.

Malko korkudan uyuşmuş olan Josse'yi bırakarak, koltuğa arkadan yaklaştı. Smith Wesson'u Albert'in boynuna uzatarak kulağına fısıldadı:

— Yardım çağırırsanız, beyninizi dağıtırım.

Silahlı koruyucular birkaç metre ötede, ağaçların arkasındaydı. Ama, terasta neler olduğuyula ilgilendikleri yoktu.

Albert Van de Kamp sıçradı ve döndü. Gözleri beklenmedik ziyaretin şaşkınlığıyla yerlerinden fırladı, sonra yüz hatları gerildi. Ağzını bir an için açtı ve kapadı.

— Benimle gelin, Yurtaş Van de Kamp, dedi Malko. Bir parça gevezelik edeceğiz.

Albert Van de Kamp soğukkanlı bir insandı. Doğruldu ve ayağa kalktı. Malko silahını üstüne çevirdi. Birbirlerini izleyerek eve girdiler. Josse barda bekliyordu. Şişko Belçikalı, Van de Kamp'ı görür görmez inleyerek:

— Patron, beni gebertecekti! diye sızlandı.

— Yeter! diye susturdu Albert boğuk bir sesle. Sonra konuşuruz.

Çalışma odasına geçtiklerinde, Malko kapıyı kapadı. Albert tam karşısında duruyordu. Tekrar serinkanlılığına kavuşmuştu.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu. Neden Josse'yi tehdit ettiniz? Bu kabalığınız da ne demek oluyor? Sizi bu gece davet ettiğimi

sanmıyorum.

Hasmını acemice yoklamaya çalışıyordu. Elmacık kemiği Smith Wesson'un soğuk temasıyla ezildi. Belçikalı sarsılarak geri çekildi ve elini yırtılan yüzüne götürdü.

— Sizi öldürmeye geldim, dedi buz gibi bir sesle Malko. Lubumbashi'den dönmeyebilirdim, ama döndüm. Dostunuz Doorf un şansı yaver gitmedi, tıpkı sizin gibi. Josse mühürlü zarfı sizin verdiğinizi söyledi. Öldürmeyi emrettiğinizi de. Doğru mu, değil mi?

Büyük Buana'nın donuklaşan bakışları ay taşlarına benziyordu. Üzerine çevrili, otomatik silaha bakarak sııttı. Bir mendille yüzündeki yarayı silerken bakışlarını Malko'nun üzerinde sabitleştirdi.

— Doğru, diye onayladı. Josse sizi buraya getirmekle hata etti. Ama örgütümüzün sağlamlığı bizim en büyük garantimizdir. Sizi bir süre için olayların dışında tutması için emri ben verdim. Lubumbashi'deki dostlarım biraz fazla aşırıya kaçmış olabilirler. Sizi öldürmelerini istememiştim. Sonuçta buradasınız ve bu da iyiye işaret!..

— Ama sizin için değil! dedi Malko.

Van de Kamp omuzlarını silkti. Çalışma masasına ellerini dayadı. Terbiyecisinin hata yapmasını bekleyen yırtıcı bir hayvana benziyordu.

— Olayı melodrama çevirmeyin, dedi. Beni öldürmek size ne kazandırır? Bu villa askerlerle dolu. İlk kurşun sesinde içeri girer ve sizi delik deşik ederler. Kana doymayan yaratıklardır. Verilen emirden başkasını tanımazlar. Ben onların patronuyum.

Josse cebinden bir mendil çıkardı ve alnını

kuruladı, iri damlalar halinde terlemekteydi.

Malko neşesini gizlemekte güçlük çekiyordu, ama tehditkâr havasından da vazgeçmemişti. Attığı dev bir adımla, Mobutu'ya komplo düzenlemek isteyenlerin büyük başlarından birinin izini bulmuştu. Ama, Önder'in devrilmesiyle Belçikalının ne çıkarı olabileceğini kestiremiyordu. Bu, ilerde aydınlanacaktı.

— Neden beni işlerin dışında bırakmak istediniz? diye sordu.

Albert bir kahkaha koyverdi.

— Çünkü ben temkinli bir insanım. Josse bana hoşlanmadığım bir gelişmeden bahsetti. Ama hepsini anlatmadı. Evinde bir akşam yatağının altını kanştınyormuşsunuz. Orada bazı gizli belgeler saklardı. Josse'nin onları orada saklamaması gerektiğini de biliyordum. Bu bizim için iyi bir ders oldu. Neden bu belgelerle ilgilisiniz, Bay Linge?

Usta bir şekilde saldırıya geçmişti. Josse hata yapmış bir çocuk gibi başını eğdi. Gerçekten de kafasının içinde hiç beyin yoktu. Yüreği deliler gibi çarpan, aptal bir kahramandı. Kapıya vuruldu ve Astrid'in endişeli sesi duyuldu:

— Albert, neler oluyor?

— Hiç, diye bağırdı Belçikalı. Misafirlerim var, bensiz devam edin.

Ayak sesleri uzaklaşırken, Malko bilgiç bir tavırla sırttı.

— Ben ne yaptığımı bilmek isterim. Nehir üzerindeki küçük gezintimiz, beni kaygılandırmıştı. Mercedes parçaları ile ilgili hikâyeleriniz bir saniye bile aklımdan çıkmadı. Bana yalan söylendiği zaman gerçeği kendim araştırırım...

— Peki, buldunuz mu bari?

Malko yüzünü buruşturdu.

— Biraz şüpheliyim. Mobutu'ya karşı bir darbe hazırlıyorsunuz. Uçağını ya da ona benzer bir şeyi düşürmeyi planlıyorsunuz, değil mi? Başarmanız için gerekli araç gereç burada bulunmadığından, karşı taraftan temin yoluna gidiyorsunuz. Yani, komünistlerden. Ama anlamadığım, beni bu işe bulaştırmakla, benden ne beklediğiniz? Beni de içine çekmeye uğraştığınız bu leş gibi girdaptan bir an önce kurtulmak istiyorum... Küçük uçkağıtlarınız beni ilgilendirmiyor. Ama, beni bir enayi yerine koymanızı da affedemem.

Albert Van de Kamp düşüncelerle dolu başını salladı ve tekdüze bir sesle:

— Sizi anlıyorum, dedi. Ama, sizin de beni anlamanız lazım. Sizin hakkınızda pek bir şey bilmiyorum. Emilia Nogeira'dan duyduğum kadarıyla, Angola'da paralı asker olduğunuzu öğrendim. Kasai'den getirdiğiniz elmaslarla buraya döndünüz. OTRAG ile işbirliği yapıyorsunuz. Bizle de kaçakçılığa karıştınız. Bu sebeple CND sizi gözaltına aldı ve berbat dakikalar geçirdiniz. Ama CND'nin yöntemlerini hiç sevmem. Bir provakatör ajan da olabilirsiniz, çünkü Josse'den kuşkulanıyorlar. Eğer size anlattıklarımı bir bilseler, beni içi yağ dolu bir fiçıda pişene kadar kızartırlar.

Malko'nun aklında bir fikir parladı:

— Elmaslar, diye söze girdi. Onları siz mi satın alıyorsunuz?

Albert Van de Kamp parmağını odanın ucundaki duvara yöneltip doğrularcasına başını salladı:

— İyi bildiniz, işte, oradalar. Sizden daha başkalarını da almak isterdim, ama Josse sizi suçüstü yakaladığını söylediğinde, kendi kendi-

me bu işin bittiğini söyledim... Şu an hepsini öğrendiniz işte.

— Sayılır, dedi Malko. Peki neden bu komediye gerek duydunuz? Görünüşe bakılırsa paraya ihtiyacınız olmamalı. Neden böyle rezil olaylarla uğraşıyorsunuz?

Van de Kamp'in gözleri tehditkâr bir ışıltıyla parıldadı:

— Sizin anlayamayacağınız bazı sebepler var. Biz Belçikalılar, Mobutu tarafından küçük düşürüldük. Bu ülkeyi seviyoruz ve bu zorba hükümdardan kurtarmak istiyoruz...

Neredeyse Zaire milli marşını çaldırmaya kalkacaktı!.. Belçikalının dudaklarından dökülen sözler, aşk fısıldayan bir fahişenin dudaklarından dökülen sözcükler kadar yapmacık ve abartılıydı. Malko devamını bekledi. Albert uzlaşmaya çalışır bir ses tonuyla:

— Artık, birbirimize her şeyi anlattığımıza göre, sulh yapmalıyız, dedi. Ortada bir yanlış anlaşılma olmuş, o kadar. Sizin gibi bir adam bizim çok işimize yarayabilir. Bizimle çalışmak ister misiniz?

Malko sıcak bir şekilde gülümsedi.

— Bay Van de Kamp, Belçika dilinde "yüzsüzlük" nasıl deniyor? Önce beni ortadan kaldırmak istiyorsunuz, sonra da iş teklif ediyorsunuz. Ben sıradan bir adam değilim. Gerçekten barış istiyorsanız, önce halletmemiz gereken bir kural var. Lubumbashi'de umulmadık heyecanlı dakikalar yaşadım. Bu yüzden bir ödülü hakettim sanırım.

— Nasıl?

— Elmaslar.

— Hangi elmaslar?

— Size sattıklarım. Bana geri vereceksiniz ve

ben de her şeyi unutacağım.

Albert Van de Kamp kayaya çarpmış gibi afalladı.

— Hiç de soylu bir bey gibi davranmıyorsunuz, Bay Linge, dedi şaşkın bir sesle. İnsan sözünden dönmemeli. Malı sattınız, iş bitti.

Malko'nun bileği biraz yukarı kalktı. 38'liğin patlaması odanın duvarlarını titretti ve etrafa barut kokusu doldu. Van de Kamp purosunu ağzından düşürerek bir adım geriledi. Kurşun başını sıyrıp kütüphaneye gömülmüştü.

— Benimle böyle konuşulmasından hoşlanmam, Bay Van de Kamp! dedi Malko.

Koridorda bir koşuşturma koptu. Kapıya vurulan darbelerin sesine Lingala dilindeki bağrısmalar karıştı. Malko'nun bir bakışı üzerine, Van de Kamp Lingalaca bir şeyler haykırdı.

— Önerimi cevaplamadınız, Bay Van de Kamp! diye ikaz etti Malko.

— Tamam, anladık, Bay Linge. Ama bu yaptığınız yine de doğru değil. Onları geri vereceğim.

— Şimdi! dedi Malko. Kaypak davrananlardan nefret ederim.

Bir saniye kadar birbirlerini süzdüler. Sanki meydan okumaktaydılar. Sonra, Van de Kamp ağır hareketlerle dönüp kütüphanenin önünde eğildi. Bir kasayı ortaya çıkararak sürgülü ahşap bir panoyu itti. Şifrenin rakamlarını ayarladı ve ağır kasa kapısını açtı. Güderiden küçük bir heybeye benzer çantayı aldı. Ağır kapı tekrar kilitlendi. Albert Van de Kamp ayağa kalktı ve Malko'ya dönerek çantayı uzattı:

— İşte, hepsi bu torbanın içinde.

Malko çantayı sol eline aldı, 38'liği kemerine soktu ve çantayı açtı. Ham elmaslar karşısında duruyordu.

— Artık sizi dinlemeye hazırım, dedi Malko. Bana bir teklifiniz var mı?

Albert Van de Kamp sinsi bir gülümseyişle sırttı.

— Sizce de uygunsa, bu öneriyi bir şişe şampanya açarak tartışalım, ne dersiniz?

Odada hâlâ bir barut kokusu hissedilmekteydi. Malko fikri başıyla onayladı ve üç adam birlikte dışarı çıktılar. Astrid yırtmaçları beline kadar açık dekolte elbisesiyle barın yanındaki bir koltukta kendilerini beklemekteydi. Malko'yu görür görmez, yerinden kalktı ve zoraki bir gülümsemeyle onu öptü.

Josse, bir davetteymişcesine nezaketle eline eğildi. Albert Van de Kamp karısının koluna girerek:

— Uyumaya git. bizim konuşacaklarımız var! dedi.

Astrid kırılmışçasına üzgün bir tavırla Malko'ya tekrar sarıldı ve bronz kalçalarını gözler önüne seren tatlı kıpırdanışlarla uzaklaştı. Albert barın arkasına geçip bir şişe Moet et Chandon açtı. Uç kadehe doldurduktan sonra tekrar kapağını kapattı.

Kendisininkini kaldırarak:

— işbirliğimizin şerefine! dedi.

Çarpan kadehlerin çınlaması, Malko'nun sinirlerini bozdu.

— Sizi dinliyorum, dedi. Kabul etmeden önce, işin ne olduğunu tam olarak bilmeliyim. Daha önce kurduğum bağlantılarımda da bu prensiple çalışırdım.

Albert Van de Kamp bir maceraya atılmadan

önce insanın dikkatli olmaya çalışmasını anlayışla karşıladığını belirten bir hareket yaptı.

— Çok basit, dedi. Mobutu Zaire'yi uçuruma sürüklemek üzere, insanlar açlıktan kırılıyor. İç piyasa için bile benzin bulunamıyor. Şeker 8 liradan 50 liraya yükseldi. Bir torba pirinç 3 ile 120 lira arasında geziniyor. Et Rodezya'dan karşılanıyor. Mobutu, ailesi tarafından bile istenmiyor. Önceleri, bir aile 10 Zaire lirasına bir ay geçinirdi. Şimdiyse yüzlerce liraya zor geçinir oldu... Kinshasa'da iş bulup çalışabilen ancak üç yüz bin kişi. Bu ülkeyi seviyorum ve kurtarmak istiyorum. Bunun için de Mobutu'yu devre dışı bırakmak gerekiyor. Kendilerinden emin olduğumuz birkaç dostla, çok az insanın hayatına mal olup başarıya ulaşabilecek bir plan üzerindeyiz...

— Roketle, dedi Malko. Uçağını düşürecek-siniz.

Van de Kamp başıyla onayladı.

— Doğru, seyahat ettiği yerleri bana bildiren bir muhbirim var. Uzun zamandır Congo üzerinden kaçakçılık yapmaktayız. Eskiden tanışık olduğum dostlardan bana karadan havaya atılan füze bulmasını istemiştim. Pahalı olur diye yanaşmadılar. Bunun üzerine askeri bir depodan çalınabileceğine aklım yattı. Sonunda istediğimi başardım. Roket elimizde oldukça bizi kimse durduramaz. Diğer bağlantıları Josse ayarlıyordu. Ona yardımcı olup ilgilendiğiniz için mutluyum.

Malko bu peri masalını karamsar bakışlarla dinledi. Şampanyasından bir yudum alıp sordu:

— Ya, Katanga masalı?

Van de Kamp kirpiklerini bile oynatmadı.

— Orada sağlam dostlarımız var.

Mobutu'dan sonra kurulacak siyasi düzende alacakları bazı sorumluluklar ve görevler var. Ben de onlara yardım ediyorum. Önümüzde geçireceğimiz önemli bir sınav var. Avrupalıların bu karmaşadan uzak durmaları gerek...

— Oyununuz iyi tezgâhlanmış görünüyor, ama yine de karanlık bir nokta var. Mobutu'nun kafasını uçurduktan sonra yerine kimi geçireceksiniz? Tüm kuralları altüst ederek siz mi gözükapalı iktidara geçeceksiniz?

Van de Kamp bilgiççe gülümsedi.

— Hayır, ama Kinshasa'da Mobutu'nun yerini seve seve dolduracak çok sayıda sempatizanımız var. Her şey yolunda gidecek.

— Öyleyse kim?

Sözlerinin anlamını kuvvetlendirmek isteyen Albert, birkaç dakika sessiz kaldı.

— N'Gunza Karl, eski dışişleri bakanı. Şu anda, Kotakoli'deki kampta gözaltında. Shaba bölgesi de onu onaylıyor. Mobutu onu bir seneden beri gözaltında tuttuğu için, buradaki bütün ailelerin baştacı oldu. Yetenekli ve şerefli bir insan...

— Kabul edecek mi? diye sordu Malko.

Van de Kamp başını salladı.

— Gelişmelerden haberi bile yok. Çok tehlikeli olurdu. Eğer Mobutu yerini alabileceği konusunda en ufak bir kuşku duysaydı onu anında öldürürdü.

— Nasıl yapacaksınız bu işi?

Albert Van de Kamp çürük dişlerini gösterircesine güldü.

— Bilgileri toplamış durumdayız. Kamp komutanı bizimle işbirliği içinde. Operasyonumuz başarıya ulaştığında, hava kuvvetlerine ait bir helikopter Karl'ı almaya gidecek ve

Kinshasa'ya getirecek. Ne düşünüyorsunuz?

— Çok ustaca planlanmış, diye kabul etti Malko. Uzun süredir hazırlanmaktasınız sanırım...

— Çok vaktimi harcadım ve çok para tükettim, diye onayladı Van de Kamp. Ama ülke kurtarılmış olacak.

— Ya Katangalılar?

Belçikalı gülümsedi.

— Bu asilerin Kari ile oturup anlaşmaya varacaklarından eminiz. Sizin de bize faydalı olacağınızı biliyorum.

— Karşılığında bana ne vereceksiniz? diye sordu Malko.

— On bin Amerikan doları. Darbe başarıya ulaştığında da yirmi bin alacaksınız. Eğer ilgilenirseniz, yeni kurulacak hükümette de bir danışmanlık...

Malko formalite icabı duraksadı, ardından Belçikalıya elini uzatarak:

— Kabul ediyorum! dedi.

Üç adam tekrar kadehlerini kaldırdılar, aynı kadeh çınlamaları duyuldu.

XI. BOLUM

CIA bölge şefi Malko'yu dinlerken, yüzünde beliren ifadeyi gizlemekte güçlük çekiyordu. O cumartesi sabahı, alışlageldiği gibi elçilikte tek kişi kendisiydi.

— Van de Kamp sizinle eğleniyor, Bay Linge, dedi .Bu asla gerçekleşmeyecek bir peri masalı. Karl herkesçe dışlanmış bir insandır. Mobutu hesabına çalışarak amcası Çombe'ye ihanet etti ve onun ölümüne sebep oldu. Bu tür şeyler Afrika'da asla başlanmaz. Eğer iktidara geçmeyi denerse, yirmi dört saat içinde temizlenir...

Victor Hammer bir Rothmans yakmak için sözlerine ara verdi. Malko onu hiç böyle görmemişti. Genelde, ağzından zor laf alınan sakın bir insandı.

— O halde, gerçek nedir? diye sordu Malko.

Victor Hammer ağırbaşlılığını takınıp bakışlarını sabitleştirdi.

— Mobutu'ya karşı hazırlanan bir roket öyküsü, romanın tamamı değil. Bu silah basit bir Kalaşnikof hiç değil. Roket Kübalılar parafından verildi ve onlar da bunun ne işte kullanılacağını öğrenmeden bu tür bir silahı vermezler... Yani, her şeyin arkasında Sovyetler'in parmağı var. Kübalılar onlar olmadan hiçbir şey yapmazlar.

—Van de Kamp'ın Sovyet ajanı olduğunu mu sanıyorsunuz?

Amerikalı neşeyle gülümsedi.

— Tabii ki hayır. Ama, bazı Belçikalıların, M' Bumba' nın Katangalılarıyla ilişkileri var. Her

zaman bağımsız bir Katanga hayaliyle yaşadılar. Bunu sağlayabilmek için şeytanla bile anlaşmaya hazır durumdalar. Bu yıl şeytan rolünü Kübalılar üstlendi. Mobutu ortadan kalktığına hiçbir ciddi kuvvet Shaba asilerine karşı koyamaz. Bu durumda bir Sovyet-Belçika ortak işbirliği karşısında olduğumuzu kabul etmeliyiz. Unutmayın, Van de Kamp siyahilerden kazandığı paralarla milyoner oldu. CND bile birçok şeyine göz yummakta. Belki de rüzgârın gelecekte yön değiştireceğini tahmin edip şimdiden kendilerini emniyete almak istiyorlardır.

— Bütün bunlar hiç de iç açıcı değil, diye söylendi Malko. Neden Mobutu uyarılmıyor? İstedığınız an kolaylıkla yapabilirsiniz.

— Kesinlikle, dedi Hammer. Ama iki nedenden dolayı yapamam: Birincisi bana inanmaz ve diğerleri üç ay beklemek zorunda kalırlar. İkincisi inanır ve eyleme geçmeye karar verir. Ama, elimizde hiçbir kanıt yok. Önce o roketi bulmamız gerek. Yoksa Van de Kamp önlem almak için yeterli zamanı bulacaktır. Şu an olayı kendi imkânlarımızla aydınlatmaktan başka çaremiz yok.

— Ya M'Funi? Kaygılanıp duruyor. Amerikalı başını salladı.

— Ondan şüpheleniyorum. Yumuşak davranıp bize bir tuzak hazırladığını sanıyorum. Benden size haber vermemi istedi, sizi arıyor. Şimdi bürosunda olmalı.

— Josse'nin ağzından bir şeyler koparabilirim mi, onu öğrenmek isteyecektir, dedi Malko.

Hammer açıkça tedirginleşerek bunu Malko'ya belli etti.

— Her şey sizde düğümleniyor. Oyuna

devam edin ve kahrolası roketi bulun. Ancak bulabilirsek harekete geçebiliriz. Ama dikkat edin, hiçbir diplomatik yetkiniz yok. Eğer M'Funi sizi ele geçirirse, kurtarabilmek için çok terlemem gerekebilir. Bütün suçların yüklenebileceği güzel bir yem olabilirsiniz. Haydi, iyi şanslar! Bu gece evimdeyim.

Malko keyifsizce elçiliğin önüne çıktı. Yaya olarak Panam bürosuna yöneldi.

Emilia Nogeira camın arkasından geldiğini farketti ve içeri girmesini belirten bir yüz işareti yaptı.

Endişelenen Mâlko binanın girişine yöneldi. Emilia birkaç saniye sonra, insanı delirtecek kadar güzel bakışlarıyla yanına yaklaştı.

— Oh! içeri girmemeniz gerekiyordu. Size açıklarım. Saat beşte beni görmeye gelin. Alın, işte evin anahtarı!

Melez kadın hemen uzaklaştı. Malko sıkıntıyla anahtarı avcunda sıktı. Bu ne demek oluyordu? Acele etmeden yürüdü ve arabasına bindi. Önünde yapılması gereken çok sıkıcı işler vardı.

**

— Malko!

Yumuşak ses Malko'yu uyandırdı. Yerinden sıçradı ve içgüdüsel bir davranışla eli Smith Wesson'una gitti. Yürek yakan bir gülümseme ve içten bir bakışla melez güzeli üzerine eğilmişti. Doğrulmaya çalıştığı anda, genç kadın nefesini kesercesine boynuna sarıldı. Beraberce yatağa yuvarlandılar. Vücutlarının temasıyla uyanan duyguları, Emilia'nın soyunmaya başlamasıyla daha da arttı. Oysa Malko pek ileri gitmeyi düşünmemişti. Genç kadın üzerinde

ince birkombinezon ve külotla kalmıştı. Malko büyük bir istekle ona sahip olduğunda zevkten tırnaklarını erkeğin sırtına geçirdi ve mutlu bir kedi gibi mırıldanmaya devam etti.

Doyumsuz ve rahatlatıcı bir birleşme olmuştu. Uzun bir süre konuşmadan uzanıp yattılar.

— Birkaç saat önce, neden beni görmek istemediniz? diye sordu Malko.

— Albert Van de Kamp bugün beni öğle yemeğine davet etti. Sizin hakkınızda birçok soru sordu. Sizi nasıl tanıdığım, vb. gibi şeyler. Şaşırdım, ama olabildiğince doğal gözüküp bildiklerimi söyledim. Aslında, daha önce de anlattıklarımı tekrarlamaktan öte değildi. Çok endişeli gözüküyordu. Sonra, bu sıralarda sizi görüp görmediğimi sordu. Sizin karanlık işler çeviren biri olduğunuzu düşündüğünü açıkladı. Onu Zaire'den attırmak için gelmişsiniz... Beni korkuttu, sanki tehdit eder bir havadaydı. Sizi de Kinshasa'yı terketmek zorunda bırakacakmış...

— Başaramayacak, dedi Malko.

— Korkuyorum, dedi Emilia. Şehir bu günlerde çok huzursuz, kimse dışarı çıkmıyor. Havalar biraz serin gidiyor ama asıl neden bu değil. Sanki bir şeyler olacak gibi. İnsanlar çok aç. Bir dostum Kasavubu pazarında fare satıyor. İnsanlar onu bile alacak paraya sahip değiller...

— Geceye kadar burada kalacağım, dedi Malko. Korkmanıza hiç gerek yok. Sizi gözetmesi için Bay Hammer'i uyaracağım. Bize çok değerli hizmetler veriyorsunuz.

Emilia Nogueira gülümsedi, duydukları hoşuna gitmişti.

— Sizinle tanıştığıma çok memnunum. Tekdüze insanlara uçak biletleri satmaktan bıkmıştım. Albay evlenme teklif etti, birlikte Belçika'ya gidecektik, ama ben orayı hiç sevmiyorum. Afrika benim evim. Fakat bu sabah Van de Kamp beni bayağı ürküttü. Beni gözetlediğinden ve izlettiğinden eminim.

*

**

Malko sessizce koridorda uzaklaştı. Emilia, asansöre binene kadar onu seyretti, ardından yavaşça kapıyı kapattı. Birden telefonun zili duyuldu, ama melez kadın cevaplamadı.

Aşk dakikaları Malko'nun keyfini yerine getirmişti. Şimdi durumunu daha açık görebiliyordu. Victor Hammer da dahil, herkes yalan söylüyordu. Dayanma sınırını aştığı çok berbat bir huzursuzluk ortamındaydı.

Yolu boydan boya geçti ve 30 Haziran Caddesi'ne yöneldi. Mucizevi bir şekilde, üç dakika sonra yanında bir taksi durdu. İntercontinental'e kadar yürüyerek gitmek pek akla yatkın olmazdı.

Saat henüz ondu ve otelin lobisini canlı bir kalabalık doldurmuştu. Resepsiyondan anahtarını almak için durduğunda arkasından yükselen bir sesle irkildi.

— Nereye gidiyorsunuz? Hem de bu saatte?

Ani bir hareketle arkasına döndü Josse Braaskart ile karşılaştı.

— Gidiyoruz, diye uyardı gizemli bir tavırla Belçikalı.

— Nereye gidiyoruz?

— Silahın nasıl işlediğini öğrenmek için ilk dersinizi almaya, dedi Josse pişkin bir sırıtışla.

XII. BOLUM

Malko aniden Smith Wesson'unu Emilia'nın evinde bıraktığını hatırladı. Döşemenin üzerine koymuş ve almayı unutmuştu. Talihin kötü cilvesiydi.

— Geliyor musunuz? dedi Belçikalı.

— Barda bir şeyler içseydik, diye teklif etti Malko.

Josse sinirli bir tavırla başını salladı.

— Zamanımız yok, orada içeriz. Gelin, benim arabama bineceğiz.

Malko tereddüt etti. Roketle karşılaşacağını hayal ettiğinden, tüm tedbiri elden bırakmıştı.

— Pekala dedi. Anahtarlarımı bırakayım.

Arkasına bakmadan resepsiyon ile aralarındaki dört metreyi aldı. Josse beklemekteydi. Doğal bir hareketle cebinden on Zaire liralık bir banknot çıkardı ve anahtarına sardı. Otel görevlilerinden biri yaklaşmıştı.

Malko, siyahinin kulağına eğildi ve:

— Beni soran olursa Josse Braaskart ile gittiğimi söylersin, dedi.

Şişko Belçikalıyı göstermek için sırtını döndü. Intercontinentalin tüm çalışanları onu tanıyordu.

— Tamam sahip!

Rüşvet, işe yaramıştı... Banknot, çoktan ortadan kaybolmuştu. Malko, Josse'nin yanına döndü ve birlikte çıktılar. Josse'nin eski Peugeot 404'ü arkasında bir egzoz bulutu bırakarak yola koyuldu. 30 Haziran Caddesi'ne indiler.

Küçük bir caddede, Josse sola kıvrıldı ve tek

katlı bir binanın karşısında durdu. Büyük bir kamyonet, kaldırıma park etmişti. Binanın pencerelerinden müzik sesi yayılmaktaydı.

— Neredeyiz? diye sordu Malko.

— Sankum Caddesi, dedi Josse. İşte burası.

Dar bir koridorun girişinden kulakları sağır eden bir müzikle bir sahanlığa süzuldüler. Sol yanda, küçük bir bar ve sıra sıra tabureler dizilmiş, daracık piste sığışan çiftler dans etmek için birbirlerinin içine girmişlerdi. Görünürde orkestra yoktu. Bir kapıdan çıkan iki siyahi kız, beyazların varlığını farkedince tavırlarını değiş-tirdiler, davet edercesine kalçalarını titrettiler.

İnsanı rahatsız eden bir esrar kokusu hakimdi havaya. Caddeden bakınca, bina çok küçük görünüyordu, ama içersi derinlemesine genişliyordu. Josse iri gövdeli bir siyahıyla şakalaşarak sohbet etti ve adam elini Malko'ya uzattı. Ardından, geniş bir koridora açılan kapıdan beyazları geçirdi.

Koridordaki üçüncü kapıya vardıklarında, Josse vurdu ve kapı açıldı. Malko'yu odaya itti. İçerde üç, dört siyahi, içkilerini bitirmekle meşguldüler. Ama Malko, bir sandalyenin dörtte üçüne ilişmiş bir siyahi gördü yalnızca.

Bu, Congo-Brazza'dan yükledikleri malı taşımasına yardım eden ve şimdi CND'nin elinde bulunan Kengo Wa Kengo'nun yanında gördüğü kadından başkası değildi. Uzun elbisesinin ardından diri vücudunun hatları belli oluyordu. Oldukça iri bir kadındı. Elleri son derece bakımlıydı. Josse, Malko'nun kulağına eğilerek:

— Yurттаş Ndaya Kadima bizim için çok önemlidir, dedi. Kasai'nin önde gelen liderlerinden birinin kızıdır. Ailesinin altı üyesini elinde

tutan Mobutu'ya lanet eder. Bir eline geçirecek olsa, parça parça doğrayacaktır.

Oturdular. Siyahi kadın Malko'yu tanıyarak Josse'ye başıyla bir işaret yaptı. Genç bir çocuk geldi. Josse kendi için bir Martini Bianco ve Malko için de bir Primuş ısmarladı. Hoparlörlerin sesi, buldukları yere kadar ulaşyordu. Malko'nun yüreğini garip bir ürperti kapladı. Siyahlardan biri kızı dansa kaldırdı ve az da olsa, hava yumuşadı.

Malko Josse'nin üzerine eğildi.

— Ne bekliyoruz? Bu ekip ile ilgilenmeye başlayacağımızı sanıyordum.

Belçikalı içkisini yarıya kadar dikti ve gizemli bir havada bardağını çalkaladı.

— Burada yetki Ndaya Kadima'nın elindedir. Buradakiler onun emirlerini yerine getirmezlerse doğranacaklarını bilirler. Ona sormaya gidiyorum.

Kadının dansını bitirmesini bekledi, yanına yaklaştı ve kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı. Malko siyahi dişinin başını kaldırdığını gördü. Josse sakın bir şekilde yanına döndüğünde, kadın tekrar dansa başlamıştı.

— Zamanın geldiğini söylüyor, dedi Belçikalı.

Gitgide olay şaşırtıcı bir seyir alıyordu. Ama Zaireliler oldum olası dansı severlerdi. Rumbayla karışık ve tam-tam ritmiyle desteklenmiş tropikal bir müzik kulaklara doluyordu. Tüm siyahiler esrarla kafayı bulmuşlar, hava iyice ağırlaşmıştı. Malko'nun başı dumanın etkisiyle dönüyordu. Yirmi dakika kadar bekledi, sonra yeniden Josse'ye sordu.

— Bütün geceyi burada mı geçireceğiz?

Siyahi kadın artık dansı bırakmıştı. Josse

tekrar genç kadının yanına uzanıp kulağına eğildi. Ndaya Kadima müziğin sesi içinde boğulan birkaç kelime söyledi. Josse, Malko'ya dönerek:

— Yurttaş Kengo Wa Kengo'yu bekliyoruz, dedi. CND tarafından ele geçirilmiş, ama firar etmeyi başarmış. Hatırlıyor musunuz? Nehri geçtiğimiz gece bize yardım için gelen siyahiydi.

— Anımsıyorum, dedi Malko.

Müziğin gürültüsünü bile duymuyordu. Ya Josse mükemmel bir komedyendi, ya da Albert Van de Kamp tarafından ustaca kurulmuş bir tuzağa düşürülmüştü. Belçikalı karşı saldırıya geçmekte gecikmemişti. Ayaklarının ucunda yükselirken dengesini iyi korumazsa, durumu çok daha beter olabilirdi.

— Buradaki herkes, Ndaya'nın dostu mu? diye sordu Malko.

— Kesinlikle, dedi Josse. O bir N'Ganda ve burası da özel bir kahvehane. Dostlar arasında bulunmak ve müzik dinlemek için gelirler. Yabancılar asla aralarına sızamazlar.

— Kengo Wa Kengo'nun firar ettiğini daha önce biliyor muydunuz?

— Hayır, dedi Josse.

Malko ısrar etmedi, iyi planlanmış, bir tuzağa kısılmıştı.

Birden, koridorda bir patırtı koptu. Haykırışlar, neşe çığlıkları, zevkten bağırان sesler birbirine karışıyordu. Müzik susmuş ve kapı aniden ardına kadar açılmıştı.

Malko, Kengo Wa Kengo'yu neredeyse tanıyamayacaktı. Yüzü şişmiş ve boynunda bir yara yeretmişti... En az on kilo vermiş ve bol bir tişörtün içinde kaybolmuş gibiydi. Sağ gözü kapanmıştı, ama diğeriyle Malko'ya dehşetli bir

öfkeyle bakmaktaydı.

Malko'nun sonu gelmişti.

İki çam yarması Kengo Wa Kengo'nun ayakta durmasını sağlıyordu. Bir kolu, kopmuş gibi yana sarkmıştı ve konuşmaya başladığında ağzında hiç dişi kalmadığını gördü Malko. Söylediklerinin bir kelimesini bile anlamak olanaksızdı. Odanın havası aniden insanı boğmaya başlamıştı. Kadın suçlar bir tavır takınarak ağır ağır Malko'ya döndü.

— Konuşturmak için sırtını kızgın ütüyle yaktılar, diye açıkladı kısık bir sesle.

Malko'nun kalbi ağzına gelmişti. Kengo Wa Kengo'nun oturmasına yardım ettiler. Sonra, Ndaya Kadima Malko'ya döndü ve sordu:

— Dikuta M'Funi kardeşimize işkence ederken, sizin orada bulunmanızın sebebi neydi?

Ses tonu, hep aynıydı. Bütün siyahiler susmuştu. Josse gözleri yuvalarından fırlamışçasına Malko'ya baktı.

— Ben de CND tarafından tutuklanmıştım. Beni de öldürmek istiyorlardı. Arkadaşınız yakalandığında, ona yapılacakları gösterip bana gözdağı vermeyi düşündüler. Ama hiçbir kelime söylemedim. Sonra beni serbest bıraktılar.

Siyahi kadın sözlerini Lingala diline çevirmişti. Kengo Wa Kengo hiddetten köpürerek yerinde kıpırdandı. Ndaya Kadima söylediklerini tercüme etti.

— Yalan söylüyorsunuz. Dikuta M'Funi sizi bir konuk gibi ağırlamış. Mobutu hesabına çalışıyorsunuz. Sizi öldürmek gerek.

— Öldürelim! diye bağırdı diğer siyahlar.

Ndaya Kadima, Josse'ye döndü.

— Sen gidebilirsin. Olacakları görmem gerekir.

Josse'nin bütün yağlan oynadı. Her yanı titriyordu. Irkına olan bağlılığı ile kararsızlığı arasında bocalamaktaydı. Sonuçta, Malko'ya hiç bakmadan küçük odadan uzaklaştı.

Siyahi kadın:

— Ülkemize ihanet eden hainlerden öcümüzü nasıl aldığımızı biliyor musunuz? diye sordu.

— Hayır, dedi Malko.

— Kaynar yağla dolu bir fıçıya atarız. Tıpkı size yapacağımız gibi. Pazarda gördüğünüz küçük maymunların başına gelenlerden farksız.

— Onu, öldürelim! diye haykırdı kalabalık.

Malko bir tabureyi kapıldığı gibi pencereye fırlattı ve hemen arkasından kendisini dışarı attı.

Bu kadar yüksek olabileceğini asla düşünmemişti. Dört ayak üzerine düşmüştü, birkaç saniye sıkıntıyla bekledi ve kıpırdamadı. Kapıdaki gözcü düştüğünü görmüştü. Ümitsizce beynini çalıştırmaya çabaladı. Sonra, ilk takipçiler merdivenlerin başında belirdiğinde, ıssız sokaklarda gücü yettiğince koşmaya karar verdi.

Cabinda Caddesi'ne çıktı.

Bir köşede durup dinlenmeye çabaladı. Ciğerleri temiz havayla yanıyordu. Arkasından, asfalt üzerinde yükselen ayak sesleri takipçilerin yaklaşıklarını haber veriyordu. 21 Kasım Caddesi'ne ulaşmasına bir kilometresi kalmıştı. Asla varamayacağını sanıyordu. Ani bir kararla sola, eski bir otobüs kalıntısının karaltısına yöneldi.

Takipçileri henüz köşeyi dönmüşlerdi. Araba mezarlığındaki demir yığınlarının arası-

na tökezleyerek, küfür yağdırarak daldı. Araçlar, sanki tutkalla yapıştırılmışçasına birbirlerinin üzerine yığılmıştı. Yirminci sraya geldiğinde, gücünün tükendiğini anlayarak daha ileri gidemedi. Nefes nefeseydi. Takoz üzerindeki bir aracın içine kaydı, kalbinin gürültüsünü bastırıp sakinleşmek için sıralardan birine çöktü ve kulağı tetikte karanlığı dinledi.

Uyanık kalmak için savaşıyordu. Zaman kavramını yitirmişti. Sessizlik ürkütücüydü. Takipçileri yorulmuş olmalıydılar. Tahta sıraları çatırdatarak yerinden doğruldu. Bütün gece orada kalmaya niyeti yoktu. Çıkmaya hazırlandı ve aniden bir fenerin aydınlığıyla irkildi. Bir ışık huzmesi Malko'nun bulunduğu otobüs harabesine yöneldi. Arabanın kırık camlarından bakan siyah derili suratlar peydah olmuştu.

Birden, Malko bacaklarının bir ton kadar ağırlaştığını hissetti. Pencerenin birinden dışarı fırlamayı denese, aniden parçalara bölüneceği besbelliydi.

Ndaya Kadima otobüse girdi ve bıçağın sivri ucunu Malko'nun gırtlığına doğrultup bir adım daha attı. Malko otobüsün çelik kasasının buz gibi soğuşunu sırtında hissetti.

— Seni geberteceğim! diye haykırdı siyahi kadın.

XIII. BOLUM

Malko kendini savunabilecek bir şeyler aradı. Kırık tahta parçalarından başka bir şey yoktu. Ndaya Kadima kara gözleri garip bir ışıltıyla karnına kenetlenmiş olarak üzerine yürüdü. Aralarında bir metre kaldığında kadının saldırmadan önce tüm gücünü toparladığını hissetti.

Birden dışarda belli belirsiz bir karışıklık oldu. Ayak sesleri, sert adımlar ve ani bir çığlık işitildi. Ndaya Kadima şaşırılmış yüz hatlarıyla dönmek zorunda kaldı. Bir namlunun ucundan bir alev fişkırdı. Aynı anda, otomatik silah takırtıları, insan çığlıklarına karıştı. Ndaya Kadima'nın, bir anlık kararsızlığından faydalanan Malko, üzerine atıldı ve bıçağı tutan elini büktü. Büyük bir öfkeyle boğuşmaya başladılar. Siyahi kadın bir erkek kadar dayanıklıydı. Birbirlerinin karın boşluklarına tekmeler indirirlerken, Malko bıçağı elinden düşürmeye çabaladı.

Birden, Ndaya Kadima başını kaldırdı ve Malko kolunda şiddetli bir ağrı hissetti: Kadın yırtıcı bir kaplan gibi dişlerini etine geçirmişti.

Dışardaki koşuşturma ve çığlıklar hızlandı, kahverengi üniformalı adamlar çevreyi sardı ve elinde bir makineli tutan siyahi kapının eşliğinde belirdi. Ndaya Kadima bir taş blok gibi döndü. Siyahiyi hedef alarak bıçağını havaya kaldırdı. Silahlı adam niyetini anladığında, tetiğe dokundu. Bütün bir şarjörün boşalmasına rağmen kadın hâlâ direniyordu. Bıçağın keskin kenarı düşmanın omzunu kemiğe kadar yardı.

Silahlı adam haykırarak yere devrilirken bir başkası hemen yerini aldı. Ndaya Kadima bıçağını elinden bırakmadan titremekteydi, ikinci bir tarama sonucu ikiye bölündü ve cansız yere kapaklandı. Bıçak hâlâ avuçları arasındaydı.

Ateş eden, merakla kafasını otobüsün içine sokarak bağırdı:

— Sen beyaz adam, çıkabilirsin!

Malko emre itaat etti. Rehberiyle birlikte, Cabinda Caddesi'ne ulaştılar. Malko Dikuta M'Funi'nin ince uzun gölgesini hemen tanıdı. CND patronu yüzünde geniş bir gülümseme, Uzi'sini sallayarak yanına yaklaştı.

— Yurttaş! Az kalsın her şeyi berbat ediyordunuz, dedi Zaireli. Evi kuşatmıştık...

Olayların tesirinden henüz kurtulamayan Malko, neler olduğunu kavramakta güçlük çekiyordu.

— Burayı nasıl buldunuz? diye sordu.

Dikuta M'Funi gururla sırttı ve Malko'nun koluna girerek arabanın yanına çekti.

— Yurttaş, Kengo Wa Kengo firar etmedi, diye açıkladı. Biz onu yem olarak kullandık...

— Kengo Wa Kengo nerede? diye sordu Malko.

CND patronu ilerlerde bir yerlere baktı.

— Bu namussuz köpek yarın sabah uçakla ve diğer suç ortaklarıyla birlikte Kisangi'ye aktarılacak.

Malko daha fazla üstelemedi. CND'nin yöntemlerini iyi biliyordu. Bir mahkumu Hercules tipi uçağa bindirdiler mi, arka kapısından aşağıya bırakırlardı. Hem de birkaç bin metre yükseklikten.

Dikuta M'Funi zevkten dört köşe olmuştu.

— Eee, artık bizi hâlâ işe yaramaz adamlar olarak görmeye devam edecek misiniz? diye sordu Malko'ya. Nasıl çalıştığımızla gözlerinizle şahit oldunuz.

— Hepsi tutuklandı mı? diye sordu Malko.

— Hepsi, diye dikildi Dikuta. Ya da öldüler. Ndaya gibi. Artık, Önder'imizin endişelenmesine gerek kalmadı.

— Silahları da buldunuz mu?

— Bazılarını, dedi CND patronu. Patlayıcı türleri. Onları basına göstereceğiz. Yurttaş Linge, artık dinlenebilirsiniz. Kiwu parkına gidip gorilleri seyredin, neşeniz yerine gelir.

— Bu da bir fikir, dedi Malko. Ya, Josse Braaskart nerede?

CND şefinin yüzü aniden karardı.

— Bizi atlattı, dedi. Şu anda dostlarına kavuşmak için nehri yüzüyor olmalıdır.

Ne Albert Van de Kamp'dan, ne de roketten söz etmişti.

— Önder Kinshasa'da mı? diye sordu Malko.

— Evet, dedi M'Funi, N'Galiema kampında Neden sordunuz?

— Hiç, dedi Malko. Bana gittiğini söylemişlerdi.

— Yarın ya da öbür gün B'Gadolit'e bir yolculuk yapacak, diye belirtti M'Funi.

Malko tehlikenin bu kadar yakında olduğunu kabul eden tek kişinin kendisi olduğunu düşündü. Victor Hammer yeşil ışık yakmadan M'Funi ile roketler hakkında konuşamazdı.

— Beni Inter'e bırakabilir misiniz? dedi Malko.

Saat sabahın iki buçuydu. CIA bölge şefi uykusunun en derin yerinde olmalıydı. Bu gece

yapabileceği hiçbir şey yoktu. CND'nin beklenmeyen saldırısı, aynı zamanda Albert Van de Kamp'ın planlarını da alt üst etmişti.

— Memnuniyetle, dedi CND patronu. Benim daha yapacak çok işim var!..

Bir şoför çağırdı ve gerekli emirleri verdi. Malko bir 504'ün ön koltuğuna yerleşti.

M'Funi arabanın kapısına yaslandı.

— Yurттаş Braaskart, beklemekle hiçbir şey kaybetmeyecektir. Eğer Kinshasa'da kalma gibi bir tedbirsizlik gösterdiyse, birkaç saat içinde yakalarız, iyi geceler!

* *

Malko zilin üzerindeki parmağını uzun süre kıpırdatmadı.

Hiçbir yanıt alamadı. Tekrar denedi. Değişen bir şey olmadı. Sonuçta, güzel bir melezin uzandığı komşu kapı açılıverdi.

— Ne istiyorsunuz?

— Bayan Nogeira evde değil mi?

Diğeri başını sallamakla yetindi.

— Olmadığından eminim. Bu sabah bir dostuyla birlikte çıktı. Gözlerimle gördüm.

Malko'nun kafasının içinde küçük bir ışık yandı. Gülümsemeye çalışarak:

— Yoksa bahsettiğimiz, mavi gözlü iri yarı şişko bir beyaz olmasın? dedi.

— Evet.

Malko heyecan ve endişeyle oradan uzaklaştı. Josse Braaskart'ın, Emilia'yı götürmekte ne amacı olabilirdi?

Neler geçtiğini kavramaya çalışarak arabasına bindi. Birden, bütün gerçeğin farkına vardı...

Melez güzelinin aşığı Mobutu'nun yemek

tadıcısıydı ve Önder'in bütün seyahatlerinden haberdardı. Sevgilisi Emilia'dan da hiçbir şeyi saklamazdı...

Panam'ın önünden geçerek tekrar elçiliğe yöneldi. Victor Hammer'ın bürosuna girerken öfkeden kuduracak haldeydi.

— Emilia Nogeira büyük bir olasılıkla Josse Braaskart tarafından kaçırıldı, diye bildirdi. Bu da tasarladıkları saldırının yakında gerçekleşeceğini gösterir.

CIA bölge şefi bir anda sapsarı kesildi ve boğuk bir sesle:

— Bir fikriniz var mı? diye sordu.

— Hayır, diye itiraf etti Malko. Bu lanet roket kimbilir Kinshasa'nın hangi cehennemindedir. Tek çözüm Josse Braaskart'ı ele geçirmek ve konuşuncaya kadar pataklamak. Josse ile Emilia'yı nerede bulabileceğim konusunda bir öneriniz var mı?

— Hayır, diye kekeledi Amerikalı. Van de Kamp'ın gizlenebileceği çok sayıda dostu vardır. Önder'in yapacağı son ziyaretleri öğrenmek için M'Funi ile temasa geçeceğim. Kimbilir, belki de yanında olmama izin verirler.

— Ben Josse'nin evine gidiyorum, dedi Malko.

**

Elinde bir paket tutan Albert Van de Kamp, Mercedes'ini itinayla kilitledikten sonra sakin adımlarla binaya doğru yürüdü. Kasasında milyonlarca Zaire lirası değerinde altın ve gümüş eşya biriktirmişti ve tek anahtarı da elinde tutmaktaydı. Silahlı askerler meraklı gözlerin yaklaşmasını önlemek için binanın çevresinde geniş bir çember oluşturmuyorlardı.

Belçikalı öfkeliydi. Bir kez daha Zaireli dostları başarısızlığa uğramışlardı. Artık yeterli önlemleri almazsa, bir ikinci seferde plan tamamen suya düşecek ve kaçmak zorunda kalacaktı.

Dahası, CIA işe karışmış ve kendisini ele geçirmek için her yolu denemeye kararlılıklarını göstermişlerdi. Memnuniyet verici olan, "Emilia operasyonunun" başarıya ulaşmasıydı. Çocuk oyuncağı kadar basit olmuştu. Josse ona Malko'nun yaralı olduğunu ve kendisini istediğini söylemişti. Melez kadını hiçbir güçlük çıkarmadan fabrikaya kadar getirmişlerdi. Anahtar kilide sokarken öfkesi bir kat daha artmıştı. Emilia Nogeira işin başından beri kendisinin bir elmas kaçakçısı olduğunu biliyor gibiydi.

Dikkatlice kapıyı kapattı ve daha sağlam korunan bir bölüme açılan ikinci kapının tokmağını çevirdi. İçersi iyi havalandırılmıştı ve tatlı bir serinlik hissedilmekteydi.

Karanlıkta, yerde yatan Emilia'nın vücuduna takıldı ve bir küfür savurdu. El yordamıyla elektrik düğmesini buldu ve yaktı. Kapı dışında, zırlı odadan dışarı çıkmak imkansızdı. Emilia Nogeira üstünü düzelterek sırtını duvara yasladı ve paralanmış giysilerine aldırmandan dizlerini karnına çekip kıvrıldı. Haykırması yararsızdı, duvarlar yeterince kalındı. Korkusunu unutarak hiddetle ağzını açtı:

— Bay Van de Kamp! Siz delisiniz!

Sesinde ürkeklikten çok şaşkınlık vardı. Van de Kamp hiç konuşmadan uzun bir süre onu seyretti.

— Benden ne istiyorsunuz? diye sordu kadın. Dostumun beni kurtarmaya geleceğini biliyorsunuz. Elinize ne geçecek?

Albert Van de Kamp bir sandalye çekti ve

tam karşısına oturdu.

— Senin o pis albayın beni ürkütemez, dedi ağır bir Belçika aksanıyla. Josse'den seni getirmesini istedim, çünkü bana anlatacak bazı şeylerin olduğuna inanıyorum. Önder ne zaman ve nasıl B'Gadolit'e hareket edecek bilmek istiyorum. Oraya yapacağı yolculuktan haberim var.

Melez güzelinin gözleri dehşetle açıldı. Anlamıştı. Van de Kamp inceliğe değer veren biri değildi. Sorunun cevabını alabilmek için tüm cehennem ateşlerini, gözünü kırpmadan yağdırabilirdi. Belçikalının sorusunun cevabını da çok iyi biliyordu.

Genç kadının sessizliği karşısında, Albert yeni bir yöntemle yaklaşmaya çalıştı.

— Emilia, diye mırıldandı yumuşak bir ses tonuyla. Ülkeyi bu Mobutu köpeğinden temizlemek için birkaç dostla birlikte karar aldık. Şimdi, sen de bize yardım edeceksin. Söz veriyorum pişman olmayacaksın. Sevgilini telefonla ara ve sorunun cevabını al.

Emilia:

— Aramayacağım, dedi. Sizi uyarıyorum, beni aramaya başlamıştır bile...

— Böyle aptalca şeyler söylemeyin, dedi Van de Kamp. Sizi burada kimse bulamaz, iş ortağımın kim olduğunu iyi bilirsin. Bana yardım edecek misin?

— Hayır, dedi Emilia Noqueira.

Albert Van de Kamp üzerine azandı ve omuzlarından tutup ayağa kaldırdı. Saçlarını bileğine dolayıp melez güzelinin yüzünü diz kapaklarının seviyesine indirdi.

— Bu ülkede yetişkin kadınlara ne yaparlar, biliyor musun?

Emilia Nogeira bakışlarını kaçırdı. Biliyordu.

Emilia'nın direncini kırmak gerekiyordu. Aksi halde plan suya düşer ve o da postu deldirirdi.

**

Malko, çevreyi gözetleyen silahlı askerleri dikkatle inceledi. Astrid'e çarşıda rastlaması iyi olmuştu.

Hizmetçi çocuklar koşuşturarak paketlerini ellerinden aldılar. Astrid Malko'yu ilk ziyarete geldiği gün farkettiği bir binaya doğru sürükledi. Burası havuzun kenarında çimenlikli bir bungalovdu.

Malko kapıyı itip içeri girdiğinde, kendisini bambaşka bir dünyada buluverdi. Bütün duvarlar boydan boya beyaz bir kürk cinsiyle kaplanmış, döşeme halısı tavandaki füme rengi aynalara uygun seçilmişti. Mozaik kaplı küçük bir havuz odanın ortasını kaplamaktaydı. Suyu çok sıcaktı ve hâlâ buharlar tütmekteydi. Odanın dekoru rengârenk yığılmış geniş yastıklar ve duvara gömülü bir müzik seriyi tamamlanıyordu.

— Burada bizi kimse rahatsız etmez! dedi Astrid. Hem dışarı çok sıcak.

Zarif bir hareketle elbisesini vücudundan kaydırıp ve kendisini suya bıraktı. Yüksekliği elli santim bile yoktu. Havuz, geşşaların konuk dinlendirdiği Japon banyosu Jakusi'yi andırıyordu. Genç kadın kalçalarını banyonun tabanına bastırıp bacaklarını araladı ve Avusturyalıyı tahrik etmeye başladı.

— Burası eski bir Zaireli generalin eviydi, diye açıkladı. Bu küçük yuvayı doyumsuz zevkler tatmak için kullanırdı. Dört ya da beş

kızla buraya kapanır, bütün gün çıkmazdı. Sen de banyo yapmayacak mısın?

— Yaparım, dedi Malko.

Üzerindeki giysileri çıkardı ve kendisini ılık suya attı.

— Bekle, önce bir bardak şampanya içelim, dedi Astrid.

Gerçek bir geyşa gibi davranıyordu. Suları sıçratarak ayağa kalktı, bara yöneldi. Bir şişe şampanya açarak iki kadeh hazırlayıp geri döndü. Malko tavandaki aynayı seyretmekteydi. Birden kalbi duracak gibi oldu. Ortadan geçen siyah ince bir çizgi farketmişti. Bunu aynaya bakınca çok net olarak görebiliyordu. Bir an, havuzdan sıçrayıp kaçmamak için iradesini zorladı.

Sırtını havuz kenarına dayadı, dirsekleriyle destek olarak başını geriye attı. Astrid'i seyrediyordu.

— Senin şerefine, sevgilim.

Malko uzatılan kadehi kavramak için sağ elini kaldırdığında, destek alabileceği yalnızca sol dirseği kalmıştı. Ama bakışları Astrid'in bacaklarındaydı. Birden kuru bir ses duyuldu ve havuzun tabanı ikiye ayrıldı. Malko'nun elindeki kadeh yuvarlandı, sol kolu havada asılı kaldı.

XIV. BOLUM

Kendisini dışarı çekmeyi başaran Malko, böbreklerine yediği şiddetli bir darbeye kürk serili döşemeye devrildi. Bu sırada havuzun suları büyük bir gürültüyle geniş yarıktan yok oldu. Bir hamlede düştüğü yerden ayağa kalktı. Astrid kendisine bakmaktaydı. Malko havuzdaki geniş yarığa baktı. Banyonun dibi ikiye ayrılmıştı. Üç metre kadar derinde biraz su ve suyun içinde de bir karaltı seçti.

Büyük bir timsahtı bu!..

Şimdi aşağıda olsaydı, çoktan vücudu dişlerle delik deşik olmuştu. Canlı canlı bir ziyafete dönüşecekti. Başını çevirdi, Astrid'e baktı. Yüz hatları değişmiş, güzelliğinin bir parçası dahi kalmamıştı. Omuzlan çökmüş başına gelecek korkunç bir felaketi bekler gibiydi. Sinir bozucu bir sessizlik hakimdi. Ne yapmalıydı?

Bir tokat atması belki işe yarayabilirdi. Ama bir kadına vurması, prensiplerine aykırıydı. Çukura atmak?.. Belki de gerçekten bunu bekliyordu. Ama Malko asla bunu yapacak cesareti bulamazdı. Ani bir hareketle, Astrid kapıya yöneldi. Malko engellemeye davranmadı.

Aceleyle giyinerek bungalovdan dışarı çıktı. Silahlı askerler, besi hayvanları gibi suratına bakıyorlardı. Bir motor gürültüsü işitti ve aşağıdaki yolda Astrid'in Mercedes'inin Deviniere istikametine saptığını farketti. Sonra bahçedeki bir 280Mercedes'e bindi ve Deviniere yönünde yola koyuldu. Artık, yalnızca titriyordu. Dev sürüngenin iğrenç gölgesini görür gibi

oluyordu. Belçikalının böylesine dehşetli ve kesin bir eyleme kalkışması, durumun oldukça kötü olduğunu gösteriyordu. Ya da tam tersi, planı başarıya ulaşmak üzereydi.

Mercedes'i elçiliğin karşısındaki personele ait bölüme park etti ve nöbetçi olan deniz askerinin uyarısına kulak vermek zorunda kaldı.

— Kendinizi iyi hissediyor musunuz, bayım?

Malko giriş salonundaki aynada suratını inceledi: Bitmişti. Kendisini toparlayarak gülümsemeyi başardı, ve:

— iyiyim. Hava berbat sıcak...

*

**

Samimi bir şaşkınlıkla altüst olan Victor Hammer, votka doldurduğu bardağı Malko'ya uzattı.

— için bunu, dedi. Mükemmel bir cinayet planıymış. Sizi orada aramak kimin aklına gelirdi? Hizmetkârlar sizin çıktığınıza ve kendi arabanıza binmediğinize yemin edeceklerdi. Böyle bir olaydan sonra, Albert Van de Kampda hemen ortaya çıkmayacaktı. Size başka bir haberim var. (Saatine baktı). Josse Braaskart ve roketi bulmamız için yalnızca on dört saatimiz kaldı.

— Neden on dört saat?

— Çünkü Önder yarın özel uçağı Hercules 130 ile B'Gadolit'e uçacak. Kalkış sabah saat yedide. N'Jili Havaalanı'ndan. Şimdiyse saat beş...

— Anlıyorum, dedi Malko. Ama, Van de Kamp'in izini bulacağımıza hâlâ inancım sürüyor.

— Gelişmelerden beni haberdar edin, dedi Hammer. Bir saat sonra evimde olacağım.

Cesareti tükenmiş bir şekilde, CIA bölge şefinin yanından ayrıldı. Tüm çabaları, Belçikalı tarafından başarısızlığa uğratılmıştı. Emilia'yı eline geçirmiş, Malko'yu haklamaya karar vermiş ve CND'yi kesinlikle susturmuştu.

Güneş tesirini yitirmiş görünüyordu. Doğruca Bert Adlin'in iş ortağı, Jacques Anvers'in bürosuna çıktı. Rasgele bir kapıyı açtığında, arkasından gelen bir sesle irkildi:

— Ne arıyorsunuz, Yurттаş?

Birden yüzünü döndü. Jacques'ın tahrik edici sekreteri Jeanne, karşısında duruyordu. Bir gece de olsa, ona sahip olmayı başarmıştı. Menekşe rengi tropikal giysisi içindeki vücudunun çekici kıvrımları insanın başını döndürüyordu. Güldü ve bir kilometre öteden farkedilebilecek takma kirpikli kahverengi gözlerini öne eğdi.

— Birden sizi tanıyamadım, sahip...

Gözlerini yerden ayırmadan ve Avusturyalı'nın ne için geldiğini merak etmeden öylece kalamıştı. Malko inandırıcı olmaya çabalayarak kandırıcı bir şekilde gülümsedi.

— Dostum yurttaş Van de Kamp'a verilmek üzere bir araba getirdim. Ama bürosunun nerede olduğunu bilmiyorum. Nerede olduğu konusunda, herhangi bir bilginiz var mı?

— Evet, evet, dedi Jeanne coşkuyla.

Üç ayrı numaraya telefon ederek uzun uzadıya görüştü ve sonunda Malko'ya dönerek:

— Bugün gelmeyecekmiş, dedi.

— Ne yapalım, farketmez, dedi Avusturyalı.

Jeanne yanına yaklaştı.

— Bu gece benimle dansa gitmek ister misiniz?

— Bilmiyorum, dedi Malko kaçamak bir

şekilde.

— Sana kaldığım yerin adresini vereyim, diye ısrar etti siyahi kız.

Malko kuşkulandırmamak için, çalışma odasına kadar peşinden gitti.

— Bu akşam fırsatını bulursam uğrayacağım, diye söz verdi.

Nereye gitmesi gerektiğini kendi kendisine sorarak yürüyen merdivenlerle aşağı indi.

* *

Albert Van de Kamp kadının böğrüne bir tekme savurduğunda, melez güzeli acıyla gözlerini açtı.

— Eh, bir karar verdin mi?

Melez güzeli cevap vermedi. Sabah, işkencenin ilk saatlerinde gücü tükeninceye kadar haykırıp bağırmişti. Sonra, acıdan duyuları körelmiş, en ufak bir harekete tepki gösterir olmuştu. Hepsinden ötesi, korkuyordu. Esaretinin ilk anlarında Malko'nun kurtarmaya geleceğine inanmış ve tüm gücüyle bu düşünceye sarılmıştı. Zaman geçtikçe direnci kırılmıştı. Tek şansı, bir mucize bekleyerek uzun bir süre istediği bilgiyi vermemesindeydi.

Van de Kamp, kendisine bir sandalye çekti ve ata biner gibi tersine oturdu.

— Hâlâ söylemeyecek misin? diye tekrarladı. Emilia olumsuzca başını salladı.

Van de Kamp ayağa kalktı. Öfkeleniyordu. Zamana karşı savaştığının bilincindeydi. Emilia'nın direncini kırması için yeni bir yöntem bulmalıydı. Bir saat önce atölyede dolaşırken aklına bir fikir gelmişti.

Tekrar dışarı çıktı. Emilia bitkinlikten uyuklamaya başlamıştı. Kapının kapandığını zorluk-

la işitebildi. Yere bir kap bırakan Albert Van de Kamp'ı hayal meyal farkettti.

Belçikalı yanı başına çömeldi. Melez kadın ellerini çözdüğünü hissetti ve bir an için umutlandı. Ama cellatının bakışlarıyla karşılaştığında, kendisi için hayırlı şeyler düşünmediğini anladı. Kinden yüz hatları büzülmüş, ağzı suratında küçük bir çizgi halini almıştı.

Genç kadının sol elini tuttu ve diğer kolunu vücudunun arkasına büktü. Sanki hastasının nabzını ölçmeye çalışan bir doktordu.

— Konuşmamakta kesin kararlı mısınız?

Cevap vermesi için birkaç saniye tanıdı. Ardından, sol bileğini kavrayarak ani bir hareketle kabın içine daldırdı.

Emilia Nogueira, bir saniye içinde acıya dönüşen buz gibi bir temas hissetti. Aynı anda dehşetli bir acı kolundan omzuna çıktı. Vücudunun parçalandığını, her noktasına binlerce iğne batırıldığını hissetti. Aklı başından gitmişti. Ciğerlerinin bütün gücüyle bronşlarını yırtarcasına haykırarak bir çığlık attı. Albert Van de Kamp elini döşemeye bırakmasına karşın hâlâ kabın içinde tuttuğunu sanıyordu.

Bakışları normale dönene kadar, çok uzun bir zaman geçmesi gerekti. Başını çevirip eline bakmaya cesaret ettiğinde gözlerine inanamadı. Parmakları büzülüp küçük bir bebek eli kadar ufalmıştı. Derisi metalik parlak bir sıvıyla kaplanmıştı.

Çok uzaklardan geldiğini sandığı Albert Van de Kamp'in sesini işitti:

— Bunun adı kalaydır.

Kaynar kalay soğuyarak tüm eli kaplamaktaydı. Etləri yanıklardan kızarmıştı. Kalbi sıkışarak bilincini yitirdi. Parmaklarını kıpırdat-

mak istediğinde yayılan acı nefesini kesmişti.

Tekrar kendisine geldiğinde, Van de Kamp kayıtsız bir ifadeyle yüzüne baktı. Kalay kurumuş ve eli alçı içindeki bir heykele benzemişti. Ama içten duyduğu yakıcılık her yanını sızlatıyordu. Belçikalı aynı duygusuz ses tonuyla konuştu:

— Eğer istediğimi söylemezsen, beş dakika sonra diğer elini de kaba sokacağım. Ama konuşursan yaralarına pansuman yaparım. Derin eski haline döner. Düşünmen için seni yalnız bırakıyorum. Görüşmek üzere.

Emilia Nogueira bu noktaya geldikten sonra fazla bir gayret gösteremeyeceğini anlamıştı. Belçikalı yaptığı işten açıkça zevk alıyordu. Birden, onun hakkında kendisine anlatılan bazı hikâyeleri hatırladı: 1963'de, Kisangani'de ayaklanan asileri bastırmak için birçok katliama katılmıştı.

Kendisiyle yatmayı reddeden hizmetkârlarına ve sekreterlerine yaptıklarını da anımsamıştı. Bir keresinde de Mercedes'inin armasını çalan bir çocuğu döverek öldürmesi için bir polise para yedirmişti... Beyni kötülük için çalışan bir yaratıktı. Melez kadın aniden inlemeye başladı.

Kapı açıldığı anda, zaman kavramını yitirmişti. Sisler içinde, Albert'in bulanık gölgesini seçebildi. Elleri ceplerinde karşısına dikilmişti. Umursamazca durmaktaydı. Emilia konuşmak istedi, ama yorgunluktan dudakları çok zor kıpırdıyordu.

— Anlaştık mı?

Belçikalının sesi çağlar öncesine ait gibiydi. Genç kadın kabul ettiğini anlatmak istercesine başını eğdi. Van de Kamp iyi işitmek için yanına çöktü.

- Ne zaman hareket ediyor?
- Yarın sabah, diye fısıldadı Emilia, B'Gadolite'e gidecek.
- Saat kaçta?
- Yedide, N'Jili'den.
- Hangi tip bir uçakla?
- C.130 tipi bir Hercules. Ön kısmında üç yıldızlı bir arma olacak.

Albert Van de Kamp rahatlayarak derin bir nefes aldı. İstediklerini öğrenmişti. Roketler iyi ayarlandı mı, kilometrelerce öteden uçan bir cisim vurabilirdi.

XV. BOLUM

Albert Van de Kamp sınırları yatışmış olarak ayağa kalktı. CIA ajanını ortadan kaldırma planı da dahil, her şey yolunda gitmişti. Sıra, Önder'in haklanmasına gelmişti. N'Jili çevresindeki emniyet ağının, bu koşullarda pek hükmü kalmamıştı. Tam bu sırada, telefonda Astrid'den her şeyin tersine döndüğünü öğrendi. Elindeki avantajı her an kaybedebilirdi. Uzun bir süre düşünüp durum değerlendirmesi yaptı. CIA'nın yarına kadar müdahale etmesi beklenemezdi.

Emilia susuzluktan çatlamış dudakları, acıdan harap olmuş suratıyla inlemekteydi.

— Sana su vermeleri için birilerini gönderirim, diye söz verdi Van de Kamp.

Menteşelerin gıcırdamasını ve çelik kapının kapanmasını işitti. Emilia işkencenin artık bittiğini biliyordu, ama aralıksız inlemesini sürdürmekteydi. Küçük fabrikadan uzaklaşan Mercedes'in gürültüsünü duymadı.

Van de Kamp iki koltuk arasına bir gazeteyle sardığı Uzi makineli tüfeğini sıkıştırmıştı. Beklenmedik kötü rastlantılara karşı tedbirli olmalıydı. Soğuk bir bira ihtiyacıyla kıvrılarak Golf Kulübü'ne yöneldi.

Artık, geriye sayma zamanı gelmişti. Zaire'yi otuz yıl boyunca sömürüp elde ettikleriyle büyük bir zenginliğe kavuşan düşmanın ortadan kalkmasıyla sahip olacağı servet sonsuzdu. Mobutu'nun milyarları bunun ancak bir parçasını oluşturabilirdi.

*

Barmen tezgâhın ardında Malko'nun üzerine eğildi ve mırıldandı:

— Sahip, park yerinde birisi sizi bekliyor.

Malko yerinden sıçradı. Gizli ziyaretçisi تنها bir köşede beklemekteydi.

Malko o yana seğırtti.

— İyi günler, patron.

— İyi günler! Ne var?

— Adım Mue-Mue... Polisim. Bîr beyazı aradığınızı öğrendim...

— Evet?

— O beyaz pek iyi tanınan biri değil, diye başladı. Ama gizli bir adresi olduğu doğru. Bayan Liza Kibanga ile beraber. Kadın Unibras' da sekreter olarak çalışıyor, fakat adresi öğrenemedim". Yarın onu da bulacağım.

Yarın çok geç olabilirdi.

— Bu gece bulma imkânın yok mu? diye sordu.

Siyahi umutsuz bir tavırla başını salladı:

— İmkânsız, patron!

Malko cebinden bir tomar banknot çıkardı.

— Emin misin?

Mue-Mue ağzının suyu akarak paralara baktı.

— Belki de bulabilirim, patron, dedi. Hemen her gece dansa gider. Ngiri-Ngiri Caddesi'nde bir dans salonuna. Yeri kolaylıkla bulabilirsin . Gambela Caddesi'nin yakınındadır.

Malko birden, JacquesAnvers'in çekici sekreterini hatırladı. Bu tip bir araştırma için biçilmiş kaftandı.

— Onu orada bulmaya çalışacağım, dedi. Ama adresini öğrenirsen, yarın sabah muhakkak bana bildireceksin.

— Söz, patron! diye yemin etti polis. Yalnız, öğrenmek bana beş yüz Zaireye patlayacak.

Malko iki yüz elli liralık dört deste banknot çıkardı ve siyahıye uzattı.

— Bir bu kadar daha yarın sabah alacaksın.

Rüşvetin tamamını önceden veren insan, bu ülkede hapy yutardı!..

Otele dönüp odasına çıktı, bir duş alıp sabırla akşam olmasını bekledi. Saat sekize doğru aşağıya inip, arabasına bindi ve şoföre gideceği yeri anlattı. Kent canlanmaya başlamıştı. İlk durak, çekici sekreter Jeanne'in adres, olarak verdiği yerdı.

Kapıyı çaldığında yaklaşan ayak seslerini işitti. Jeanne kırmızı, yeşil karışımı bir giysi içinde gözkamaştırıcı güzellikteydi. Alımlı ve çekiciydi. Takma kirpikleri gözüne inen kepenklere benziyordu. Evin içi Afrika'ya özgü lüksü yansıtan yeşil neon ışıkları ve plastik maddelerle dekore edilmişti.

Genç kadın Malko'yu öptü.

— Beni yemeğe nereye götürüyorsun?

— Bilemiyorum, dedi Malko. Önce kente inelim.

Genç kadın şaşırılmış bir havada itiraz edecek oldu.

— Kentin bu kesiminde doğru dürüst bir restoran yoktur ki! Deviniere'e gidelim, en iyisi bu.

Tüm kadınların rüyalarına giren restoranın adıydı.

— Stirvven'e gidelim, diye önerdi Malko. Ama, sonra da dansa gitmek istiyorum. Buralarda oldukça eğlenceli yerler olduğunu işittim.

— Bence Prive'yi tercih etmeliyiz.

— Oraya üye değilim, diye belirtti Malko.

Jeanne gülümsedi.

— Ama sen beyazsın, bu aynı şey demektir.

— Dinle, dedi sıkılmaya başlayan Malko, bu gece kentin bu yakasında bir dans yerine gidelim ve yarın sana çok şık bir gece kıyafeti alır Prive'ye götürürüm. Anlaştık mı?

— Anlaştık, dedi siyahi kadın.

*

**

Malko ile Jeanne birkaç saniye kıpırdamadan dans salonunun eşliğinde durdular. Erkek ve dişilerden oluşan, kendinden geçmiş çiftler piste sallanmaktaydı. Tek bir ortak yanı vardı: Üç Zaire lirasına keyfini çıkardıkları bira. Birasız hiçbir şey zevk vermezdi.

Jeanne belirgin bir şekilde ateşli davranmaya başlamıştı. Malko'nun elini tutarak kalçasının üzerine götürdü. Sanki sahip olduğu malını yakından tanımasını istiyordu. Dans etmeye yeltendiler, ama içerisinin havası basık ve berbat kokuyordu. Dayanabilmek için, çevreye birkaç kutu Jacques Bogard marka koku sıkılmak gerekiyordu. Malko çevresindeki siyah kafalardan oluşmuş denize bakarak aradığının burada olup olmadığını düşündü. Bayan arkadaşının kulağına eğilerek:

— Bana bir hizmette bulunmanızı istiyorum, dedi. Liza isminde bir kadın arıyorum. Burada olduğunu tahmin ediyorum. Benim için araştırabilir misiniz?

— Liza mı?

Jeanne'in gözleri alev alev ışıldadı ve tehdit edercesine elindeki bira bardağını salladı.

— Baksana bana, sen hiç de kibar değilsin. Ne demek bu Liza?..

Malko yatıştırmaya çalıştı:

— Bir dostun, Yurttaş Josse Braaskart'ın

sevgilisi. Sanırım Şu an evindedir. Onunla tanışmak isterdim. Bu yosmalardan öğrenemez misin? Sonra, birlikte Prive'ye giderdik. Dostum mavi gözlü, iri yarı.şışko bir Belçikalıdır. Kadınsa; senin gibi bir sekreter, Unibras'da çalışıyor.

Jeanne Malko'yu masada bırakıp kalktı ve kapıda duran bir kadına doğru ilerledi. Malko onu tekrar farketdiğinde Jeanne bir kadını çektiirmekteydi. Masaya geldiklerinde öteki kadından çok daha üstün olduğunu kanıtlar bir havada, gururla:

— İşte, aradığınız bayan! diye belirtti.

*

**

Josse'nin sevgilisi Malko'ya ilk bakışta, bir besi hayvanı gibi göründü. Biraları ardı ardına yuvarlaması bile, neşesini yerine getirememiştir.

— Evet, benim evimde kalıyor, dedi siyahi kadın. Ama pek dansa gitmeyi sevmez. Yaşadığım yeri görmek ister misin?

— Evet, isterim, dedi Malko. Bana eşlik eder misin? Arabam var.

Kadın çekinerek Avusturyalının suratına baktı.

— Buraya geri dönünce, giriş paramı ödeyeceksin ama. İki Zaire lirasıdır.

— Anlaştık, dedi Malko. Jeanne, sen kalıyor musun?

— Hayır. Ben de sizinle geliyorum, dedi siyahi kız.

Malko'nun arabasına bindiler ve yaklaşık bir kilometre kadar gittikten sonra karanlık bir sokağın ıssız köşesinde durdular. Liza, kulübesine vardığında bir şaşkınlık geçirdi.

— Arabası burada değil. Baksanıza, gitmiş,

dedi kayıtsız bir ifadeyle. Bence tekrar dans salonuna dönelim.

Malko karanlık kulübeyi gözden geçirdi. Öfkelenmişti. Birkaç dakika farkla elinden kaçırmamasını hazmedemiyordu...

— İçeri girmek istiyorum, dedi. Bir mesaj bırakıp bırakmadığına bakacağım.

Liza ne dediğini anlayamayarak suratına baktı, ama kapıyı açıp çıplak ampulü itirazsız yaktı. Malko yerde bezelye dolu leğenler farkettiler.

— Bunlar da nedir?

— Bezelye, diye açıkladı Liza.

— Josse mi satın almış?

Siyahi kadın başını salladı.

— Hayır, ben getirdim.

— Neden?

— Onun için. Çünkü bana para verdi.

Zeka seviyesi, normal bir şempazeninkinden fazla değildi. Boş gözlerle bezelyelere bakıyor, dansa dönmek için sabırsızlanıyordu. Malko tekrar sordu:

— Bunlarla ne yapmayı düşünüyordu?

— Bilmiyorum, bana söylemedi.

Malko sinirlerinin yatışmasını bekleyerek dikkatle bezelye tanelerini inceledi. Josse bunlarla ne halt etmeyi tasarlamıştı? Bunca planlı gelişmeden sonra, çok tuhaf ve anlaşılmasız görünüyordu. Birden Liza küçük beyninden yeni bir deha ürünü fırlattı.,

— Sanırım kutuların içine bir şeyler koymak için getirtti.

Daha da hayrete düşen Malko, odanın diğer kısımlarını da gözden geçirdi. Bu konserve kutularına ne konmuş olabilirdi? Otuz saniye sonra bir köşede yağlı kağıtlar buldu. Olduğu

yerde kalakaldı. Kızmaya başlıyordu. Planın bir başka kısmı karşısındaydı. Josse Braaskart ne tür bir dümen çeviriyordu? Şimdi, Belçikalıyı bulması için geçerli iki nedeni vardı.

— Nerede olabileceğini biliyor musun? diye sordu sevgilisine.

Liza omuzlarını silkti.

— Bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemezdi.

— Bugün ziyarete gelen oldu mu?

Siyahi kadın, doğrularcasına başını öne eğdi.

— Evet. Yurttaş Sese Malibu. Bir arkadaşıdır.

— Bu da kim?

Liza gözlerini kapadı, artık sorulardan usanmıştı. Malko Jeanne'e döndü.

— Sese Malibu'nunkim olduğunu hatırlamasına yardımcı ol. Benim için çok önemli.

Jeanne omuz silkti. Bütün bu olanlar kendisini hiç ilgilendirmiyordu ve akli da karışmıştı. Beyazların aralarında halletmeleri gereken bir şeydi bu... Ama Malko kendisine bir elbise alacağına söz vermişti... Lingala diliyle Liza'ya bunun beyazlan ilgilendiren garip bir konu olduğunu ve karşı gelinmemesi gerektiğini izah etti...

Siyahi kadın hemen bütün bildiklerini anlattı. Yurttaş Sese Malibu, Intercontinental'in mahzeniyle ilgileniyordu. Liza'dan daha fazlasını öğrenemediler. Jeanne olduğu yerde duramıyordu.

— Prive'ye gidiyor muyuz?

— Evet, dedi Malko, ama önce Inter'e gidip biraz para almalıyım.

Para, siyahi genç kadının anladığı tek lisandı...

On beş dakika sonra Inter'e ulaşmışlardı. Malko otoparkı hızla gözleriyle taradı. Görü-

nürlerde Josse'nin Peugeot 404'üne benzer bir araç yoktu.

Josse neredeydi? Önder birkaç saate kadar hareketedecekti.N'Jili Havaalanı'nın her köşesini denetlemek imkânsızdı. Bu yüzden, önce Braaskart bulunmalıydı.

— Beni burada bekle, dedi Jeanne'e.

Yaya olarak arabaların park edildiği yokuşu indi sağa döndü ve otelin inşaat halindeki ek şantiyesinin bulunduğu köşeye geldi. Kaçak mal teslimatlarının bir kısmı bu köşede yapılıyordu. Şansına hava açık ve berraktı.

Şantiyenin ıssız bir yerinde, otelin arka girişindeki metal kapıya açılan köşede park etmiş koyu renkli bir Toyota gördü. Arabayı aceleyle inceledi ve birden kalbi hızla atmaya başladı. Buna benzer bir arabayı Albert Van de Kamp'ın evinde de görmüştü! Toyota'nın etrafında gezindi, ama bütün kapıları kilitliydi.

Bu köşe gizli bir operasyon için idealdi. Tam karşıda yolu kapatan bir duvar yükseliyordu. Geceleri buraya gelmeye hiç kimse cesaret edemezdi. Zaten teslimatlar gündüz yapılıyordu. Yurttaş Sese Malibu'nun Van de Kamp'ı ziyareti belki de rastlantı değildi...

Malko otelin metalik kapısını hafifçe kendisine çekti. Kapı fazla zorlanmadan açıldı.

Önünde kötü ışıklandırılmış ve sinir bozucu bir koridor vardı. Yakınlardaki bir kompresörün gürültüleri bütün sesleri yutuyordu. Malko yoluna devam etti. Otuz metre sonra, çıkışı yokmuş gibi görünen, kare biçimli bir bölüme geldi. Neredeyse, bir köşede gizlenmiş dik merdiveni farketmeden geçecekti.

Merdiven herhalde mahzene iniyordu.

Vakit geçirmeden oraya doğru seğirtti,

ilerledikçe karanlık daha da koyulaşmaktaydı. Sebebini aşağıya indiğinde öğrendi. Merdiven çelik bir kapıyla son buluyordu.

Bekledi, etrafı dinledi ve yavaşça kolu bastırdı. Kapı içeriye doğru açıldı ve anında keskin bir alkol kokusu duyuldu.

Artık, Intercontinental'in mahzenine ulaşmıştı! Burası roketi bulabileceği en son yerdi.

Çevresindeki seslere kulak kabartarak gözlerini karanlığa alıştırdı ve bekledi. Omzuyla bir şeye dokunduğunu hissetti geriledi. Elektrik düğmesini ararken gözlerinde patlayan yoğun bir ışık huzmesiyle geçici bir körlüğe uğradı, içgüdüsel olarak öne fırladı, ama çarptığı yumuşak iri bir nesne onu geri attı: Bu bir insan göbeği idi.

Önünde, karanlıklar içinde bir şeyler kıpırdadı ve omzuna bir yumruk darbesi aldı. Arkasından boynuna kenetlenen ve boğmaya çalışan kollar hissetti. Boynuna dolanan ellerden kurtulmak istediğinde başkaları kollarını geriye bükerek onu hareketsiz kıldı. Malko haykırdı:

— Josse, asla başaramayacaksınız!

Birden bir insan gövdesi ardından da Josse'nin göbeğini farkettiler. Ağır vücut onu içki şişelerinin durduğu raflara sıkıştırdı. Josse'nin kısıp soluklarını işitiyordu. Raflardan biri, korkunç bir gürültüyle devrildi ve etrafa şarap kokusu yayıldı. Feneri tutan kola saldırdı. Işık huzmesi mahzeni taradı ve bir ara birkaç saniye kapının kenarındaki döşemeyi aydınlattı. Yerde dört tahta kutu vardı. Biri televizyon büyüklüğünde, biri bir metre uzunluğunda, diğer ikisi de bir buçuk metre boyundaydı.

Birden ışık söndü. Malko kapıya doğru

uzanmak istediğinde, kafatasına şiddetli bir darbe yedi. Bir ışık denizi içinde iki büküm olarak bilincini kaybedip yere devrildi.

*

**

Onu ayıltan yine içki kokusu oldu.

Başındaki ağrı dayanılmaz bir hale dönüşmüştü. Sendeleyerek ayağa kalktı. Kırık şişelere bastı ve karanlıkta yönünü bulmaya çalıştı. Üstü başı şarap içindeydi. Titreyerek rafları takip etti ve sonunda elektrik düğmesinin yerini buldu. Mahzen birdenbire aydınlandı. Hiç kimseye rastlamadan merdivenleri çıktı.

Temiz hava kendine gelmesini sağladı. Gece hâlâ koyu karanlıktı. Yanılmamıştı, Toyota ortadan yok olmuştu. Tabii roketle birlikte. Saatinin ışıklı kadranı, sabahın üç buçuğunu işaret ediyordu. Cehennem makinesini durdurabilmek için, dört saatten az zamanı kalmıştı.

XVI. BOLUM

Malko ıssız şantiyede bir süre hareketsiz kalarak başarısızlığın yarattığı gerginlikle dağılan zihnini toplamaya çalıştı. Giysilerinden yayılan alkol kokusu, kafayı bulmuş bir sarhoş havası yaratmıştı. Akli tek bir şeyle meşguldü: Josse Braaskart roketi ele geçirmişti ve tereddütsüz kullanacaktı. Ona ulaşmanın tek yolu ise Toyota idi. Victor Hammer'ı devreye sokmaktan başka çaresi yoktu. Mobutu'nun seyahate çıkmasını engelleyebilecek tek kişi oydu.

Baş ağrısıyla boğuşarak arabasını park ettiği yere yöneldi. Mercedes oradaydı, ama Jeanne ortadan yok olmuştu. Herhalde daha fazla beklemeye dayanamamıştı. Gombe Bulvarı'nın çöl gibi ıssız sokaklarını geçerek Caisse-d'Epargne Caddesi istikametine saptı.

Victor Hammer'ın kilitli parmaklığının önünde uzun bir süre oyalandıktan sonra, uykulu bir Zaireli kendisine ne istediğini sordu. Tükenmek bilmez bir izah safhası geçti. Nihayet siyahi sersemliğinden uyandı ve kapıyı açmayı akıl etti. Malko, bahçeye girdiğinde, yere çömelmiş Pigme Dombashi'yi farkettil. Pigme onu farkedince yaklaşp ciddiyetle elini uzatıp sıktı... Karşılama töreni sonunda Amerikalının kapıda belirmesiyle sona erdi.

— Bu saatte uğradığınıza göre, sanırım kötü haber getirdiniz.

— Daha da beter, dedi Malko. Bu kez köşeye kıştırıldık.

Victor Hammer saçlarını karıştırarak öykü-

sünü bitirmesini bekledi.

— En iyisi, CND'yi haberdar etmek, diye söze girdi. Hercules'in kalkışını iptal edebilirler ve havaalanının çevresini didik didik ararlar.

— Mükemmel bir fikir, dedi Malko. Böylece roketi ele geçirme şansları olur. Tabii, Josse erken davranıp sivişmazsa.

Amerikalı bir süre sustu, ardından boğuk bir sesle:

— Aman Tanrım! dedi. Öyleya.'Mobutu roketi görürse darbeyi bizim planladığımızı düşünecektir. Üstelik, geleneksel kabile şefleri ile ilişkim olduğunu da biliyor.

— Bir önerim var, dedi baş ağrıları azalmaya başlayan Malko. Dombashi'yi bana verebilir misiniz?

— Dombashi mi? Ne işinize yarayacak ki?

— Josse'yi bulmama, diye açıkladı Malko. Açık arazide av peşinde iz sürmeye alışık olmalı. Ona bu işi izah edebilirsek bulabileceğini sanıyorum...

— Evet, bu da bir fikir, diye itiraf etti CIA bölge şefi. Ama Hercules'e sabotaj girişiminde bulunulacağına dair ipucu elde ettiğimizi gecikmeden CND'ye bildirmem gerek. Önder'in havaalanına gelmeden, doğrudan Tsathi kampından helikopterle yola çıkması daha güvenli olacaktır.

Victor Hammer kapının sahanlığına çıktı ve Dombashi'yi çağırdı.

Pigme koşarak halının üzerine çöktü. Sırtındaki okla ve yayla mağara adamlarına benziyordu.

— Buana ile birlikte gideceksin, dedi Hammer ve her söylediğini itirazsız yapacaksın. Eğer öldürmeni isterse, öldüreceksin. Anlaşıldı

mı?

Pigme başını eğdi.

— Anlaşıldı, sahip!

— N'Jili Havaalanı'nın bir planı var mı? diye sordu Malko.

— Çalışma odama geçelim, dedi Victor Hammer.

Amerikalı kisasından bir plan çıkardı.

— işte arazinin tam planı, diye gösterdi. Dört bin yedi yüz metrelik beton bir pisti var. Kalkışlar doğu-batı yönlerine yapılıyor. Havaalanının çevresi bozkırdır. Pist bitiminde de bir buçuk kilometrelik toprak bir pist var. Buna göre, Josse Braaskart'ın pistin uç noktasında ve azami üç bin metre uzaklıkta bir yerde pusuya yatması gerekiyor...

Malko havaalanının çizimlerine dikkatle bakmaktaydı. Kisangani'ye uzanan yolun dışında hiçbir yer belli edilmemişti. Patikalar dahi unutulmuştu.

— Josse kesinlikle pistin ucunda bekleyemez diye söylendi. Bu çok tehlikeli olur

— Ama daha da yakına gelemez. Saat kaçta gün ağırıyor?

— Beş buçuğa doğru, dedi Victor Hammer. Fakat roketin azami menzili altı buçuk kilometredir... Bu da onlar için yeterli.

— Çok iyi, dedi Malko. Bir saat kadar dinleneceğim. Saat beşte yola koyuluruz.

*

**

Malko'nun yanında oturan Dombashi, yılların verdiği alışkanlıkla dizleri üstüne çökmüştü. Malko başını sola çevirince yolu gösteren işaret levhasını ve havaalanı yapılarını farketti. Kinshasa'nın otuz kilometre batısında

bulunuyorlardı.

Saat beş otuz dördü ve güneş ufukta pembeleşmeye başlamıştı. Josse Braaskart ile roketlerini bulmak için bir saatleri kalmıştı. Kisangani yolu üzerinde, üç kilometre daha gitmeliydiler. Yerleşim birimleri gerilerde kalmıştı. Sol yanda ıssız bir bozkır uzanıyordu Arabayı yavaşlattı. Bundan sonrası çukurlarla dolu toprak bir yoldu. Ağır ağır gaz vererek ilerliyordu. Planı son derece basitti. Josse yaya olarak roketleri kilometrelerce taşıyamazdı. Bu nedenle pusu kuracağı yere kadar Toyota'sıyla yaklaşmak zorundaydı.

— Bir arabanın geçip geçmediğini anlayabilir misin? diye sordu.

Pigme yoldaki taşları inceledi. Eğilip eline bir parça toz aldı ve ayağa kalktı.

— Araba geçmiş! diye bildirdi.

ilerdeki ağaçlar ve sık bitki örtüsü nedeniyle Malko oraya Land-Rover ile gitmenin dikkat çekebileceğini düşünerek yaya devam etmeye karar verdi. Arabaya dönüp Victor Hammer'ın Uzi'sini aldı ve Dombashi'ye peşinden gelmesini belirtti.

Ölümüne oynanan bir av partisiydi. Hava gittikçe ısınmaktaydı. Bir kilometre sonra ağaçlar arasında bir yerli ile karşılaştılar.

Ne yazık ki anlaşabilmek imkânsızdı. Çoban yalnızca Lingala dilinde konuşabiliyor, Pigmeysel Ekvator lehçesinden başkasını bilmiyordu... Yollarına devam ettiler. Bozkır sonsuza kadar hep öyle kalacakmış gibi bomboştur. N'Jili Havaalanı görünmez olmuştu.

Birden, yolun sonundaki arazi bir bataklıkta son buldu. Buradaki tekerlek izleri açıkça

görülmekteydi. Araba bir dönüş yapıp uzaklaşmıştı. Bundan sonra, Dombashi'nin çok dikkatli olması gerekiyordu. Pigme yere uzandı, izleri inceledi ve Malko'yu şaşkırtan bir şekilde, havaalanının tam zıt yönüne döndü! Kuzeydoğuyu işaret ediyordu? Güneşi önlerine alarak hızla yürümeye başladılar. Gitgide havaalanından uzaklaşıyorlardı.

Pigme Malko'nun sezemeyeceği kadar ince ayrıntıları izleyip zigzaglar çizerek ilerliyordu.

Avusturyalı zaman geçtikçe giderek endişeleniyordu. Bir kilometre kadar devam ettiler. Pigme, tıpkı koku alan bir av köpeği gibi aniden durdu. Uzi Malko'nun kolunu ağrıtmaya başlamıştı. Ne bir gürültü işitiliyor, ne de yaşayan bir canlının varlığı hissediliyordu. Dombashi yeniden sola döndü ve ilerdeki bitkilerin yanına gitti. Sıçradı, karşıya geçti. Tekrar sıçrayarak geri döndü ve bir kararsızlık geçirerek burnunu havaya dikti. Malko, bunları neden yaptığını anlamıştı. Pigmenin sıçrarken özen gösterdiği yer, bir kum bataklığıydı. Sonra, kuzeydoğu istikametinden tekrar geri dönmeye başladılar. Bir süre sonra, Pigme koşarak çalılar arasında kayboldu. Malko onu gözden kaybetti. Saatine baktı ve kalbinin duracağını sandı.

Yediye yirmi vardı.

Başkan Mobutu'nun Hercules C. 130'u kalkışa hazır olmalıydı.

*

**

Malko öfke ve sıkıntıdan kendisini yiyip bitirmekteydi. Saat yediyi on geçiyordu. Dombashi yarım saattir tabiatın kucığında kaybolup gitmişti.

Gözlerini alabildiğine açıp çevreyi ve Pigmeyi araştırması boşunaydı. Zaman hızla akıyordu. Mobutu'nun uçağı kalkmış olmalıydı. Belki de Victor Hammer CND'ye gidip programı değiştirmişti. Bu durumda zaman faktörünün hiçbir rolü yoktu.

Birden, arkasında bir hışırtı duydu, otlar kıpırdandı: Dombashi geri dönmüştü. Her zamanki gibi kayıtsız ve sakindi. Malko'ya kendine güvenen bir gülümsemeyle baktı.

— Tamam sahip, onu buldum! Şurada!

Malko bir anda gevşedi.

— Ne tarafta?

— Pek uzak değil. Beni izle!

Çalılıkların ve dev karınca yuvalarının kenarlarından süzöldüler. Dombashi çıplak ayaklarına ve kısa bacaklarına rağmen doğaüstü bir hızla yol alıyordu. Malko ter içinde kalmış, güneş yakmaya başlamıştı. Avusturyalı Pigmelinin sebebini bilmediği dönüşlerinden yorulmuş, geçen saniyelerin hesabını tutar olmuştu. Sonunda, bir tepenin yanbaşında durdular. Dombashi, bir yaban bitkisi kümesini işaret ederek:

— Orada, sahip! dedi.

Malko önce hiçbir Şey göremedi. Sonra çalılığın boşluk kısmında kıpırdanan bir canlı farketti. Araziye uygun komando elbisesini sezmesi saniyeler sürmüştü. Daha iyi görebilmek için birkaç adım öne attı.

Komando giysisi içindeki Şişko Josse, bir buçuk metre uzunluğunda soba borusu genişliğindeki çelik bir nesnenin yanında yüzükoyun uzanmıştı. Belçikalının hemen yanında ikinci bir roket vardı. Bu, ilki başarısızlığa uğradığı anda gönderilecek ikinci roketti.

Yerde büyük boy bir sahra dürbünü duruyordu. Belçikalı pusu yerini iyi seçmişti. Yirmi metreden önce asla farkedilmezdi. Karşı saldırıdan korkusu yoktu, çünkü yoldan yeterli dercede uzaktı. Malko kulak kabarttı. Uzaklardan gelen bir motor sesi işittiğini sandı. Yoksa Önder'i taşıyan uçak havalanıyor muydu?

Yere çömeldi ve Uzi'sini hazırladı. Motor gürültüsü devam ediyor ve gittikçe yükseliyordu. Saat yedi otuzdu, ama tehlike henüz geçmemişti. Uçak roketin menziline girmeden, Josse Braaskart'ı etkisiz kılmak gerekiyordu. Midesi aniden bir korkuyla kasıldı.

Avusturyalı Dombashi'ye kendisinden uzaklaşmasını belirten bir işaret yaptı. Pigma içgüdüsel olarak sadağından bir ok çekti ve yayına yerleştirdi. Malko Uzi'yi Josse'ye doğrultarak yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Motor uğultusu şiddetlenmişti.

Josse kendini görevine kaptırmış, hiçbir şeyin farkında değildi. Malko da yalnızca motor homurtusunu duymaktaydı. Josse'ye yedi, sekiz metre kadar yaklaştığında ayağa kalktı ve makineliyi beline dayadı. Josse Braaskart roketin başlığını çıkardı ve sağ kulağına roketatara bağlı küçük bir kulaklık taktı. Bu kulaklıklı enfraruj sistemi sayesinde hedefe kilitlenmenin başarıya ulaştığını anlayabilecekti. Hedef ise, Mobutu'yu taşıyan uçaktı! Malko, bir metre daha ilerledi.

— Josse!

Belçikalının yanında şarjörü takılı ve emniyeti açık bir tüfek duruyordu. Malko, panik ve şaşkınlıkla irileşen mavi gözleri gördü. Belçikalı aniden donup kalmıştı.

— Josse, kıpırdamayın!

Belçikalı, üzerine çevrili Uzi'yi farketmemiş gibiydi. Bir çılgık atarak silahına saldırdı. Tüfeğe yapıştığı anda, Malko makinelisinin tetiğine dokundu. Kurşunlar, Josse'nin silaha uzanan kolunu parçaladı.

Ateşten ürken bir düzine kuş çalılardan havalandı. Hafifçe tetiğe dokunmasına rağmen, Malko'nun şarjörü yarıya kadar boşalmıştı. Belçikalı danalar gibi böğürerek acı içinde yana devrildi ve bir gergedan gibi tepinmeye başladı. Malko, yanına yaklaştı ve bir kez daha Uzi'nin ayarı bozuk bir silah olduğunun kanıtını gördü. Kurşunlardan biri, Belçikalının sol kulağı arkasından girmiş kafatasını delip beynini tahrip etmişti. Oysa Malko adamın koluna ateş etmişti. Malko silahını yere bıraktı ve Belçikalının vücudunu döndürdü. Josse, can çekişiyordu...

Yüzü iradesi dışındaki tiklerle kasılmaktaydı.

Birden, Malko'yu endişelendiren motor homurtuları önemini kaybetti. Başını güney batı yönüne çevirdi. Birkaç saniye Hercules C.130'u farkettiler. Uçak kulakları sağır eden bir gürültüyle, üzerlerinden geçti.

Malko Josse'ye baktığında, gözlerinin sabitleştığını, yüzüne kaskatı bir ifadenin yerleştiğini gördü. Bir sinek dudağının kenarına kondu ve orada öylece kaldı.

*

**

— Vay namussuzlar!

Victor Hammer Land-Rover'da Dombashi tarafından korunan iki rokete bakarak başını salladı. Araç gereçleri en kısa yoldan Land-Rover'a taşımak, Malko'nun iki saatini almıştı.

Roketler emniyetteydi ve askeri bir uçakla gizlilik içinde ülke dışına çıkarılıp (ABD'ye) götürülecekti. B'Gadolit'e doğru uçan Önder, nasıl bir beladan kurtulduğunu bile bilmiyordu.

Malko, Belçikalının cesedini aynı yerde bırakmış, yalnızca silahını ve üzerindeki belgeleri getirmişti.

— Eğer siz olmasaydınız hapı yutmuştuk, diye söylendi Victor Hammer. Bu sabah CND'yi aradığımda, telefonlarının sürekli meşgul çıktığını söylesem inanır mısınız? Hiçbir şey beceremedim. Tsathi kampına gitmeye kalksam, Önder yüz kere yola çıkardı...

Malko cevap vermedi, içinde bir sıkıntı vardı ve ruhunun derinliklerinde, yüreğini daraltan sebebi biliyordu. Victor Hammer'a dönerek sordu:

— Kinshasa'yı sabote etmek isteseydiniz ne yapardınız? Kentin genelevlerini mi kapardınız?...

Amerikalı bir süre düşündü.

— Bira üretimini durdururdum, dedi.

Malko başını kaldırdı.

— Çok karmaşık bir yöntem. Daha basit bir şey olmalı.

— Daha mı basit? diye irkildi Amerikalı. Tamam! Biliyorsunuz, Kinshasa'da kullanılan tüm elektriğin kaynağı Zongo barajıdır. Yüksek gerilim hattıyla şehre gelir. Bu hat bir noktada Matadi-Kinshasaarasındaki akaryakıt borularıyla birlikte ilerler. Bir saldırı sırasında ikisi birlikte havaya uçar ve kent hem elektriksiz, hem de yakıtsız kalır...

Malko midesinin kasıldığını hissetti. Josse'nin patlayıcılarının hangi işe hizmet edecekleri sonunda ortaya çıkmıştı.

— Bahsettiğiniz bu yeri tarif edebilir misiniz?

— Evet. Kassansoula tepelerinde, Matadi yolu üzerindedir. Kinshasa'ya bir saat mesafede. Bir ralli denemem sırasında, rasgele keşfetmişim. Yanımda da Albert Van de Kamp vardı. (Ne dediğinin bilincinde olarak, aniden sustu). Aman Tanrım! diye haykırdı.

— Neresi olduğunu, bana harita üzerinde gösterin, dedi Malko. Zaman kaybetmeyelim. Dombashi'yi yanıma alabilir miyim?

— Tabii, dedi Amerikalı.

Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Victor Hammer arabanın kaputuna bir harita yaydı.

— Matadi yolunu izleyeceksiniz. Kinshasa'dan on kilometre sonra yolun solunda bir ayırım var. Dar bir yolun başlangıcıdır. Sanırım "Mayo" yazan bir de levha olacaktı. Kassansoule kasabasına kadar bu yolu takip edeceksiniz. Yüksek gerilim hattı kasabadan bir kilometre ötede bir tepenin üzerindedir.

— Çok iyi, dedi Malko. Yardım edin, arabayı boşaltalım.

*

**

Yol ormanla birbirine karıştığında, Land-Rover bitkilerin oluşturduğu, doğal duvarlar arasında ilerlemekteydi. Land-Rover'ın alt kısmı toprağı kazıyordu. Dombashi her duruş ve kalkışta arkadan fırlayacakmış gibi oluyordu, dallar ön camda saklıyor, süratleri gittikçe düşüyordu.

Yirmi dakika kadar sonra, yol eğim kazanmaya başladı ve aniden düz bir alana çıktılar. Henüz keşfedilmemiş bir bölgenin ortasında, yirmi hanelik bir köy kurulmuştu. Burası, Kassansoula'ydı. Biraz uzakta, ikiye ayrılan

yol vardı. Neredeyse varmış sayılırdı. Bir grup siyahi çocuk Land-Rover'ın killi toprakta bıraktığı kırmızı renkli bulutun arkasından neşeyle bağışarak koşuştular. Birkaç yetişkin siyahi, kendilerine hoş geldiniz dercesine işaretler yapıyorlardı. Amacına ulaşmak üzere olan Malko, heyecandan sinirleri gerginleşmiş, onları görmüyordu bile. Yol dikleşip sertleştikçe, araç zorlanıyordu. Birden, ağaçların arasından bir çelik direk farketti. Yüksek gerilim hattına ulaşmıştı! Aracı durdurdu ve yere indi. Önünde beş yüz metresi kalmıştı. Görünürde akaryakıt borularına rastlanmıyordu.

Tekrar Land Rover'a bindi ve tırmanışa devam etti. On dakika kadar sonra petrol boru hattının yakınından geçti: Toprağın üzerinde, çiçekler arasında uzanan, yirmi santim çapında bir boruydu. Kinshasa'nın atardamarıydı. Devam etti ve tepenin oldukça yakınında durdu. Bir başka yol, kendi izlediği yolu dik olarak kesiyor ve yüksek gerilim hattına paralel olarak uzanıyordu. Akaryakıt borularıyla, bulunduğu yerden biraz aşağıda, yüz metre kadar ilerde yüksek gerilim hatlarının tam altında ilerliyordu. Malko'nun bakışı hareketsiz bir cisim üstüne takıldı: Yüz metre kadar aşağıda ikinci yolun üzerine bir araba parketmişti. Yeşilliklerle kamufle edilmiş gibiydi.

Bir Land-Rover ya da Toyota'ya benziyordu. Avusturyalının şaşıracağı zamanı olmadı. Elinde paket tutan mavi gömleklili, uygun renk pantolonlu beyaz bir gölge, pompalama istasyonunun arkasından ortaya çıktı. Uzaklığa rağmen, Malko Albert Van de Kamp'ı tanıdı.

Varsayımı tamamiyle doğru çıkmıştı! Ama

neşesi çok kısa sürdü. Eğer her şey havaya uçarsa, kendisi de birlikte uçacaktı. Petrol borularındaki yakıt alev aldığı takdirde, binlerce derecelik dev bir gaz bulutu yaratırdı. Albert Van de Kamp da Avusturyalıyı farketmişti. İki adam birkaç saniye hareketsiz kaldılar. Malko Belçikalının ani bir hareketle yere bir şeyler attığını gördü. Adam arabasına girmişti. Dışarı çıktığında, bir FAL tüfek tutmaktaydı. Malko'nun bir karınca yuvasının arkasına saklanacak kadar bile zamanı olmadı.

Ardı arkasına patlayan tüfek, korkunç bir gürültüyle sessizliği bozdu. Malko saklanması için Dombashi'ye bağirmaya kalkıştığında, Pigmenin ortadan yok olmuş olduğunu gördü. Belçikalıya bir gözdağı vermek için Uzi'siyle aracını kısa bir yaylım ateşine tuttu. Kaportanın delik deşik olduğunu gördü, ama önemli bir hasar yaratıp yaratmadığını kestiremedi.

Albert Van de Kamp silahlı olabileceğini tahmin etmemişti. Malko, Belçikalının sığınanından çıkıp sindirmek için FAL ile rasgele ateş açtığını gördü. Hedef gözetmemişti. Silahı içeri atarak, Toyota'sının direksiyonuna geçti. Malko kısa bir ateş açtı. Şarjörü değiştirmenin zamanıydı. Land-Rover'dan yeni bir şarjör aldığı anda, Toyota da çalışmaya başlamıştı. Malko direksiyonun başına geçti, yüz metre kadar sürdükten sonra 49 numaralı pompa istasyonunun tam karşısında durdu.

Patlayıcı dolu konserve kutularını sezmekte gecikmedi. Yüksek gerilim hattı direğinin dört ayağında monte edilmeye hazırlardı. Büyük bir kutu, önceden boru hattının altına yerleştirilmişti.

Malko arabadan atladı ve bombayı söktü.

Dombashi koşarak yanına gelmişti.

— Çabuk, diye haykırdı Malko, hepsini arabaya taşı!

Birkaç dakika içinde, tüm patlayıcıları Land-Rover'a yerleştirmişlerdi. Toyota boru hattını izleyen dar yolda gözden kaybolmuştu. Malko şarjörü Uzi'ye taktı, vitesi bire geçirdi ve gaza bastı. Vadinin sonuna yaklaşmışlardı. Yolun ilersinde bir dere vardı.

Malko Toyota'nın yeşil renkli karoserini farkedince tekrar gaza bastı. Belçikalının aksine, geçtiği bu yolu tanımıyordu. İki araç yaklaşık olarak aynı motor gücündeydiler.

Malko bitkilerin arasından, derenin üzerinde ahşap bir köprü gördü. Toyota ile aralarında yüz metre kaldığında, Belçikalı seri bir hareketle köprüyü geçti ve çamurlu kaygan toprakta hakimiyetini kaybedip yolun sonuna, boru hattını koruyankorkuluklara doğru savruldu. Malko köprüyü geçerken yavaşladı. Tahtalardan birkaçının vidaları gevşemişti. Bir metre altında dere akmaktaydı, ihtiyatla köprünün yarısına geldiğinde, kuru bir gürültüyle irkildi. İki arka tekerlek çürümüş köprü tahtaları arasına girmişti. Belçikalının devrilme tehlikesini göze alarak neden o hızla geçtiği şimdi anlaşılmıştı... Arkasında kırmızı renkli bir toz bulutu bırakarak karşı tepenin yamaçlarında gözden kaybolmaktaydı. Malko sert bir şekilde gaz verdi. Çok geç kalmıştı. Motorun gürülmesine rağmen, tekerlekler patinaj yaptı.

Hışımla gaz vermeyi kesti ve araçtan indi. Land-Rover'ın burnu gökyüzüne doğru havalanmıştı. Yerinden kıpırdatmak için iki insan gücü yetmezdi... Dombashi de indi ve yeşillikler arasında uzaklaştı.

Beş dakika kadar sonra, genç bir siyahi geldi. Sonra bir ikincisi, üçüncüsü, derken diğerleri. Birkaç dakika içinde, bir düzine iyi yürekli yerli birikmişti. Malko, bir tomar parayı sallayınca, birlikte aracın tamponuna çullanıp kaldırdılar. Araba kurtulmuştu. Ama Van de Kamp'ı kaçırmıştı.

Geriye, yapacak tek bir şey kalıyordu: Ölü ya da diri Emilia Nogeira'yı bulmak.

XVII. BOLUM

Albert Van de Kamp Toyota'sından atladı ve deli gibi binaya koştı. Josse Braaskart'dan bir haber almamıştı, ama, başarıya ulaştığından şüphe ediyordu. Eğer Mobutu'nun uçağı vurulmuş olsaydı, haberini alırdı. Havaalanında, kendisine bilgi taşıyan bir muhbiri vardı. Kendi kendisine sorduğı tek bir önemli soru vardı: Kinshasa'da kalmalı mıydı, kaçmalı mı? Nehrin karşı kıyısındaki Brazza'ya ulaşabilmesini sağlayacak birkaç kişi tanıyordu. Uçakta yer ayırtabilirdi. Dört yüz Zaire lirasına yerini sağlamlaştırabilirdi. Ama, geride birçok şeyi de bırakmış olurdu.

Mücevher fabrikasında herkes görevinin başındaydı.

Bürosuna daldı, kapısını kilitledi. Buzdolabından bir bira aldı ve koca yudumlarla boğazına dikti. Havalandırma cihazını sonuna kadar açtı ve uzun bir telefon görüşmesi yaptı. Ahizeyi yerine bıraktığında sakinleşmişti. Bu kez, tadına vararak yudumladı birasını. "Binza'nın Baronları" arasındaki dayanışma basit bir sözcük değildi. Planlarını bozan yabancılar daha fazla kötülük edemeyeceklerdi. Neler olmuş olabileceğini kafasında yeniden canlandırdı ve Josse'nin yokluğuna akılcı bir neden bulmaya çalıştı. Sevindirici olanı, şişko Belçikalı ile arasında ispat edilebilecek türden bir ilişkinin bulunmamasıydı. Onu koruyan dostu, Önder'in çok yakın arkadaşıydı. Ciddi suçlamaları başka yönlere çevirmeyi üstlenirdi.

CIA yapacağını yapmıştı. Sebep de, Josse aptalının güven duyduğu Malko Linge'di. Hırsla boş bira şişesini odanın ucuna fırlattı.

Geriye, Emilia Nogeira sorunu kalmıştı. Amerikalı ajan ciddi bir tehlike değildi, devre dışı bırakabilirdi. Ama Emilia'nın sevgilisi albay, Önder'in yakın arkadaşıydı. Bu nedenle melezi canlı salıvermesi söz konusu bile olamazdı... Tabii, hâlâ yaşıyorsa... Zırhlı odaya gidip bakmaya merak bile duymamıştı, Emilia dinamitin ta kendisiydi. Josse ölmüştü. Komployla doğrudan bağıntısı olduğunu hiç kimse iddia edemezdi.

*

**

Victor Hammer durum değerlendirmesinin sonuna yaklaştığında, Birleşik Devletler elçisi Zaire'yi umursamaz bir havadaydı. Bu özel toplantı, diplomatın Hartum'a hareketinden önce son anda yapılmıştı. Siyah Cadillac'ı aşağıda bekliyordu.

— Operasyon üç aşamadan oluşuyordu, diye açıkladı. CIA'nın Zaire şefi. Albert Van de Kamp yalnızca karşıt gruplarla değil, aynı zamanda bazı Belçikalı siyasi çevrelerle de temastaydı. Hepsi de şu anda yürürlükte olan rejimi yıkmayı tasarlıyorlardı. Önce Mobutu ortadan kaldırılacak, bunun için de Kübalılardan sağlanan roketler kullanılacaktı. Tabii, bu Amerikan silahlarının parçaları herkeste bir kuşku uyandıracaktı. Seri numaraları sayesinde roketlerin nasıl ele geçtiğini bulduk. Portekiz'deki Lizbon silah deposundan kimliği belirsiz kişilerce çalınmış... İkinci aşama yüksek gerilim hatlarına ve akaryakıt borularına düzenlenecek saldırılarla ciddi hasarlar yaratılıp, çıkacak

kargaşayla iş başındaki hükümetin sallenması sağlanacaktı. Kinshasa'da hâlâ silahlı darbe bekleyen birçok asinin varlığını biliyoruz. Üçüncü aşama, Mobutu'nun ölümünün ilanı ile Shaba bölgesinde bir isyanın patlak vermesiydi. Nathaniel M'Bumba'nın silahlanan kuvvetleri Kolvezi'nin güney bölgelerine girecekler, Lubumbashi ve diğer ana kentlerdeki Mobutu düşmanlarını savaşa kışkırtıp donatacaklar ve bağımsız bir hükümetin ilanını tanıyan çağrı için Kübalılara başvuracaklardı.

— Peki, ama Bay Hammer, dedi elçi, neden Belçikalılar Kübalıların böyle bir oyununa alet oldular?

CIA bölge şefi devam etti:

— Shaba'da gelecekte kurulacak bağımsız hükümette görev alacak üç Belçikalı öngörül-müştü... Bazı Belçikalı çevreler, Mobutu'ya katlanamaz olmuşlardı. Kübalılarla birlik olup onu devireceklerinden emindiler. Sonra, komploya katılanlar ortadan kaldırılacaktı...

Elçi elini kaldırdı.

— Ya Van de Kamp? Onun başına neler gelecek?

Victor Hammer buz gibi gülümsedi.

— Doğrusunu isterseniz, hiçbir şey. Braas-kart öldü. Roketler bizim elimizde. Bu hikâyeyi CND'ye anlatmamız imkânsız. Bizden kuşku-lanırlar. Mobutu da öyle. Her zaman, onun yerine geçecek birini aradığımızı sandılar. Van de Kamp, Mobutu'yu sakinleştirebilecek çevre-de birçok dostu sahip. Onu tutuklatmak için Bay Linge'in tanıklığı gerekli, ama bu da çok büyük dertler açar, değil mi?

— Tamamiyle, dedi elçi. Bunun gereksiz olduğunu düşünüyorum. Burada kimseyi yargı-

lamak için bulunmuyoruz.

Malko konuşmaya girmenin tam zamanı olduğunu düşündü.

— Eğer bu işi başardıysak, diye dikkatlerini çekti, bu Emilia Nogeira'nın işbirliği sayesinde olmuştur. Şu anda kayıp ve ben onun Van de Kamp'ın emriyle Josse Braaskart tarafından ortadan kaldırıldığına inanıyorum. Benim görüşüme göre hayatını savunmak için C. 130 hakkındaki tüm bilgileri de o verdi...

Elçi şaşkındı.

— Bahsettiğiniz bu kişiyi nasıl bulabiliriz? Bir şeyler yapmalıyız. Kendisine ait bir Amerikan pasaportu var mı?

— Hayır, dedi Victor Hammer. Kadın Zaire tabiyetinde. Benim yerel işbirlikçilerimden birisidir.

— Ah! diye sızlandı elçi.

— Bu durumda, dedi elçi, yetkilerimi aşmadan ona yardım etmem mümkün değil.

— Van de Kamp'a baskı yapmaları için gizlice CND ile konuşacağım, dedi Victor Hammer. Bu arada kendiliğinden ortaya çıkabilir. Operasyon başarısızlığa uğradıktan sonra, Van de Kamp'ın ona daha fazla kötülük yapması bir işe yaramaz. Bunun dışında, daha fazla nasıl yardımcı olurum, bilemiyorum.

— Haklısınız, diye onayladı elçi. Sonuçta Zaireli bir yurttaştan bahsediyoruz. Yine de, sınırınızı aşmadan ve kanuni yollarla deneyerek bu işi mutlu sonla noktalamaya çalışmanızı istiyorum.

Diyecek başka da bir şeyi yoktu!..

Malko ayağa kalktı. Pek memnun kalmamıştı. Bu iş yine ona düşüyordu...

**

Beyazlar giyinmiş bir uşak kapıyı açtı ve Malko'yu baştan aşağıya süzdü.

— Yurттаş Van de Kamp ile görüşeceğim, dedi Malko.

— Yurттаş Van de Kamp bürosunda, dedi mütevazi bir şekilde siyahi uşak.

— Ya bayan Van de Kamp?

— Kendileri bu sabah Avrupa'ya hareket ettiler.

Malko sırtını dönmüştü bile.

Batan güneş turuncu renkli huzmelerini, gökdelenin camlarında yansıtmaktaydı. Birazdan gece başlayacaktı. Asansör hiçbir sarsıntı geçirmeden Malko'yu onikinci kata çıkardı. Odacılar ve sekreterlerin bölümündeydi. Yurттаş Jeanne kadar çekici Zaireli siyahi bir sekreter yanına yanaştı, söylediklerini dinledikten sonra:

— Bilemiyorum, yurттаş Van de Kamp sizi kabul etmek ister mi? dedi. Randevunuz yok mu? Bekleyin, ben bir bakayım.

Malko kadının peşinden gitti. Kapıyı vurduğu anda gülümseyerek onu kenara itti:

— Beni yalnız bırakın, sürpriz yapacağım. Biz eski dostuz.

Sekreter itiraz edemeyecek kadar sersemlemişti. Malko yumuşakça kapıya vurarak içeri girdi.

Albert Van de Kamp bir şeyler yazmakla meşguldü. Sekreterinin girdiğini sanarak başını kaldırdı. Bir an için donup kaldı, sonra yüzünü bir gülümseyiş kapladı.

— Ne güzel bir sürpriz, Bay.Linge! Uzun zaman oluyor, sizi göremedim. Nasılsınız?

Malko çalışma masasına yaklaştı. Altın sarısı gözleri yeşile dönüştü ve içinden Belçikalıyı

gömleğinden tutup camdan aşağıya, Zaire nehrinin kirli sularına atmak isteği geçti.

— Bay Van de Kamp, dedi, size tek bir neden için geldim. Emilia nerede?

Belçikalı, dolmakalemini bıraktı.

— Emilia Nogeira mı? Onun nerede olduğunu nereden bileyim? Evindedir, sanırım. Ya da işyerinde...

Malko bakışlarını Van de Kamp'ın üzerinden ayırmadan masanın kenarına oturdu.

— Bay Van de Kamp, diye devam etti. Emilia emriniz üzerine dostunuz Josse Braaskart tarafından kaçırıldı. Başkan Mobutu'yu öldürmek istemeniz beni ilgilendirmiyor. Bu sorun halledildi, ama Emilia'yı bulmak istiyorum.

Belçikalı aniden ayağa kalktı ve çalışma masasının etrafında dolaştı. Mavi gözleri yerinden fırlamış, alnındaki damarlar şişmiş, alt dudağı sarkmıştı. Bağırmaya başladı:

— Bu tip suçlamalarda bulunmamanız için sizi uyarıyorum, bayım. Önder'imi severim ve ona sadakatle bağlıyım. Ayrıca, dostluğu benim için bir şereftir.

Malko, adamın öfkesinin boşuna olmadığını anladı. Van de Kamp korkuyordu.

Odasının dinlenildiğinden endişeliydi. Kente ilk geldiğinde CIA'da Malko'yu İnter'in odaları da dahil, tüm kilit noktadaki yapıların dinlendiği yolunda uarmıştı. Pek sağlam yürümüyordu, ama yine de insanı tedirgin eden bir hikâyeydi.

Belçikalı bir fok gibi soluyarak devam etti:

— Ayrıca bugün, Önder'in yeğeni ve gurbumuzun başkanı Yurttaş Kerila ile öğle yemeği yiyeceğim ve bana yönelttiğiniz bu dayanaksız suçlamaları aynen kendisine ileticeğim. Sizi

kısa zamanda Zaire'den yaka paça attırırsa, hiç şaşmayın. Şimdi çıkın, bayım!

Kapıyı ardına kadar açtı, koridora kadar Malko'ya eşlik etti. Malko yumuşak bir sesle:

— Van de Kamp, sizin adınıza dilerim ki, Emilia Nogeira'yı sağ bulurum. Yoksa, beni tekrar karşınızda göreceksiniz.

Belçikalı tereddüt dolu, sıkıntılı birkaç saniye geçirdi. Sanki bir şeyler açıklamak istemişti. Sonra döndü ve odasına girdi, kapısını kilitledi.

İşgüzarlık yapmak isteyen ve Malko'nun kolundan yakalamaya yeltenen odacılarından biri, Avusturyalının sert bakışıyla irkildi. Utanıp sıkılarak iki büklüm yerine çöktü.

Malko öfke ve sıkıntıdan kudurarak binadan çıktı. Şoförün yanına döndüğünde akli bambaşka yerlerdeydi ve arabadan vazgeçip sakinleşmek için Intercontinental'e yürümeye karar verdi.

Resepsiyondaki kutusunda bir not buldu. CND patronunun yardımcısı Yurттаş Munungo, acil olarak kendisini görmek istiyordu.

*
**

Malko CND'ye vardığında, Munungo da tepeden tırnağa silahlı koruma görevlilerinin gözetiminde Mercedes'ine binmek üzereydi. Açık yüzlü koyu renk derili, neşeli bir zenciydi. Yüzünde ciddi bir ifadeyle Avusturyalının elini sıktı.

— N'Jili Havaalanı yakınında iki ceset bulduk, diye belirtti. Bir tanesi beyaz. Cesetleri size göstermek istiyorum. Benimle gelir misiniz?

— Tabii, diye cevapladı Malko.

Orada bıraktığında, Josse Braaskart yalnız-

di. Munungo'nun Mercedes'inin arka koltuğunda, adamın yanında yerini aldı ve araç öndeki motosikletli gorillerin hareket etmesiyle yola koyuldu. Bir başka Mercedes ise, tıkabasa muhafız dolu kendilerini izlemekteydi. Sendwe Caddesi'nin sokaklarına saptıklarında Malko sordu:

— Cesetler nerede?

— Bilmiyorum, dedi Munungo N'Jili yakınlarında, okuma yazması olmayan bir çoban bildirmiş jandarmaya.

Bir sessizlik çöktü. Bozkıra ulaşmaları otuz dakikalarını aldı. Bir grup asker ve CND polisleri araçların etrafında beklemekteydiler. Bozkırı kesen yola ulaşmak isteyen Land-Rover'a yol vermek için kenara çekildiler.

Malko düşünmemeye çalışıyordu. Karşılaşabileceği şeyden korkuyordu.

Arabaları durdu ve yere atladılar. Munungo, Josse'nin cesedinin etrafına toplanmış kalabalığa yöneldi. Şişmiş, tanınmaz hale gelmişti. Sineklerden bir bulut üzerine çökmüş, vücudunu didik didik ediyordu. Garip vücut mosmor olmuştu. Malko Afrika'da, öldükten sonra beyazlaşan çok zenci cesedi görmüştü ve işte beyazlar da morarıyorlardı.

Malko bakışlarını kaçırdı. Bu, savaşın iğrenç yüzüydü. Tam ve kaçınılmaz bir dehşet yaşıyordu.

— Diğer ceset nerede? diye sordu.

— Burada, diye uyardı Munungo kısık bir sesle.

Malko çukura kadar birkaç adım ilerledi ve gerçek bir vahşetle şoke oldu.

XVIII. BOLUM

Gerçeküstücü heykel sanatının bir ürünü denilebilirdi. Sırtüstü uzanmış bir kadın kendini koruma içgüdüleriyle kollarını ileriye uzatmıştı. Gümüşten bir heykel havası yansıtan vücudu parlak metalik bir maddeyle sıvanmıştı. Sıvının kapladığı vücudun ve yüz hatlarının Emilia Nogeira'nın izlerini taşıdığını kavramıştı. O çok tatlı kıvılcımlar saçan göz bebeklerinden eser kalmamış, yerlerini kurgubilim filmlerindeki gibi pastel renkli iki küçük parlak taş almıştı. Çırılçıplaktı ve tepeden tırnağa aynı gümüşü madde ile kaplanmıştı. Malko yanına çöktü ve parmağını göğüs kafesi üzerine bastırdı. Çok sertti.

Allak bullak olmuş suratını Munungo'ya çevirdi.

— Nedir bu?

— Kalay! dedi CND görevlisi. Onu bir kalay havuzunun içine atmışlar. Bu maden, bilirsiniz, çok çabuk sertleşir.

Kalay! Malko bozkırın ortasında yoktan yaratılmışcasına uzanan bu garip şekilden gözlerini ayıramıyordu. Tamamen metalden bir kadın...

Malko mide bulantısını bastırmayı başardı. Munungo Malko'ya dönerek:

— Gelin, burada yapacak işimiz kalmadı, dedi.

Malko bu tür bir vahşetin siyahilere özgü olmadığını bilecek kadar Kara Afrika'yı yakından tanıyordu. Emilia pala ile parça parça

doğranmış bulunsaydı, sorun yoktu... Ama bu ölüm tarzı, insanın kafasını karıştırıyordu, iki adam arabaya binene kadar ağızlarını açmadı. Arabadaki yerlerini aldıklarında, Malko dayanamayarak sordu:

— Kalay havuzlarına Kinshasa'da kim ihtiyaç duyabilir? Bir insan bedeni sığabildiğine göre, oldukça büyük olmalı?

Zaireli bakışlarını çevrelerinden uzanan bozkırda gezdirdi. Sonunda, cevaplamaya karar verdi:

— Yurttaş Van de Kamp'in sanayi bölgesinde bir mücevherat fabrikası var. Bu kalay teknelerinden orada çok sayıda bulursunuz. Ama, bunu benden duyduğunuzu asla kimseye söylememelisiniz.

— Neden? diye sordu Malko.

Munungo'nun yüzü gitgide sararmaktaydı.

— Çünkü, yatırımın ana hisse sahibi Önder'in akrabası Yurttaş Kerila'dır.

Sessizlik, Lumumba adına dikilip bitirilememiş Özgürlük Anıtı'nı geçene kadar dağılmadı. Malko öfke içindeydi. Van de Kamp yalnızca Emilia'yı öldürmekle kalmamış, hiçbir güç tanımayacağını göstererek Malko'yu da gülünç duruma düşürmüştü. Yaptığı her şeyin cezasız kalacağından emindi. Munungo ağırlaşan havayı yumuşatmak için bir sigara yaktı ve Avusturyalının dikkatini çekti.

— Dinleyin, yurttaş Van de Kamp tatil için Avrupa'ya gidecek. Bu nedenle yarın gece büyük bir yemek veriyor. Oraya gitmek ister misiniz?

— Sanıyorum, dedi Malko.

CND binasının önüne gelene kadar başkaca bir şey konuşmadılar. Munungo içtenlikle

Malko'nun elini sıktı. Alışılmadık denli sıcak davranmıştı.

— Josse'nin üzerinde otopsi yapacağız, diye açıkladı. Gelişmelerden sizi haberdar ederiz. Ve tabii, kadının üzerinde de, diye ekledi.

*

**

Projektörler geceyi yarıyor, gökyüzüne dağılıyor ve çimenlerin üzerini tarayıp bembeyaz villanın cephesini yalıyordu. Otoparkta çok sayıda Mercedes araba birikmişti. Tüm Kinshasa orada idi. Malko bir çiftin geçmesi için yol verdi. Kadın mücevherlerin ağırlığı altında ezilmiş, erkekse kırılacakmış gibi kendisini kasmıştı.

Malko beden ve ruhen gücünü toparlamıştı. Bu sırada, yeni bir araba geldi ve tıpkı Malko gibi beyaz smokin giymiş bir erkek indi. Bu CND patronuydu. Yanındaki siyahi dilberi, sanki karısıymış gibi kibarlıkla Malko'ya tanıştırdı. Koruyucu gorilleri, çevrelerinde etten bir duvar oluşturmuyordu.

— Bakın hele! Sonunda, gelmeyi kabul ettiniz, dedi şaşırılmış bir ses tonuyla. Munungo ise katılmayı düşünmediğinizi söylemişti.

— Evet, dedi Malko, bir daha böyle davet fırsatı bulamayacağımı anlayıp kararımı değiştirdim.

Üçü birlikte girişe doğru yöneldiler. Silahlı askerler villanın ve bahçenin her köşesini gözetlemekteydi. İki teğmen villanın kapısında görevliydi.

Subaylar kibar bir şekilde Dikuta M'Funi'nin yanından ayrıldılar ve Malko'ya doğru ilerlediler. CND patronu onları durdurmak için elini kaldırmıştı, ama Avusturyalı üzerini ara-

malarına gülerek izin verdi.

— Görevlerini yapmaları gerek, diye kibarca belirtti.

Birlikte havuz kenarına açılan basamakları çıktılar. Çimenliğin köşesine yerleşmiş bir orkestra, Zaire'ye özgü parçalar çalıyordu. Bahçe aşırı makyajlı, bronz tenli, şık ve zarif kadınlarla doluydu. Çimenlerin üzerinde açık büfeler hazırlanmış, her çeşit içki ve yiyecek gözler önüne serilmişti.

Malko barın önünde ustaca dostlarından sıyrıldı ve bir büfenin arkasına seğırtti. Albert Van de Kamp'ın bulunduğu yere ulaşmak için çimenliğin kıyısını dolaşarak birkaç davetli grubunun arasından geçti. Belçikalı dantel işlemeli bir gömlek, lal rengi olağanüstü görkemli bir kemer ve beyaz simokin içindeydi. Kırılmış gri saçları, ışıkların altında mavinin çeşitli tonlarına bürünüyordu. Önder'in yeğeni Yurttaş Kerila olduğu anlaşılan bir erkekle çok çekici Zaireli kadınların ortasında gülerek sohbet ediyordu. Malko Belçikalıyı selamlamak için Yurttaş Dikuta M'Funi'nin grubunun yanına gelmesini bekledi.

Kerila Dikuta ile gevezelik etmek için yavaşça oradan ayrıldı, Van de Kamp tek başına kalmıştı.

Aynı anda Malko birkaç metre ilerledi ve seslendi:

— Van de Kamp!

Belçikalı bir yılan çevikliğiyle döndü ve Malko'yu farketti.

— Allah kahretsin!

Öfkeden gerilen yüz hatlarıyla Malko'nun üzerine yürüdü.

Malko kıpırdamadan yaklaşmasını bekledi.

**

Albert Van de Kamp Malko'nun tam önünde aniden durdu. Kırışıqlarla dolu suratına bir anlamsızlık ifadesi yerleşti ve yüzü birden acı ile kasıldı. Gözlerini ağır ağır indirerek göğüs hizasından smokini delip otuz santim kadar etine saplanan okun sapına hayretler içinde baktı. Ekseni etrafında döndü, ağzını açtı, bağırmaya çalıştı, ama orkestranın sesi içinde haykırışı boğuldu gitti.

Yalnızca, yakınında bulunanlar bir şeylerin garipliğini sezmişlerdi. Askerler yerlerinden kıpırdamamışlardı bile. Okun havayı yararken çıkardığı hafif ses, davetin coşkulu uğultusu içinde eriyip yok olmuştu.

*

**

Albert Van de Kamp önce Malko'ya, ardından göğsündeki oka baktı. Kızgın ve ümitsiz bir çırpınıyla sapından tutup çıkardı ve yere attı. Kıpkırmızı bir kan smokinini kızıla boyadı.

Dikuta M'Funi onu, düşmeden yakalamak için yanına koştu. Kerila oturması için bir 'sandalye yetiştirdi. Askerler ne yapacaklarını bilmeksizin onları seyrediyordu. Hiçbir şey görmemiş ve anlamamışlardı. Malko hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Bir perde gibi yükselen ağaçlara döndü, gülümsedi, Okun havayı delerek geldiği yöne baktı. Ardından, Van de Kamp'ın yanından geçip çıkışa yöneldi. Belçikalı güçlkle soluk alıyordu, çevresindeki lere bulanık bakışlarla bakmaya başlamıştı. Durumu anlamıştı. Dombashi'nin varlığından onun da haberi vardı.

Zaire'de yaşayan herkes gibi, Pigme oklarının ucunda ölümcül bir zehir bulunduğunu ve panzehirinin asla keşfedilemediğini çok iyi biliyordu.